DICK FRANCIS

cursa hipică

enigma

DICK FRANCIS

Cursa hipică

Coperta de *Mihai Mănescu*

Dick Francis
ODDS AGAINST
© Dick Francis, 1965

Toate drepturile
asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS.

DICK FRANCIS

CURSA HIPICĂ

Traducere de Doina Cerăceanu

București, 1987
EDITURA UNIVERS

I

N-AM FOST DELOC PASIONAT DE SLUJBA MEA pînă în ziua în care cineva m-a împușcat și era gata-gata s-o pierd, laolaltă cu viața. Dar pistolul de calibrul 38, care-mi ciuruise intestinele, m-a lăsat cu un foc în pîntece și la propriu și la figurat. Pentru că altfel n-aș fi întîlnit-o niciodată pe Zanna Martin și aș fi rămas și acum prins în plasa de păianjen a bucuriilor trecute, de nici un folos nimănui și cu atît mai puțin mie.

Acel glonț a fost primul pas spre eliberare deși, la vremea respectivă, n-aș fi crezut-o. L-am oprit pentru că îmi era indiferent. Indiferent deoarece eram plictisit.

M-am trezit treptat, în spital, într-o rezervă, pentru care aveam să primesc o notă foarte piperată cîteva zile mai tîrziu. Înainte chiar de a deschide ochii, am început să regret că nu părăsisem lumea pentru totdeauna. Parcă aveam un rug de flăcări sub ombilic.

O conversație înverșunată, pe ton ridicat, se purta deasupra capului meu. Cu mintea încețoșată — anestezicul dispersîndu-se în creierul meu asemeni pufului de păpădie în văzduhul verii —, lipsit de puteri, am încercat să dau un sens celor spuse.

— Nu poți să-i administrezi ceva care să-l trezească mai repede ?

— Nu.

— Nu putem face prea multe pînă nu știm povestea lui, trebuie să ai în vedere asta. Sînt aproape șapte ore de cînd ai terminat operația. Sigur...

— Plus alte patru ore pe masă. Vreți să sfîrșiți ceea ce glonțul a început ?

— Doctore...

— Îmi pare rău, dar va trebui să așteptați.

Este colegul meu, am gîndit eu. Vor trebui să aștepte. Cine arde de nerăbdare să se întoarcă într-o lume plicticoasă ? De ce să nu mergi la culcare pentru o lună și apoi să iei lucrurile de la capăt, după ce ei au stins complet vîlvătaia ? Am deschis ochii fără tragere de inimă.

Era noapte. Un glob electric strălucea în mijlocul tavanului. Calculam. Fusese dimineață cînd Jones-puștiul mă găsise sîngerînd pe linoleumul biroului și se dusese la telefon, deci cam douăsprezece ore trecuseră de cînd îmi înfipseseră primul ac salvator în braț. Mă întrebam dacă douăzeci și patru de ore erau suficiente pentru ca un mic escroc ineficace și lovit de panică să se facă nevăzut din țară.

Doi polițiști în stînga mea, unul în uniformă, altul în civil. Pe amîndoi curgea transpirația, în cameră fiind teribil de cald. Doctorul stătea în picioare în dreapta mea, ocupîndu-se cu un tub care ieșea dintr-o sticlă și se oprea în cotul meu. Diverse alte tuburi răsăreau dezgustător din abdomenul meu, parțial acoperit cu un cearșaf subțire. Picătura și drenajul, am gîndit eu sardonic. Absolut încîntător !

La picioarele patului, Radnor mă privea neluînd parte la disputa între medicină și lege, încă în plină desfășurare. Nu m-aș fi gîndit să-l am pe șef în persoană la căpătîi, dar presupun că nu se întîmplă în fiecare zi ca unul din subalternii lui să se afle într-o încurcătură atît de spectaculoasă. El a spus :

— E din nou conștient, iar ochii nu-i mai sînt atît de încețoșați. De data asta am putea obține ceva cît de cît inteligibil de la el. S-a uitat apoi la ceas.

Doctorul s-a aplecat asupra mea, mi-a luat pulsul și a dat din cap :

— Cinci minute atunci. Nici o secundă mai mult.

Polițistul în uniformă i-a luat-o înainte lui Radnor cu o fracțiune de secundă :

— Poți să ne spui cine te-a împușcat ?

Încă îmi era surprinzător de dificil să vorbesc, dar nu chiar imposibil, cum îmi fusese dimineață, cînd îmi puseseră aceeași întrebare. Atunci fusesem plecat prea departe. Acum păream să mă întorc. Dar chiar și așa, polițistul avea suficient timp să repete întrebarea și să aștepte ceva mai mult pînă ca eu să reușesc să răspund.

— Andrews.

Asta nu-i spunea nimic polițistului, dar Radnor părea uimit și totodată dezamăgit.

— Thomas Andrews ? întrebă el.

— Da.

Radnor le explică polițiștilor :

— V-am spus că Halley, aici de față, și un alt angajat al meu au pus un fel de capcană spre a elucida un caz de intimidare pe care-l investigăm. Ei sperau să prindă un biban, dar se pare că au prins o fiță. Andrews este un mizilic, unul din tinerii slabi folosiți drept comisionari. Niciodată n-aș fi crezut că poartă o armă și, cu atît mai puțin, că are s-o folosească.

De altfel nici eu. El scosese revolverul cu stîngăcie din buzunarul hainei, îl îndreptase tremurînd spre mine și folosise ambele mîini ca să tragă. Dacă n-aș fi văzut că era doar Andrews care venise să muște din momeală, n-aș fi ieșit grăbit, fără teamă, din întunericul spălătoriei pentru a-l acuza de o spargere în Cromwell Road, în localul firmei Hunt Radnor, la ora unu noaptea. Pur și simplu nu mi-a trecut prin cap că mă va ataca în vreun fel.

Cînd mi-am dat seama că el într-adevăr voia să folosească arma și nu o flutura doar pentru intimidare era prea tîrziu. Abia apucasem să mă întorc să sting lumina, cînd glonțul m-a lovit, a intrat și a ieșit în diagonală prin corpul meu. Forța lui m-a doborît : am căzut în genunchi și apoi m-am lungit pe podea. În timp ce mă prăbușeam, el a alergat spre ușă împleticindu-se, urlînd, cu ochii ieșiți din orbite. Era tot atît de îngrozit ca și mine de ceea ce făcuse.

— La ce oră s-a întîmplat asta ? mă întrebă rigid poliţistul.

După încă o pauză, am spus :

— Cam pe la unu.

Doctorul trase un fluierat zdravăn. Nu era nevoie să mai spună ceva. Ştiam că avusesem noroc că am putut fi salvat. În starea de slăbiciune ce tot avansa, zăcusem pe podea în noaptea răcoroasă de septembrie, privind dezgustat la telefonul prin care nu eram în stare să solicit nici un ajutor. Toate telefoanele de birou funcţionau pe baza unui tablou de comandă. În ceea ce mă privea, acesta putea să fie chiar şi pe lună, căci pentru a ajunge la el însemna să mergi de-a lungul coridorului, să cobori scările în spirală, să intri în centrală, unde fata care-ţi dădea legătura dormea dusă.

Poliţistul îşi nota în carnet.

— Şi acum, domnule, deşi aş putea obţine o descriere a lui Thomas Andrews de la altcineva ca să nu te mai deranjez pe dumneata, te-aş ruga totuşi să-mi spui cu ce era îmbrăcat.

— Pantaloni negri, foarte strîmţi, tricou verde-oliv. Jachetă neagră, largă. Am făcut o pauză. Guler de blană negru, căptuşeală în carouri, negru cu alb. Totul jerpelit... murdar. Am mai făcut un efort. Avea arma în buzunarul drept al halnei... a luat-o cu el... nu avea mănuşi... nu pot face o descriere foarte exactă.

— Pantofi ?

— N-am observat. În orice caz, nu făceau zgomot.

— Altceva ?

M-am gîndit.

— Avea nişte ecusoane, nume de locuri, craniu şi oase încrucişate, lucruri de felul acesta... cusute pe mîneca stîngă a jachetei.

— Da. Perfect. O să ne descurcăm cu astea.

Şi-a închis pocnind carnetul, a zîmbit scurt, s-a întors îndreptîndu-se spre uşă, urmat de colegul său în civil şi de Radnor, care probabil îi dădea alte amănunte în legătură cu Andrews.

Doctorul mi-a luat din nou pulsul și a verificat încet toate tuburile. Pe fața lui se citea mulțumirea. Mi se adresă plin de încîntare :

— Probabil că ai o constituție de cal.

— Nu, spuse Radnor, care se întorsese și-l auzise. Caii sînt creaturi destul de delicate. Halley are constituția unui jocheu. Un jocheu de *steeplechase* [1]. A fost cîndva jocheu. Are un corp ca un amortizor de șocuri, a trebuit să facă față la tot felul de fracturi și răni inerente curselor de cai.

— Asta s-a întîmplat și cu mîna lui ? O cădere în timpul unei curse cu obstacole ?

Radnor și-a întors rapid privirea spre mine și apoi și-a îndepărtat-o stînjenit. La birou, ei niciodată n-au amintit de mîna mea, dacă n-a fost necesar. Într-adevăr nici unul din ei, în afară de amicul meu Chico Barnes, cel care punea capcanele și care nu se sinchisea față de nimeni de ceea ce spunea.

— Da, răspunse Radnor scurt. Așa este. A schimbat apoi subiectul : Ei, Sid, vino pe la mine cînd ești mai bine. Nu e nici o grabă. Mi-a făcut un vag semn din cap, apoi, împreună cu doctorul s-au îndreptat spre ușă aruncînd brusc amîndoi privirea înapoi.

Deci Radnor nu se grăbea deloc să mă aibă iar la agenție. Aș fi zîmbit dacă aș fi avut energia s-o fac. Prima oară cînd mi-a oferit o slujbă am ghicit că, pe undeva, socrul meu trăsese sforile, dar eram într-o stare de indiferență totală. Nimic nu conta foarte mult.

„De ce nu", îi spusesem atunci lui Radnor, și el mă trecuse pe lista personalului său la Investigații, secția „Curse", ignorînd lipsa mea totală de experiență și explicînd celorlalți că mă aflam acolo în calitate de consilier, date fiind cunoștințele mele deosebite în materie de curse. În genere, explicația o luaseră cu toții ca atare. Probabil că și ei realizaseră, ca și mine, că angajarea mea fusese un act de caritate. Poate crezuseră că eram prea mîndru ca să accept acest gen de caritate. Dar nu eram. Totul îmi era indiferent.

[1] Curse cu obstacole (engl.).

Agenţia lui Radnor conducea secţiile „Persoane dispărute", „Pază" şi „Divorţuri", precum şi o secţie numită „Bona Fides", care era aproape la fel de mare cît toate celelalte laolaltă. Mai toată munca era o chestiune de investigaţii de rutină, făcute cu grijă, care uneori se lăsau cu un proces civil sau de divorţ, dar cel mai des, pur şi simplu cu un raport discret trimis clientului. Cazurile de crimă, deşi acceptate, erau rare. Cazul cu Andrews a fost primul în trei luni.

Secţia de curse era copilul favorit al lui Radnor. Mi se spusese că nu existase cînd el cumpărase agenţia după război, pe baza unei recompense din armată, şi o transformase dintr-o şandrama de trei camere într-un mamut de talia unei instituţii naţionale. Radnor scrisese cu litere mari de tipar pe hîrtiile oficiale ale agenţiei : „Rapiditate, Operativitate şi Discreţie". Le promitea şi le şi asigura. O pasiune de o viaţă pentru curse, asociată cu şase participări de tinereţe la cursele hipice pentru amatori îl făcuseră nu atît să se angajeze la Jockey Club şi la Comitetul Naţional de Vînătoare, cît să le dea acestora să înţeleagă că agenţia lui le stă la dispoziţie. Jockey Club şi Comitetul Naţional de Vînătoare au încercat apa, au văzut că este grozavă şi au plonjat direct în ea. Secţia de curse a înflorit. Afacerile particulare chiar le-au depăşit pe cele oficiale, în special din momentul în care Radnor a început să asigure paza, înainte de curse, pentru caii presupuşi cîştigători.

În perioada cînd am venit eu la firmă, „Bona Fides" se dovedise atît de prosperă, încît trebuise să se extindă din biroul ei destul de mare şi în camera de alături. Pentru o taxă rezonabilă, un antrenor putea să verifice caracterul şi posibilităţile unui proprietar ce intenţiona să-l angajeze; cel ce ţinea registrele de pariuri la curse putea verifica un client şi viceversa. Oricine putea verifica pe oricine. Expresia „O.K. — semnat Radnor" intrase în argoul curselor. Însemna „absolut autentic". Demn de încredere. Am auzit-o aplicată chiar şi unui cal.

Mie nu mi se dăduse niciodată o misiune pe linia „Bona Fides". Această muncă era făcută de o mînă de foşti poliţişti de vîrstă mijlocie, figuri obişnuite, cărora le trebuia un minimum de timp spre a obţine rezultate remarcabile. Eu n-am fost niciodată trimis să stau o noapte întreagă în faţa boxei unui favorit al cursei, deşi aş fi făcut-o cu dragă inimă. Niciodată n-am fost desemnat într-o patrulă de securitate pentru vreo cursă. Dacă persoanele oficiale însărcinate cu supravegherea curselor cereau să fie urmăriţi îndeaproape suspecţii, eu nu eram trimis să o fac. Dacă cineva trebuia să urmărească hoţii de buzunare în Tattersalls, nu eram eu acela. Scuzele invariabile ale lui Radnor pentru a nu-mi da nimic de făcut constau, în primul rînd, în obiecţia că eram prea bine cunoscut în lumea curselor de cai ca să trec neobservat şi, în al doilea rînd, că, deşi eu păream să nu mă sinchisesc, el nu avea totuşi de gînd să fie acela care să dea unui jocheu, fost campion, sarcini care să-i stîrbească prestigiul.

Aşa că îmi petreceam mai tot timpul la birou, citind rapoartele celorlalţi. Dacă cineva îmi cerea un sfat avizat, căci se presupunea că pentru aşa ceva eram angajat, i-l dădeam ; dacă cineva mă întreba ce aş face într-un anume complex de împrejurări, îi spuneam. Ajunsesem să cunosc toţi angajaţii firmei şi flecăream cu ei cînd veneau la birou. Eu aveam timp întotdeauna. Dacă-mi luam o zi liberă şi mergeam la curse, nimeni nu se plîngea. Uneori mă întrebam dacă ei chiar remarcau lipsa mea.

Din cînd în cînd îi spuneam lui Radnor că n-ar trebui să mă ţină, de vreme ce, în mod evident, eu nu făceam nimic ca să-mi cîştig salariul. De fiecare dată răspundea că dacă eu eram mulţumit cu aranjamentul, era şi el. Aveam impresia că aştepta ceva, dar, dacă nu era vorba de plecarea mea, atunci nu ştiam ce putea să fie. Cam în aceşti termeni eram cu firma de exact doi ani de zile, în ziua în care glonţul lui Andrews a intrat în mine.

O soră a venit să-mi verifice tuburile şi să-mi ia tensiunea. Avea halat apretat şi mişcări îndemînatice. Zîmbea, dar nu vorbea. Aşteptam să-mi spună că soţia mea era

afară și întreba neliniștită de mine. Dar ea nu mi-a spus asta. Soția mea nu venise. Nu voise să vină. Dacă n-o putusem păstra cînd eram într-adevăr viu, de ce ar veni alergînd acum, cînd eram la un pas de moarte ? Jenny, soția mea. Încă soția mea, în ciuda celor trei ani de separare. Regretul, cred, ne ținuse pe amîndoi departe de pasul final — divorțul. Consumasem pasiunea, încîntarea, neînțelegerea, mînia și explozia. Rămăsese doar regretul și el nu era suficient de puternic ca s-o aducă pe ea la spital. Mă văzuse în prea multe spitale înainte. Faptul că zăceam la orizontală, chiar cu tuburile astea în mine, nu reprezenta nici o dramă mai mare, nici un șoc mai puternic. Ea n-avea să vină. N-avea să telefoneze. N-avea să scrie. Era stupid din partea mea să doresc ca ea s-o facă.

Timpul trecea încet și-mi displăcea, dar, în cele din urmă, mi-au scos toate tuburile, cu excepția celui de la braț și am început să mă vindec. Poliția nu-l găsise pe Andrews, Jenny nu venise, dactilografele lui Radnor mi-au trimis o ilustrată cu urări de însănătoșire, iar spitalul mi-a trimis nota de plată.

Chico și-a făcut apariția într-o seară, cu mers tărăgănat, cu mîinile în buzunare și cu obișnuitul lui zîmbet batjocoritor pe față. M-a examinat fără grabă și zîmbetul i s-a lărgit.

— Mai bine tu decît eu, colega, spuse el.

— Du-te dracului.

A rîs. Și într-adevăr ar fi putut fi el. Eu îl înlocuisem, pentru că avusese o întîlnire cu o fată și glonțul lui Andrews ar fi trebuit să-i ciuruie lui burta, nu mie.

— Andrews, spuse el gînditor. Cine s-ar fi gîndit la asta ? O pușlama nenorocită. În orice caz, dacă ai fi făcut ceea ce ți-am spus și ai fi stat în spălătorie și i-ai fi tras încet o poză cu infraroșii, l-am fi prins mai tîrziu, ușor și frumos, și tu ți-ai fi odihnit fundul prin birou ca de obicei, în loc să stai aici și să te treacă toate transpirațiile.

— N-ai de ce să te frămînți, i-am zis. Tu ce-ai fi făcut? A rînjit.

— Același lucru ca și tine, cred. Aș fi socotit că-n doi timpi și trei mișcări bătrînul l-ar fi făcut pe micul vierme să iasă cu cine l-a trimis.

— Și acum nu știm.

— Nu. A oftat. Și bătrînul nu este prea încîntat de toată treaba. El, într-adevăr, știa că eu foloseam biroul drept capcană, dar nu credea că are să iasă ceva din asta și acum, ceea ce s-a întîmplat nu-i place. Bate-n retragere mușamalizînd toată chestia. Și mai spune că ei puteau să pună o bombă și nu să trimită un nenorocit de hoț. Și bineînțeles Andrews a spart o fereastră cînd a pătruns înăuntru, iar eu, probabil, va trebui s-o plătesc. Să crezi tu că mica tîrîtură nu știa să deschidă un lacăt cu șperaclu !

— Am să plătesc eu fereastra, îi spusei.

— Sînt sigur că ai face-o, dacă ți-aș cere.

Se învîrtea prin cameră, examinînd lucrurile. Nu erau prea multe de văzut.

— Ce picură din sticla aia în brațul tău ?

— Un fel de hrană, din cîte-mi dau seama. Niciodată nu-mi dau să mănînc.

— Cred că le e teamă c-ai putea s-o încurci iar.

— Presupun că da, încuviințai eu.

Continua să se plimbe.

— N-ai nici televizor ? Să te bucuri și tu nițel, nu-i așa, cînd vezi alți tîmpiți cum sînt împușcați. S-a uitat pe fișa de la capul patului. În dimineața asta ai avut 39 de grade, ți-au spus ? Recunoaște, chiar ai de gînd s-o mierlești ?

— Nu.

— Era cît pe ce, din cîte am auzit. Jones-puștiul spunea că se puteau face cîțiva caltaboși zdraveni cu sîngele tău care năclăise dușumeaua.

N-am gustat genul de umor al puștiului.

Chico a continuat :

— Ai de gînd să te întorci la treabă ?

— Probabil.

A început să facă noduri la șnurul jaluzelei. Îl priveam: un trup subțire, plin de atîta energie încît era dificil pentru el să stea liniștit multă vreme. Pînă să-l schimb eu, făcuse două nopți de pază în spălătorie, fără nici un rezultat și știam că, dacă n-ar fi fost pasionat de meseria lui, n-ar fi putut suporta atîta nemișcare. Era cel mai tînăr din echipa lui Radnor. Avea în jur de douăzeci și patru de ani, credea el, deși, cum fusese abandonat pe treptele poliției într-un cărucior, nimeni nu putea ști cu siguranță.

Dacă poliția n-ar fi fost atît de bună cu el, spunea uneori Chico, el ar fi profitat de șansele lui ulterioare și ar fi devenit delincvent. N-a crescut suficient de înalt ca să devină polițist. La agenția lui Radnor era cea mai bună muncă pe care o putea face. Și o îndeplinea foarte bine. Făcea asocieri rapide și nimeni din personal nu era mai iute în reacții fizice. Judo-ul și luptele corp la corp erau hobby-urile lui și, odată cu obișnuitele atacuri și respingeri, învățase și cîteva șiretlicuri surprinzător de murdare. Statura lui mică nu constituia un impediment în eficacitatea sa în slujbă.

— Cum mai merge cu cazul ? îl întrebai.

— Care caz ? A, acela ! Ei bine, de cînd ai fost împușcat, se pare că lucrurile s-au mai liniștit. De două nopți, nici un telefon, nici o scrisoare de amenințare pentru Brinton. Indiferent cine o făcea, se pare că s-a potolit. În orice caz, dintr-o dată, Brinton se simte ceva mai în siguranță și-l înnebunește pe bătrîn în legătură cu taxele. Încă o zi, două și lucrurile se vor liniști complet. Oricum, eu am fost scos din acțiunea asta. Mîine zbor din Newmarket spre Irlanda, împărțind cușeta cu un armăsar ce valorează o sută de mii de lire.

Escorta era o altă treabă pe care n-o făcusem niciodată. Lui Chico îi plăcea și o făcea des. O dată îl aruncase peste un zid de doi metri pe un ins de o sută de kilograme care încercase să scoată un favorit din cursă și de atunci era mereu solicitat.

— Ar trebui să te întorci, spuse el deodată.

— De ce ?

— Nu știu, a rînjit el. Chestiile de care te ocupi tu sînt într-adevăr stupide, dar lumea pare să se fi obișnuit ca tu să fii prin preajmă. O să te surprindă, puștiule, dar ți se simte lipsa.

— Glumești.

— Da.

A desfăcut nodurile din șnurul jaluzelei, a ridicat din umeri și și-a vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Doamne, locul ăsta te înnebunește. Miroase a dezinfectant împuțit. Te înfioară. Cît ai de gînd să mai putrezești aici ?

— Chestie de zile, am răspuns resemnat. Și călătorie plăcută.

— La revedere. A dat din cap, îndreptîndu-se spre ușă. Ai nevoie de ceva ? Vreau să spun cărți sau altceva ?

— Nimic, mulțumesc.

— Nimic.... ăsta e genul tău, Sid bălete. Tu nu vrei niciodată nimic.

A rînjit și a plecat. Eu nu voiam nimic. Așa era. Asta era nenorocirea. Avusesem ce-mi dorisem cel mai mult pe lume și-l pierdusem iremediabil. Nu mai găsisem nimic altceva să-mi doresc. Stam cu privirea pironită în tavan, așteptînd să treacă timpul. Tot ceea ce doream era să mă văd din nou pe picioarele mele și să nu mă mai simt de parcă aș fi mîncat kilograme de mere verzi.

La trei săptămîni după ce fusesem împușcat, m-a vizitat socrul meu. A venit într-o după-amiază tîrziu aducînd cu el un pachet pe care l-a pus fără comentarii pe masa de lîngă pat.

— Ei, Sid, cum te mai simți ? S-a așezat pe un scaun, și-a încrucișat picioarele aprinzîndu-și o țigară de foi.

— Vindecat mai mult sau mai puțin. O să ies de aici curînd.

— Bine, bine. Și planurile tale sînt... ?

— N-am nici un plan.

— Nu te poți întoarce la agenție fără o oarecare... perioadă de convalescență, adăugă el.

— Presupun că nu.

— Poate că ai prefera să mergi undeva la soare, spuse el studiindu-şi trabucul. Dar, în ce mă priveşte, aş dori, dacă poţi, să stai o vreme cu mine la Aynsford.

Nu i-am răspuns imediat.

— Va fi... ? am început şi m-am oprit, făcînd un semn cu mîna.

— Nu, răspunse el. Ea nu va fi acolo. A plecat la Atena să stea cu Jill şi Tony. Am condus-o ieri. Îţi trimite salutări.

— Mulţumesc, îi răspunsei sec.

Ca de obicei, nu ştiam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău că nu-mi voi întîlni soţia. Nici nu eram sigur dacă această călătorie s-o vadă pe sora ei, Jill, nu era la fel de diplomatică, precum serviciul lui Tony în Corpul Diplomatic.

— Vei veni, deci ? Doamna Cross te va îngriji splendid.

— Da, Charles, mulţumesc. Mi-ar plăcea să vin pentru o bucată de vreme.

Şi-a strîns trabucul în dinţi, a clipit repede din cauza fumului şi şi-a scos agenda.

— Ia să vedem, să presupunem că mai stai aici încă o săptămînă. N-are rost să te grăbeşti să ieşi înainte de a fi în stare să mergi... asta ar fi în douăzeci şi şase... hm... să zicem că ai veni de duminică într-o săptămînă. Voi fi acasă toată ziua. Ce zici, e bine pentru tine ?

— Da, perfect, dacă doctorul este de acord.

— Atunci e-n ordine.

Şi-a notat în agendă, a pus-o deoparte, şi-a scos cu grijă trabucul din gură, mi-a zîmbit cu obişnuita lui privire de nepătruns. Se simţea comod în costumul lui de oraş, de culoare închisă, el, contraamiralul Charles Roland din Marina Regală, pensionar, un bărbat ce-şi purta cei şaizeci şi şase de ani cu dezinvoltură. Fotografiile de război îl arătau înalt, drept, ciolănos, cu fruntea înaltă şi un păr negru, des. Timpul îi grizonase părul, i-l rărise, lăsîndu-i fruntea mai înaltă ca altădată, şi-i mai adăugase în greutate, dar numai unde era necesar. De obicei se comporta extrem de cordial, iar uneori arbora un fel de ofen-

sivă condescendentă. În ceea ce mă privea, cunoscusem ambele fațete.

S-a așezat comod în fotoliu, discutînd fără grabă despre cursele cu obstacole.

— Ce crezi despre noua cursă de la Sandown ? Nu știu care-i părerea ta, dar eu cred că este concepută destul de stîngaci. Ei sînt obligați, în condițiile respective, să ia un teren foarte mic și, dacă Devil's Duke nu aleargă, în cele din urmă, va fi o cursă fără prea mulți spectatori *par excellence.*

Interesul lui pentru curse era doar de cîțiva ani, dar recent, spre bucuria lui, fusese invitat la una sau două curse ca arbitru. Ascultînd familiaritatea degajată cu care aborda problemele curselor și jargonul lor, mă amuzam în sinea mea. Era imposibil ca să uiți reacția pe care a avut-o cu ani în urmă față de logodna lui Jenny cu un jocheu, respingerea, deloc amabilă, față de mine ca viitor ginere, absența lui de la nunta noastră, urmată de luni de dezaprobare rece, felul cum nu-mi vorbea decît rareori sau nici măcar nu se uita la mine.

La vremea respectivă, am crezut că era pur și simplu snobism, dar era ceva mult mai complicat. Categoric, el mă considera necorespunzător, dar nu numai, sau în primul rînd, din punct de vedere al categoriei sociale , și probabil că noi nu ne-am fi înțeles niciodată și n-am fi ajuns să ne plăcem, dacă n-ar fi fost o după-amiază ploioasă și o partidă de șah.

Jenny și cu mine venisem la Aynsford într-una din rarele și plictisitoarele vizite de duminică. Ne mîncasem friptura aproape în tăcere, tatăl lui Jenny își pironise privirea nepăsător pe fereastră, bătînd cu degetele darabana pe masă. Luasem hotărîrea de a nu mai veni aici. Înghițisem prea multe. Jenny putea să-l viziteze și singură.

După masă ea spusese că vrea să aleagă cîteva din cărțile ei pentru biblioteca nouă pe care ne-o cumpărasem, așa că dispăruse sus. Charles Roland și cu mine ne-am privit reciproc cu vădită antipatie, după-amiaza profilîndu-se

sinistră în fața noastră, ploaia de afară tăind orice posibilitate de retragere în grădină sau în parc.

— Joci șah ? m-a întrebat el cu o voce plictisită ce aștepta un răspuns negativ.

— Știu mutările, i-am răspuns.

A ridicat din umeri (a fost mai degrabă un fel de a nu avea încotro) gîndind, pe bună dreptate, că asta ar fi o corvoadă mult mai mică decît a face conversație și a adus un șah și mi-a arătat cu mîna să mă așez în fața lui. În general, era un jucător bun, dar în după-amiaza aceea era plictisit, iritat și neatent și l-am bătut destul de repede Nu-i venea să creadă. Sta holbîndu-se la tabla de șah, frămîntînd în degete nebunul cu care-l făcusem mat, printr-o mutare clasică.

— De unde ai învățat ? mă întrebase el. în cele din urmă, privind încă în jos.

— Dintr-o carte.

— Ai jucat mult ?

— Nu, nu mult. Cînd și cînd. Dar jucasem cu cîțiva jucători buni.

— Hm. A făcut o pauză. Vrei să mai jucăm ?

— Da, dacă-ți face plăcere.

Am jucat. A fost o partidă lungă și s-a terminat cu un rezultat incert, cu fiecare piesă, practic, eliminată de pe tabla de șah.

Două săptămîni mai tîrziu, el ne-a sunat și ne-a rugat ca, rîndul viitor cînd venim, să rămînem și peste noapte. A fost prima rămurică din creanga de măslin. După asta am mers mult mai des și cu mai multă plăcere la Aynsford Charles și cu mine jucam din cînd în cînd șah și cîștigam un număr relativ egal de partide, iar el a început să meargă la curse, mai mult din curiozitate. Ironia a fost că de atunci respectul nostru reciproc a crescut suficient de mult ca să supraviețuiască chiar după destrămarea căsniciei mele cu Jenny, iar interesul lui Charles pentru curse s-a extins și s-a adîncit cu fiecare an ce trecea.

— Am fost ieri la Ascot, spuse el scuturîndu-și scrumul de la țigară. A fost destulă lume, dacă ții cont de vreme

Am luat un păhărel cu handicapeurul [1] John Pagan. Simpatic tip. Era foarte încîntat de el pentru că reuşise să aibă şase pe aceeaşi linie la sfîrşitul cursei de garduri. A fost o contestaţie după cursa de patru mii de metri, o uşoară tăiere de linie la sosire. Carter a jurat pe ochii din cap că el se aplecase şi n-o putuse evita, dar parcă poţi să ai vreodată încredere în ce spune el ? În orice caz, arbitrii l-au absolvit de vină. Era singurul lucru pe care-l puteau face. Wally Gibbons a avut un final superb în cursa de garduri şi apoi a făcut un talmeş-balmeş îngrozitor din cursa juniorilor.

— Are mîini grele pentru juniori, încuviinţai eu.

— Splendid hipodromul ăla.

— De prim rang. Un val de slăbiciune mi-a cuprins stomacul. Picioarele îmi tremurau sub cearşaf. Aşa se întîmpla mereu. Enervant.

— E foarte bine că aparţine Reginei şi este în siguranţă cu escrocii ăştia de terenuri. A zîmbit.

— Da, cred că da.

— Eşti obosit, spuse dintr-o dată. Am stat prea mult.

— Nu, protestai eu. Realmente mă simt bine.

Totuşi şi-a stins ţigara şi s-a ridicat.

— Te cunosc prea bine, Sid. Ideea ta despre bine este complet diferită de a tuturor celorlalţi. Dacă nu eşti suficient refăcut ca să vii la Aynsford, de duminică într-o săptămînă, anunţă-mă. Atunci am să vin eu să te văd.

— O.K.

A plecat, lăsîndu-mă să reflectez la faptul că eu într-adevăr oboseam încă îngrozitor de repede. Probabil că e şi vîrsta, am zîmbit în sinea mea, bătrîn la treizeci şi unu de ani ! Bătrîn, obosit şi făcut arşice, Sid Halley, bietul de tine ! M-am strîmbat spre tavan.

A intrat sora de noapte.

— Ai un pachet, spuse ea pe un ton exagerat de vesel, de parcă ar fi vorbit cu un copil redus mintal. Nu vrei să-l deschizi ?

[1] Persoană care stabileşte greutatea purtată de fiecare cal în cursă.

Uitasem de pachetul lui Charles.

— Vrei să ți-l deschid eu ? Cred că e destul de dificil să deschizi pachete cu o mînă ca a ta.

Încercase să fie amabilă.

— Da, spusei eu, mulțumesc.

A tăiat repede ambalajul cu foarfeca pe care a scos-o din buzunar și a privit dubios la cartea subțire, cu coperți negre, pe care a găsit-o înăuntru.

— Cred că este pentru tine. Vreau să spun că, în orice caz, ea nu seamănă deloc cu ceea ce se aduce în general bolnavilor. Mi-a pus cartea în mîna dreaptă și am citit titlul imprimat cu litere aurii pe copertă : *Schiță rezumat a legii societăților.*

— Socrul meu a lăsat-o dinadins. Special pentru mine.

— Desigur, presupun că e dificil să găsești ceva potrivit pentru bolnavii care nu pot mînca struguri sau lucruri de felul acesta.

Se agita de colo-colo, îndemînatică și ușor enervată și, în cele din urmă, m-a lăsat iar singur.

Schiță rezumat a legii societăților. Am frunzărit-o rapid. Era în mod cert o carte despre legea societăților. Completamente juridică. Nici vorbă de o carte ușoară, distractivă, pentru un bolnav. Am pus cartea pe masă.

Charles Roland era un bărbat cu minte subtilă și subtilitatea îi făcea deosebită plăcere. Nu ofîrșia mea fusese cea la care obiectase atît de mult, cît ceea ce el luase drept refuz, din partea lui Jenny, de a accepta standardurile lui intelectuale, alegîndu-și drept soț un jocheu. Pînă atunci niciodată nu cunoscuse un jocheu, cursele îi displăceau și considerase de la sine înțeles că oricine avea vreo tangență cu ele era fie escroc, fie imbecil. Își dorise ca cele două fiice să se mărite cu bărbați deștepți, nu atît bine, de familie bună, cît deștepți, ca să se poată bucura și el de compania lor. Jill i-l adusese pe Tony, iar Jenny îl dezamăgise cu mine : așa văzuse el lucrurile, pînă ce descoperise că, cel puțin, eu puteam să joc șah cu el din cînd în cînd.

Cunoscîndu-i pasiunea pentru subtilităţi, puteam să fiu sigur că nu adusese o astfel de carte degeaba şi nici nu o alesese sau o lăsase la mine din greşeală. Voia ca eu s-o citesc cu un anume scop. Voia ca ea să fie folositoare, mie sau lui, mai tîrziu. Gîndea că m-ar putea băga în afaceri acum că nu mă remarcasem la agenţie ? O aluzie, aceasta era cartea asta. O aluzie cu o ţintă precisă.

Am reflectat asupra celor ce discutasem, căutînd să găsesc o cheie. Insistase să merg la Aynsford. O trimisese pe Jenny la Atena. Discutase despre curse, despre noua cursă de la Sandown, despre Ascot, John Pagan, Carter, Wally Gibbons... nimic, după cît îmi dădeam seama, care să fi avut cea mai vagă legătură cu legea societăţilor.

Am oftat, închizînd ochii. Nu mă simţeam prea bine. N-aveam să citesc cartea şi nici să marşez, indiferent unde bătea Charles. Şi totuşi... de ce nu ? Nu aveam nimic altceva de care să m-agăţ. Am hotărît să-mi fac deci tema pentru acasă, aşa plicticoasă cum era. Mîine.

II

PATRU ZILE DUPĂ SOSIREA MEA LA AYNSFORD, am coborît la parter după odihna de după-amiază ca să-l găsesc pe Charles scormonind într-o cutie mare aşezată în mijlocul holului. O groază de talaş alb zăcea împrăştiat de jur împrejur, acoperind aproape tot parchetul, iar lîngă el, pe o masă joasă, aşezate cu grijă, se găseau primele trofee ale victoriei care, după cîte-mi dădeam seama, păreau să fie bucăţi de rocă brută.

Am ridicat una din ele. O faţetă fusese şlefuită şi la baza ei era lipită o etichetă îngrijită pe care scria „Porfir", iar dedesubt „Fundaţia de Mineralogie Carver".

— Nu ştiam că te pasionează cuarţul.

Mi-a aruncat una din privirile lui absente, care ştiam că nu însemna că n-auzise sau nu înţelesese ceea ce-i spusesem, ci că nu intenţiona să dea nici o explicaţie.

— Am de gînd să pescuiesc, răspunse el, înfundîndu-şi iar mîinile în cutie.

Deci cuarţul era momeala. Am pus jos porfirul şi am ridicat o altă rocă. Era mică, de mărimea unui ou aproape perfect, frumoasă, clară şi translucidă ca sticla. Eticheta spunea simplu „Cuarţ de rocă".

— Dacă vrei să faci ceva folositor, spuse Charles, poţi să le transcrii pe etichetele ce le vei găsi pe biroul meu şi apoi scoate etichetele „Fundaţiei" şi înlocuieşte-le cu cele noi. Pe cele vechi păstrează-le totuşi. Va trebui să le schimbăm cînd vom da înapoi toate chestiile astea.

— De acord, încuviinţai eu.

Următoarea bucată pe care am ridicat-o era plină de aur.

— Sînt valoroase ? îl întrebai.

— Unele sînt. Este o broşură pe undeva. Dar am spus celor de la „Fundaţie" că vor fi în deplină siguranţă. Le-am spus că am în casă un detectiv particular care le va păzi tot timpul.

Am rîs şi am început să scriu noile etichete ghidîndu-mă după inventar. Bucăţile de cuarţ au inundat masa, apoi duşumeaua, înainte ca cutia să se fi golit.

— Mai este o cutie afară, remarcă Charles.

— O, nu !

— Deci să fim înţeleşi, eu colecţionez cuarţ, spuse Charles cu demnitate. Şi nu uita asta. Îl colecţionez de ani. Ani în şir. E clar, da ?

— De ani, încuviinţai eu. Eşti o autoritate. Cine n-ar fi o autoritate în materie de roci după o viaţă pe mare ?

— Am exact o singură zi la dispoziţie să le învăţ, spuse Charles zîmbind. Au sosit mai tîrziu decît le-am comandat. Pînă mîine seară va trebui să le ştiu perfect.

A adus cea de-a doua cutie, care era mult mai mică şi avea aplicate sigilii ce păreau deosebit de importante. Înăuntru erau bucăţi de pietre preţioase neşlefuite aşezate fiecare pe mici suporturi negre. Valoarea lor în totalitate era uluitoare. „Fundaţia" trebuie să fi luat cu adevărat

în serios detectivul particular. Dacă ar fi văzut starea mea de sănătate, nu și-ar mai fi înstrăinat ei rocile.

Am lucrat o vreme la schimbatul etichetelor în timp ce Charles le murmura numele în șoaptă, ca într-o incantație „Beril, aventurin, agat, onix, calcedonie, ochi de tigru, carneol, citrin, porfir, plasmă, bazanit, hematit, cuarț".

— De ce dracu m-am apucat de toate astea ?

— Într-adevăr, de ce ?

M-a întîmpinat aceeași privire absentă. N-avea de gînd să-mi spună nimic.

— Poți să mă verifici în privința lor, îmi spuse.

Le-am dus bucată cu bucată în sufragerie, unde am găsit vitrinele golite de volumele de clasici legate în piele.

— Vor fi puse la loc mai tîrziu, spuse Charles, acoperind imensa masă din sufragerie cu o pîslă groasă. Acum pune-le pe masă.

Cînd toate au fost aranjate, Charles a început să se plimbe încet în jurul lor învățîndu-le. Erau în total cam cincizeci. La cererea lui, după o vreme, l-am testat, dar cam jumătate din ele le încurcase și le uitase. Era foarte dificil pentru că multe semănau între ele.

A oftat.

— Ar fi timpul să luăm o băuturică și tu să te reîntorci în pat.

Se îndreptă spre camera de zi, numită de el uneori și popotă, și turnă două pahare de coniac. Și-a ridicat paharul spre mine și a luat o singură gură ca la o degustare. Fața sa trăda o emoție stăpînită și o licărire strălucea în ochii lui de nepătruns. Am băut încet din coniac întrebîndu-mă cu interes crescînd ce va urma.

— Vor veni cîteva persoane la mine în week-end, spuse el degajat, privindu-și cu ochii pe jumătate închiși paharul. Un domn și o doamnă Rex van Dysart, un domn și o doamnă Howard Kraye și vara mea Viola, care va face pe gazda.

— Prieteni vechi ? murmurai eu, singura despre care auzisem vag fiind doar Viola.

— Nu chiar, răspunse el. Vor fi aici mîine seară la cină. Îi vei cunoaşte atunci.

— Dar cu voi fi în plus... Am să merg sus înainte ca ei să vină şi nu-mi vei mai vedea faţa mai tot timpul week-end-ului.

— Nu, spuse el tăios. Mult prea vehement chiar.

Eram surprins. Apoi deodată m-a străfulgerat gîndul că tot ceea ce făcuse el cu rocile, precum şi invitaţia de a-mi petrece convalescenţa la el nu erau decît pentru a aranja o întîlnire între mine şi oaspeţii lui de sfîrşit de săptămînă. Mie îmi oferise odihnă. Domnului van Dysart sau poate domnului Krave îi oferise rocile. Înghiţisem cu toţii momeala. Am hotărît să smucesc undiţa spre a vedea cît era de hotărît pescarul.

— Aş prefera să rămîn sus. Şii doar că nu pot mînca meniuri obişnuite.

În acea vreme, dieta mea consta în coniac, suc din carne de vacă şi un fel de pastă specială care se dă drept hrană astronauţilor. Toate aceste lucruri păreau să nu afecteze părţile cele mai rău ciuruite ale aparatului meu digestiv.

— Oamenii sînt mai degajaţi la masă... discută mai mult, aşa că poţi să-i cunoşti mai bine.

Încerca cu grijă să nu fie prea persuasiv.

— Vor discuta cu tine la fel de bine şi dacă n-am să fiu eu acolo, de fapt chiar mai bine. Şi nici n-aş suporta să vă văd pe toţi cum vă-nfulecaţi cotletele.

— Tu poţi suporta orice, Sid, răspunse el dus pe gînduri. Dar cred că te-ar interesa. Nimic plictisitor, îţi promit. Mai vrei coniac ?

Am dat din cap şi m-am lăsat înduplecat.

— E-n ordine. Voi fi la cinci, dacă ţii neapărat.

S-a relaxat numai o fracţiune de secundă. Un bărbat cu o mare putere de stăpînire şi de o subtilitate remarcabilă. I-am zîmbit şi el şi-a dat seama că-l dusesem tot timpul.

— Eşti un ticălos, îmi spuse.

De la el era un compliment.

* * *

Tranzistorul de lîngă patul meu transmitea ştirile de dimineaţă iar eu îmi mîncam micul dejun de astronaut.

„Cursa hipică programată azi şi mîine la Seabury", spunea şpicherul, „a trebuit să fie anulată. O autocisternă ce transporta substanţe chimice lichide s-a defectat şi s-a răsturnat ieri în amurg pe un drum ce intersecta pista de curse. Gazonul a fost afectat considerabil şi, după examinarea făcută în cursul dimineţii, arbitrii au hotărît cu regret că nu este propice cursei. Se speră ca partea afectată să fie înlocuită în timp util pentru cursa următoare, programată peste două săptămîni, dar în legătură cu aceasta vom reveni ulterior. Şi acum prognoza meteo."

Bietul Seabury, am reflectat, mereu cu probleme ! Nu era decît un an de cînd le arseseră grajdurile în ajunul unei curse. Trebuiseră şi atunci s-o anuleze, pentru că era imposibil să se improvizeze grajduri peste noapte, iar Comitetul Naţional de Vînătoare, consultîndu-l pe Hadnor, hotărîse că nu se putea asigura securitatea, riscul fiind mult prea mare dacă s-ar fi apelat la nişte grajduri din împrejurimi.

Era o pistă de curse frumoasă, cu circuit lung, fără turnante bruşte, dar în primăvară avuseseră probleme ; în timpul unei curse cu obstacole se produsese un fel de prăbuşire de teren la un canal de drenaj. Un cal nefericit ajunsese cu picioarele din faţă chiar în acea groapă de aproape jumătate de metru şi-şi rupsese un picior. În îngrămădeala ce s-a creat, alţi doi cai au fost grav accidentaţi, iar un jocheu s-a ales cu contuzii serioase. Hărţile de concurs nici măcar nu menţionau existenţa acelui canal şi pe mulţi antrenori i-am auzit întrebîndu-se dacă mai erau şi alte canale vechi, gata să se prăbuşească tot aşa, pe nebăgate de seamă. Bineînţeles, comitetul, la rîndul lui, a dat toate asigurările precum că altele n-ar mai exista.

Pentru o vreme am rămas lungit, visînd cu ochii deschişi — cursa de la Seabury revenindu-mi în minte, dorind teribil, dincolo de raţiune şi lipsit de speranţă, să pot face ceva ca ca să se ţină totuşi.

Doamna Cross a bătut la ușă și a intrat. Semăna cu un șoricel, liniștită și discretă, cu părul moale, castaniu și ochii gri-verzi, ușor sașii. Deși părea lipsită de viață și vorbea foarte rar, conducea gospodăria ca o mașinărie bine pusă la punct, ajutată de un detașament invizibil de femei angajate cu ziua. Pentru mine avea marele avantaj de a fi nouă în serviciu, așa că era imparțială în ceea ce privea subiectul Jenny și eu. În predecesoarea ei, care o iubea pe Jenny cu fanatism, n-aș fi avut deloc încredere că nu mi-ar fi pus crușin în sucul meu de carne de vacă.

— Domnul amiral ar vrea să știe dacă astăzi vă simțiți bine, domnule Halley, spuse doamna Cross afectat, ridicînd tava cu micul meu dejun.

— Da, mai mult sau mai puțin, mulțumesc.

— A spus, ca-n acest caz, cînd sînteți gata, să veniți să-i țineți companie în sufragerie.

— Rocile ?

A schițat un surîs.

— S-a sculat înaintea mea în dimineața asta și și-a luat micul dejun acolo pe o tavă. Să-i spun că veți coborî ?

— Vă rog.

După ce a plecat, în timp ce mă îmbrăcam încet, a sunat telefonul. Nu mult după aceea, Charles însuși a venit sus.

— A fost de la poliție, spuse el brusc, cu o încruntare a frunții. Se pare că au găsit un cadavru și vor să mergi să-l identifici.

— Al cui cadavru, pentru Dumnezeu ?

— N-au spus. Au zis că vor trimite totuși o mașină să te ia imediat. M-am gîndit că de fapt au sunat aici ca să te repereze.

— N-am nici o rudă. Trebuie să fie o greșeală.

A ridicat din umeri.

— Vom ști în curînd, în orice caz. Vino jos și verifică-mă în privința cuarțurilor. Cred că, în sfîrșit, le-am memorat.

Am coborît în sufragerie, unde am constatat că avea dreptate. Le-a spus pe toate fără nici o greşeală. Am schimbat ordinea în care fuseseră aşezate, dar asta nu l-a încurcat. Zîmbea foarte încîntat de el.

— Merge perfect, spuse. Să le punem acum pe rafturi. În orice caz, le vom pune pe cele mai puţin valoroase aici sus, iar pietrele preţioase în biblioteca din camera de zi, aceea cu perdeluţe la uşi.

— Ar trebui să stea într-un seif.

Îi spusesem asta şi ieri seară.

— N-au pătit nimic pe masa din sufragerie noaptea trecută, în ciuda temerilor tale.

— Ca detectiv particular consultant, în cazul în speţă, recomand un seif.

A rîs.

— Ştii al naibii de bine că n-am nici un seif. Dar ca detectiv particular consultant, poţi să păzeşti lucrurile aşa cum trebuie la noapte. Poţi să ţi le pui sub pernă. Ce zici de asta ?

— O.K., încuviinţai.

— Vorbeşti serios ?

— Ei, nu... ar fi prea incomod sub pernă.

— La naiba...

— Dar sus, fie la tine, fie la mine, da. Unele din pietrele acelea sînt realmente foarte valoroase. Trebuie să fi plătit o asigurare frumuşică pentru ele.

— Hm... nu, admise Charles. Am garantat că voi înlocui orice pierdere sau deteriorare.

M-am holbat la el.

— Ştiu că eşti bogat, dar... eşti de-a dreptul nebun. Asigură-le imediat. Măcar ai idee cît valorează fiecare ?

— Nu, de fapt... nu. N-am întrebat.

— Ei bine, dacă urmează să vină la tine un colecţionar, el se va aştepta ca tu să-ţi aminteşti cît ai plătit pentru fiecare.

— M-am gîndit la asta, mă întrerupse. Le-am moştenit pe toate de la un văr mai de departe. Asta poate acoperi orice ignoranţă, nu numai valoarea şi preţul, dar şi orice

chestiune de strictă specialitate — cristalografie, distribuţie, raritate. Să arăt o oarecare familiaritate cu colecţia este suficient.

— Da, dar sună Fundaţia de Mineralogie imediat şi află valoarea pietrelor, apoi mergi la agentul tău de asigurări. Nenorocirea cu tine, Charles, este că eşti prea onest. Alţi oameni nu sînt. Acum te afli într-o lume cumplit de rapace, nu mai eşti în Marină.

— Bine, spuse el. Voi face precum spui. Dă-mi inventarul acela.

Se îndreptă spre telefon şi eu începui să pun bucăţile de cuarţ pe rafturile goale din bibliotecă dar, înainte ca eu să fi făcut mare lucru, a sunat soneria din faţă. Doamna Cross s-a dus să deschidă şi imediat a venit să-mi spună că un poliţist întreba de mine.

Mi-am pus mîna stîngă infirmă în buzunar, aşa cum făceam întotdeauna în prezenţa străinilor şi m-am dus în hol. Un tînăr înalt, stîngaci, în uniformă, aştepta acolo în picioare, dînd impresia că încerca să nu se lase intimidat de ambianţa destul de aristocrată. Îmi aminteam senzaţia.

— Este în legătură cu acel cadavru ? îl întrebai.

— Da, domnule, cred că ne aşteptaţi.

— Al cui este cadavrul ?

— Nu ştiu, domnule. Mi s-a cerut doar să vin să vă iau.

— Bine... dar unde ?

— Pădurea Epping, domnule.

— Dar asta-i la zeci de kilometri depărtare, protestai.

— Da, domnule, încuviinţă el uşor posomorît.

— Eşti sigur că eu sînt cel căutat ?

— O, categoric, domnule.

— Bine, e-n ordine. Ia loc o clipă pînă-mi pun haina şi le spun unde plec.

Poliţistul schimba mereu vitezele, ceea ce găseam destul de obositor. Ne-au trebuit două ore ca să ajungem din Aynsford, la vest de Oxford, în pădurea Epping, ceea ce era mult prea mult pentru mine. Totuşi, în cele din urmă, am fost întîmpinaţi la o intersecţie de un alt poliţist pe

motocicletă și l-am urmat de-a lungul unui drum secundar în meandre. Pădurea se întindea de jur împrejur, desfrunzită și tristă, în ziua umedă, cenușie.

La o cotitură am dat de un șir de două mașini și o furgonetă parcate. Motociclistul s-a oprit, iar eu și polițistul am coborît din mașină.

— Trebuia să fii aici la doispe și un sfert, spuse motociclistul uitîndu-se la ceas. Ai întîrziat. Ofițerul așteaptă de douăzeci de minute.

— Mergeau ca melcii pe A 40, spuse șoferul meu, apărîndu-se.

— Trebuia să folosești sirena, răspunse motociclistul, făcînd o grimasă. Haideți. Pe aici.

Ne conduse pe o potecă abia perceptibilă prin pădure. Călcam pe frunze moarte, maronii, care foșneau. Cam după aproape un kilometru am ajuns în dreptul unui grup de bărbați care stăteau în jurul unui paravan din pînză de sac. Se mișcau de pe un picior pe altul să se încălzească și discutau pe un ton coborît.

— Domnul Halley ?

Unul din ei îmi strînse mîna, un bărbat de vîrstă mijlocie, cu o figură plăcută, inteligentă și care se prezentă ca inspectorul șef Cornish.

— Regretăm că v-am adus aici, la o distanță atît de mare, dar vrem să vedeți, hm... rămășițele... înainte de a le ridica. Mai bine v-aș preveni, este ceva absolut oribil. S-a cutremurat străbătut de un fior.

— Cine este ? l-am întrebat.

— Sperăm ca dumneata să ne spui asta cu certitudine. Noi credem... dar am vrea ca dumneata să faci identificarea fără să-ți sugerăm ceva. E-n ordine ? Da ?

Am încuviințat din cap. M-a dus de cealaltă parte a paravanului. Era Andrews. Ceea ce mai rămăsese din el. Murise de multă vreme și mîncătorii de stîrvuri din pădurea Epping se pare că-l găsiseră foarte gustos. Înțelegeam de ce poliția voise ca eu să-l văd *in situ* [1]. Se va dezmembra tot în bucăți imediat ce va fi mutat din loc.

[1] La fața locului (lat.).

— Ei bine ?

— Thomas Andrews, răspunsei.

S-au relaxat.

— Eşti sigur ? Absolut sigur ?

— Da.

— Nu-i vorba doar de îmbrăcăminte ?

— Nu. Părul. Urechile proeminente. Helix foarte rotunjit, lobi atrofiaţi. Sprîncene foarte scurte, stufoase deasupra nasului. Degete spatulate, semne albe pe unghii, păr pe partea posterioară a falangelor.

— Bine, spuse Cornish. Aş zice că asta-i edificator. Noi făcusem o identificare preliminară pe baza hainelor descrise în detaliu pe lista persoanelor căutate de noi. Dar primele noastre investigaţii au fost negative. Se pare că nu avea familie, nimeni nu-şi amintea vreun semn distinctiv — tatuaje, cicatrice, operaţii — şi, atît cît am putut afla, nu fusese la un dentist niciodată în viaţa lui.

— A fost inteligent din partea dumneavoastră să verificaţi toate acestea înainte de a-l da medicului legist, observai eu.

— De fapt, a fost ideea legistului. Surîse.

— Cine l-a găsit ? îl întrebai.

— Nişte băieţi. De obicei băieţii găsesc cadavre.

— Cînd ?

— Acum trei zile. Dar, evident, el se află aici de săptămîni, probabil foarte curînd după ce te-a împuşcat.

— Da. Mai este pistolul în buzunarul lui ?

Cornish clătină din cap.

— Nici urmă de el.

— Nu ştiţi încă cum a murit ? întrebai.

— Nu încă. Dar acum că l-ai identificat, o vom rezolva şi pe asta.

Am ieşit de după paravan şi cîţiva dintre ceilalţi bărbaţi au venit cu o targă. Nu-i invidiam.

Cornish şi cu mine ne-am îndreptat spre şosea, şoferul urmîndu-ne la o oarecare distanţă. Mergeam destul de încet, discutînd despre Andrews, dar cei opt sute de metri

mi s-au părut pe puţin doisprezece kilometri. Frumoasele hoinăreli pe drumuri de ţară nu erau încă pentru mine.

Ajunşi la maşini, m-a invitat să iau masa cu el. Am refuzat explicîndu-i regimul meu de masă şi i-am sugerat, în schimb, să bem ceva.

— Bine, spuse. Ne-ar pica bine la amîndoi după toată povestea asta. A dat din cap în direcţia lui Andrews. Este o cîrciumă bună pe aici, puţin mai jos. Şoferul tău să vină după mine.

A urcat în maşina lui iar noi l-am urmat.

În bar, eu înarmat cu un coniac mare şi apă iar el cu whisky şi sandviciuri, am stat la o masă de stejar afumat, pe scaune cu huse de creton, înconjuraţi de podoabe de alamă de la harnaşamente, de cornuri de vînătoare, tigăi folosite cîndva la încălzitul paturilor şi carafe de cositor.

— E amuzant să te cunosc în acest fel, spuse Cornish printre înghiţituri. Te-am privit de atîtea ori la curse. Erai cineva pentru mine pe atunci. Rareori pierdeam vreo cursă de la vechiul Dunstable, înainte de a fi vîndut pentru construcţii. Acum nu prea mai merg la curse, nu mai este nici una prin apropiere. Nu mai ai unde să evadezi pentru cîteva ore după-amiaza. A zîmbit bine dispus şi a continuat Ne-ai dat cîteva regale la Dunstable. Îţi aminteşti finalul acela îndrăcit cînd l-ai călărit pe Brushwood?

— Mi-l amintesc, răspunsei.

— Realmente ai luat calul pe sus şi l-ai dus la potou.

A mai sorbit o înghiţitură.

— Niciodată n-am auzit atîtea ovaţii. Categoric, ai fost cineva. Păcat că a trebuit să renunţi.

— Da.

— Totuşi, presupun că riscul este mare la cursele cu obstacole. Întotdeauna se lasă cu o cădere definitivă.

— Aşa-i.

— Unde a fost finişul pentru dumneata ?

— La Stratford on Avon, acum doi ani, în mai.

Şi-a înclinat capul compătimitor.

— Împuţit ghinion.

Am zîmbit.

— Totuși, pînă la asta am avut cîteva curse frumoase.

— Într-adevăr, ai avut.

A lovit masa cu palma.

— Mi-am luat doamna la Kempton, de ziua darurilor [1], acum trei sau patru ani...

A continuat să discute cu plăcere despre cursele pe care le văzuse, dovedindu-se a fi un adevărat entuziast, unul din pasionații fără de care cursele n-ar mai exista. În cele din urmă, cu regret, și-a terminat whisky-ul și s-a uitat la ceas.

— Va trebui să mă întorc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. E ciudat cum pot să evolueze lucrurile, nu-i așa ? Nu cred că te-ai gîndit vreodată, cînd erai pe cal, că ai să fii bun la acest fel de muncă.

— Ce înțelegi prin bun ? îl întrebai surprins.

— Hm. O, Andrews, bineînțeles. Descrierea aceea a hainelor lui pe care ai dat-o după ce te-a împușcat. Și identificarea de azi. Foarte profesional. Foarte eficient.

A zîmbit.

— Să fii împușcat n-a fost foarte eficient, subliniai eu.

A ridicat din umeri.

— Asta se putea întîmpla oricui, crede-mă... N-ar trebui să-ți faci probleme în legătură cu asta.

Zîmbeam, în timp ce șoferul mă hurduca înapoi spre Aynsford, la gîndul că cineva mă credea bun la munca de detectiv. Explicația pentru capacitatea mea de a descrie și identifica era simplă : citisem atît de multe despre persoane dispărute, plus dosare de divorț. Grupul de foști polițiști care le elaborau știau pe ce se bazează o identificare lucruri care nu se schimbă, ca urechile și mîinile, nu culoarea părului, ochelarii sau mustața. Unul din ei îmi mărturisise, fără vanitate, că perucile, bărbile, adaosurile la figură, existența fardurilor sau lipsa lor nu-l impresionau deloc, pentru că nu erau ceea ce căuta el. „Urechile și mîinile", spunea el, „nu pot fi deghizate. Nimeni

[1] 26 Decembrie cînd, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poștali, comisionarii etc. primesc cadouri.

nu s-a gîndit vreodată să încerce. Ghidează-te după urechi şi degete şi nu vei greşi prea mult."

Urechile şi degetele erau aproape tot ce mai rămăsese din Andrews pentru identificare. Neapetisante cartilagii.

Şoferul m-a lăsat la uşa din spatele locuinţei lui Charles şi eu am înaintat pe alee, spre casă. Cînd am pus piciorul pe ultima treaptă a scării, Charles însuşi a apărut în pragul camerei de zi.

— Hei, bună, m-am gîndit că trebuie să fii tu. Vino aici şi uită-te la ele.

Fără tragere de inimă, am părăsit suportul balustradei şi l-am urmat în camera de zi.

— Acolo, spuse indicîndu-mi cu mîna.

Montase o fîşie de lumină în bibliotecă şi-o proiectase deasupra gemelor făcîndu-le să strălucească pline de viaţă. Uşile deschise, cu perdelele lor de mătase roşie, creau un cadru uşor incandescent. Era un aranjament foarte reuşit, care-ţi fura ochii şi i-am mărturisit-o.

— Bun. Lumina se aprinde automat cînd se deschid uşile... foarte şic, nu-i aşa ? Rîse. Şi poţi să dormi liniştit. Acum sînt asigurate.

— Asta-i bine.

Închise uşile bibliotecii şi lumina din interior dispăru. Perdelele roşii îşi ascundeau cu discreţie comoara.

Întorcîndu-se spre mine, mult mai serios, mă întrebă :

— Al cui era cadavrul ?

— Andrews.

— Omul care te-a împuşcat ? Extraordinar ! Sinucidere ?

— Nu, nu cred. În orice caz, arma nu era acolo.

A făcut un gest rapid spre scaun.

— Dragul meu Sid, stai jos, stai jos. Arăţi ca... hm... un pic cam terminat. Nu trebuia să faci un drum atît de lung. Pune-ţi picioarele pe birou. Îţi voi aduce imediat de băut.

Se învîrtea în jurul meu ca o cloşcă, aducîndu-mi întîi apă, apoi coniac şi, în cele din urmă, o cană cu suc de carne de vacă cald, din partea doamnei Cross, după care se

așează în fața mea privindu-mă cum înghițeam pe nerăsuflate.

— Îți place combinația asta ?

— Da, din fericire.

— Și noi o beam cînd eram copii. Era ca un ritual, o dată pe săptămînă. Tatăl meu extrăgea sucul din halca de carne de duminică, presînd-o într-o farfurie cu partea curbată a furculiței. La toți ne plăcea, dar n-am mai băut așa ceva de mulți ani.

— Vrei să guști ?

I-am oferit ceașca. A luat-o și a gustat.

— Da, e bun. Mă duce înapoi cu șaizeci de ani.

Îmi zîmbi prietenos, relaxîndu-se în scaun, iar eu îi vorbii despre Andrews și despre starea de descompunere în care găsiseră cadavrul.

— Pare, spuse el rar, că ar fi fost omorît.

— Nu m-ar surprinde. Era tînăr și sănătos. Nu putea chiar să se lungească și să moară de insolație în Essex.

Charles rîse.

— La ce oră îți aștepți musafirii ? îl întrebai uitîndu-mă la ceas. Era abia trecut de cinci.

— În jur de șase.

— Atunci cred că am să merg sus să mă întind puțin.

— Te simți bine, Sid, da ? Adică într-adevăr bine ?

— O, da. Doar puțin obosit.

— Ai să cobori la cină ?

Era o foarte vagă urmă de mîhnire în vocea lui calmă. M-am gîndit la cît muncise cu rocile și la toate manevrele pe care le făcuse. În afară de asta, eu însumi devenisem foarte curios în privința intențiilor lui.

— Da, am încuviințat din cap și m-am ridicat. Mie să-mi pună o linguriță.

M-am dus sus și am zăcut în pat transpirînd. Și blestemînd. Deși glonțul nu lovise nimic vital cînd îmi ciuruise mațele, cîțiva nervi fuseseră vag atinși și deranjați. Cei din spital mă avertizaseră că va mai trece ceva timp pînă să mă simt bine. Nu-mi făcea nici o plăcere că pînă acum ei avuseseră dreptate.

Am auzit vizitatorii sosind, am auzit vocile lor sonore și vesele, în timp ce erau conduși spre camerele lor, am auzit ușile închizîndu-se, apa curgînd la robinete, diverse zgomote și șoapte din camerele alăturate, și vaga diminuare a conversației în timp ce se schimbau sau coborâu la masă prin fața camerei mele. M-am ridicat din pat, am scos pantalonii lejeri în talie și cămașa de flanelă în care mă simțeam foarte bine și mi-am pus o cămașă albă de poplin și un costum gri-închis.

În timp ce-mi periam părul, propria-mi față mă privea palidă, sfrijită, cu ochii încercănați. Un fel de cap de mort la festin. Am rînjit dezgustat spre chipul meu reflectat în oglindă. Nu se vedea decît o ușoară ameliorare.

III

CÎND TOCMAI TERMINASEM DE COBORÎT SCĂRILE, Charles și oaspeții săi traversau holul îndreptîndu-se din camera de zi spre sufragerie. Bărbații purtau smochinguri iar femeile rochii lungi. În mod deliberat Charles nu mă avertizase, mi-am spus. Știa că bagajul meu de convalescent nu includea și o cravată neagră.

Nu s-a oprit și nu m-a prezentat oaspeților săi, dar a înclinat ușor capul și s-a îndreptat direct spre sufragerie discutînd plin de încîntare cu femeia micuță, rotundă și cîrlionțată ce pășea alături de el. În spatele lui venea Viola și o fată înaltă, brună, de-a dreptul frapantă. Viola, verișoara mai în vîrstă a lui Charles, văduvă, îmi aruncă în fugă un fel de jumătate de zîmbet, încurcată și speriată. Mă întrebam ce se întîmplase de obicei ea mă întîmpina cu multă afecțiune și nu de multă vreme îmi scrisese o scrisoare caldă dorindu-mi cît mai grabnică însănătoșire. Fata de lîngă ea de-abia dacă a aruncat o privire în direcția mea, iar cei din aniergardă nici nu s-au uitat la mine.

Ridicînd din umeri nepăsător, i-am urmat în sufragerie. Locul ce-mi fusese rezervat nu-l puteam greși acolo erau

așezate o lingură, un șervet, un pahar și o furculiță, și se găsea plasat pe una din laturi, chiar în centru. În fața mea, pe cealaltă latură, era un loc gol. Charles și-a aranjat oaspeții, el stînd în locul lui obișnuit, în capul mesei, cu cîrlionțata doamnă van Dysart în dreapta și frapanta doamnă Kraye în stînga. Eu stăteam între doamna Kraye și Rex van Dysart. Dar treptat am reușit să-mi dau seama cine este fiecare. Charles nu făcuse nici un fel de prezentare.

Grupurile de la fiecare capăt al mesei s-au antrenat într-o discuție foarte animată și nimeni nu mi-a acordat nici cea mai vagă atenție. Începusem să mă gîndesc că ar fi mai bine să mă reîntorc în pat.

Ospătarul, pe care Charles îl angaja în astfel de ocazii, a adus fiecăruia mici boluri cu supă de broască țestoasă. Am descoperit că supiera mea conținea mai mult suc de carne de vacă. S-a servit pîinea, lingurile au început să zornăie, sarea și piperul să se agite și masa a demarat. Totuși, nimeni nu vorbise cu mine, deși vizitatorii începuseră să devină curioși. Doamna van Dysart și-a plimbat sfredelitorii ochi de un albastru asemeni porțelanurilor chinezești de la Charles la mine și înapoi la el, invitîndu-l parcă să facă prezentările. Dar n-a urmat nici una. Charles continua să discute cu cele două femei cu un șarm copleșitor, frizînd uitarea de sine.

Rex van Dysart, din stînga mea, mi-a oferit pîine cu un zîmbet ușor evaziv și cu sprîncenele ridicate. Era un bărbat solid, cu o față albă, turtită, cu ochelari grei, cu ramă neagră, și cu o ținută impunătoare. Cînd am refuzat pîinea, a pus coșul la loc pe masă, mi-a acordat cea mai vagă înclinare a capului posibilă și s-a întors iar spre Viola.

Chiar înainte de a fi adus în conversație cuarțul, am ghicit că tot spectacolul fusese regizat pentru Howard Kraye ; nu l-am plăcut de la bun început, antipatie ce creștea într-un mod ce mă neliniștea. Dacă Charles plănuia ca eu să lucrez vreodată pentru sau cu sau lîngă domnul Kraye, cred că trebuia să mai reflecteze la asta.

El era un bărbat solid, între patruzeci și opt și cincizeci de ani, cu umeri, talie și șolduri ce-l arătau de patruzeci și patru. Smochingul venea pe el ca turnat și, cînd își trăgea uneori manșetele cămășii, o făcea fără afectare, arătîndu-și mîinile cu o manichiură impecabilă.

Avea un păr castaniu grizonat, bine îngrijit, sprîncene drepte, nas îngust, gură mică, hotărîtă, bărbie rotundă, proaspăt rasă, iar pleoapele de jos ale ochilor, neridate și foarte înalte, îi dădeau un aer secret, ascuns.

O față perfect opacă ca o mască, probabil cu ceva putred pe dedesubt. Puteai parcă să-i simți miasmele peste masă. Am presupus, destul de bizar, că el știa prea multe despre prea multe vicii. Dar la suprafață era liniștit. Mult prea liniștit. L-am catalogat drept un mincinos abject. Am ascultat ce-i spunea Violei :

— Așa că, atunci cînd am ajuns cu Doria la New York, i-am vizitat pe indivizii din acel extravagant palat de cristal de pe First Avenue și i-am pus în mișcare. Știi, trebuie să le dai un exemplu diplomaților cu ochelari, pentru că altfel sînt complet lipsiți de inițiativă. Le-am spus : „Fiți atenți, acțiunea unilaterală nu este numai nerecomandabilă ci și impracticabilă". Dar ei sînt atît de cufundați în propriul lor pragmatism, că o opinie informată are tot atîtea șanse în a-i penetra cîte are mercurul de a face osmoză cu riolitul...

Viola îl aproba din cap plină de înțelepciune în timp ce nu înțelegea o iotă. Sporovăiala lui plină de pretenții plutea confortabil pe deasupra capului ei sensibil fără să o impresioneze deloc. Dar strălucirea ei de suprafață părea să facă parte dintr-un șiretlic imens : trebuia ca cineva să fie impresionat și încă foarte mult. Nu-mi venea să cred că Charles căzuse sub vraja lui. Era imposibil, Subtilul, inteligentul, raționalul meu socru ? ! Era exclus. Oricum, domnul van Dysart îi sorbea fiecare cuvînt.

Pe la sfîrșitul supei, soția lui, de la celălalt capăt al mesei, nu și-a mai putut stăpîni curiozitatea. Și-a pus lingura jos și, cu ochii îndreptați spre mine, l-a întrebat pe Charles cu o voce joasă, dar clară pentru toți

— Cine este acela ?

Toate capetele s-au întors spre mine de parcă toţi aşteptaseră întrebarea. Charles şi-a ridicat bărbia şi a rostit clar, ca toată lumea să audă răspunsul.

— Acela, spuse el, este ginerele meu.

Tonul era neglijent, amuzat şi teribil de dispreţuitor ; şi cădea brutal pe o rană ce o crezusem de multă vreme închisă. I-am aruncat o privire tăioasă, i-am întîlnit ochii goi, lipsiţi complet de orice expresie.

Privirea mi-a alunecat pe lîngă şi pe deasupra capului său, spre peretele din spatele lui. Acolo, de ani de zile şi categoric şi în dimineaţa asta, atîrna un tablou în ulei — eu, pe un cal, sărind un gard la Cheltenham. În locul lui acum se afla un peisaj marin demodat, de epocă victoriană.

Charles mă privea. M-am uitat înapoi la el scurt şi n-am zis nimic. Cred că ştia că n-am să spun nimic. Singura mea apărare, cu ani în urmă, împotriva insultelor lui era tăcerea şi el contase pe aceeaşi reacţie de moment.

Doamna van Dysart s-a aplecat înainte puţin şi cu o maliţiozitate crescîndă a şoptit :

— Te rog, amirale, continuă.

Fără nici o ezitare, Charles i-a dat ascultare, continuînd pe aceeaşi voce necruţătoare

— A fost conceput, din cîte ştie el, de un curăţător de geamuri şi o fată de nouăsprezece ani, nemăritată, din mahalalele Liverpoolului. Cred că mai tîrziu ea a lucrat ca muncitoare la ambalaj, la o fabrică de biscuiţi.

— O, amirale, nu ! exclamă doamna van Dysart cu respiraţia tăiată.

— Da, într-adevăr, clătină din cap Charles. După cum presupuneţi, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o împiedic pe fiica mea să facă un mariaj atît de nepotrivit. El e şcuind, după cum vedeţi, şi are o mînă infirmă. Clasă muncitoare şi subdezvoltat... dar fiica mea a fost de neclintit. Ştiţi cum sînt fetele.

A oftat.

— Poate că i-a fost milă de el, sugeră doamna van Dysart.

— Poate, spuse Charles.

Dar el nu terminase ce avea de spus și nimeni nu-l putea opri.

— Dacă l-ar fi cunoscut ca student sau ceva de felul acesta, ar mai putea fi de înțeles... dar el nici măcar n-are studii. S-a lăsat de școală la cincisprezec ani ca să intre ca ucenic în comerț. Acum este șomer de o bucată de vreme. Fiica mea l-a părăsit.

Rămăsesem ca o statuă de piatră și priveam în jos la pata de grăsime sleită de pe fundul farfuriei de supă, încercînd să-mi descleștez fălcile și să gîndesc clar. Cu nici patru ore înainte îmi arătase atîta îngrijorare și băuse din cana mea. Atît cît puteam fi sigur de ceva, afecțiunea lui pentru mine era autentică și neschimbată. Așa că el trebuia să aibă rațiuni foarte întemeiate pentru ceea ce îmi făcea acum. Cel puțin așa speram.

Mi-am aruncat ochii spre Viola. Ea nu protestase. Arăta nefericită, ghemuită pe locul ei. Mi-am amintit jena ei din hol și am ghicit că Charles o avertizase de ceea ce avea să se întîmple. Putea să mă avertizeze și pe mine, am gîndit furios.

Cum era de așteptat, toate privirile s-au îndreptat spre mine. Bruna și frumoasa Doria Kraye și-a înălțat drăgălașele-i sprîncene și, cu o voce plată, ușor nazală, a remarcat :

— Acum nu trebuie să te ofensezi.

Surîdea aproape batjocoritor. Categoric, gîndea ea, ar trebui să mă simt ofensat, dacă aveam cît de cît curaj.

— Nu este ofensat, spuse Charles cu dezinvoltură. De ce trebuie ca adevărul să jignească ?

— Este deci adevărat, întrebă Doria cu vocea-i nazală, că ești copil din flori și toate celelalte ?

Am respirat adînc și mi-am descleștat fălcile.

— Da.

A urmat o tăcere scurtă, jenantă.

Doria a spus sec „O !" și a început să-și fărîmițeze pîinea.

Conform indicațiilor și bineînțeles chemat de Charles prin apăsarea piciorului pe sonerie, a venit ospătarul să schimbe farfuriile, și conversația, cu oarecare lîncezeală, și-a reluat cursul.

Stăteam și mă gîndeam la detaliile pe care Charles le omisese : faptul că tatăl meu, care avea pe atunci douăzeci și unu de ani și lucra ore suplimentare ca să cîștige un ban în plus, căzuse de pe o scară foarte înaltă și murise cu trei zile înainte de nuntă și că eu mă născusem opt luni mai tîrziu ; faptul că tînăra mea mamă, aflînd că are o boală de rinichi incurabilă, mă luase de la liceu la cincisprezece ani și, pentru că eram prea scund pentru vîrsta mea, mă dăduse la un antrenor în Newmarket, să mă pregătesc să devin jocheu, ca să am și eu o casă și unde să lucrez cînd ea nu va mai fi. Ei amîndoi fuseseră oameni de treabă și Charles știa acest lucru.

Felul următor a fost pește înăbușit cu sos de ciuperci. Mîncarea mea de astronaut venind în același timp cu a celorlalți nu arăta foarte diferit, mai ales că era pusă pe o farfurie și nu în cana obișnuită. „Dragă doamnă Cross", am gîndit cu fervoare, „mai că te-aș săruta !" Așa puteam să mănînc cu furculița folosindu-mă de o singură mînă. Cana ar fi trebuit s-o țin, într-un mod deloc elegant, între braț și piept ; aș fi preferat să mor de foame decît să-mi scot mîna stîngă din buzunar.

Cîrlionțata doamnă van Dysart avea acum o minge la îndemînă. Era clar că savura ideea de a mă avea așezat acolo realmente izolat, îmbrăcat într-un costum neadecvat și obiect al batjocurei deschise a gazdei. Cu părul ei blond, creț, cu ochii albaștri de bebeluș și rochia de mătase roz-trandafirie, brodată cu fir de argint, arăta ca o acadea. Spusele ei dovedeau că nu-i era străină bucuria de a avea la îndemînă pe cineva pe care să-l biciuiască.

— Rudele sărace sînt într-adevăr o problemă, nu-i așa ? îi spunea lui Charles compătimitor și intenționat suficient de tare să aud și eu. La poziția noastră, nu le putem

neglija, ziarele de duminică de-abia aşteaptă să le înhaţe şi să le plătească să spună tot felul de murdării. Şi, în special, este dificil dacă trebuie să le ţii în propria ta casă... nu poţi, presupun, să le pui să mănînce în bucătărie ; şi sînt atîtea ocazii în care te incomodează. Poate că o tavă dusă sus ar fi cel mai bun lucru.

— O, da, încuviinţă Charles blînd, dar ele nu sînt de acord întotdeauna cu asta.

Aveam gura plină şi aproape că m-am înecat, amintindu-mi cît mă pisase să vin jos. Şi imediat, nu numai că m-am simţit liniştit pe deplin, ci şi profund interesat. Deci asta elaborase el cu atîta mînuţie : desfiinţarea mea ca om în ochii musafirilor săi. Fără nici o îndoială, la momentul potrivit, avea să-mi explice de ce. Între timp nu mă mai simţeam tentat cîtuşi de puţin să merg la culcare.

Mi-am aruncat privirea spre Kraye şi i-am întîlnit ochii verzi-gălbui fixaţi asupra mea. Deşi nu la fel de răspicat ca la doamna Dysart, în ei puteai citi acelaşi lucru : plăcerea. Mi s-au chircit degetele în pantofi. Fie că erai interesat sau nu, îţi venea greu să stai impasibil în faţa unui simulacru de zîmbet batjocoritor şi plin de dezgust. M-am uitat în jos evitîndu-l.

A scos un sunet, ceva între tuse şi rîs, şi-a întors capul şi a început să discute peste masă cu Charles despre colecţia de cuarţ.

— E înţelept din partea ta, dragul meu, să le ţii pe toate în spatele geamurilor de la vitrină, deşi sînt foarte derutante pentru mine de aici, de unde mă aflu. Aceea, de pe raftul din mijloc, este o geodă ? Ştii, reflexia... n-o prea pot vedea bine.

— Aă..., spuse Charles, neştiind cu nimic mai mult decît mine ce era o geodă. De-abia aştept să ţi le arăt. După masă, se poate ? Sau mîine ?

— O, astă-seară. Nu mi-ar plăcea să amîn o asemenea delectare. Ai spus că ai vreun feldspat în colecţia ta ?

— Nu, spuse Charles nesigur.

— Bine, îmi dau seama că este o mică colecție specializată. Poate că este mai bine să te menții pe bioxid de siliciu.

Charles se lansă foarte volubil în alibiul cu moștenirea primită de la vărul său, spre a-și masca ignoranța, ceea ce Kraye acceptă cu amabilitate și dezamăgire.

— Un subiect totuși fascinant, dragul meu Roland. Merită studiul. Pămîntul de sub picioarele noastre, depunerea fundamentală din perioadele triasică și jurasică este moștenirea noastră de neprețuit, sursa întregii noastre vieți și puteri... Nimic nu mă interesează atît de mult ca pămîntul.

Doria, la dreapta mea, scoase un foarte ușor sîsîit pe care soțul ei nu-l auzi. El era ocupat cu formularea unei alte lungi, destul de neinteligibile teorii despre natura universului.

Eu stăteam fără nici o altă ocupație printre cotlete, budincă de merengă, brînză și fructe. Conversația se desfășura de o parte și de alta a mea și uneori peste capul meu, dar pînă și un surdo-mut ar fi luat parte la ea mai mult decît mine. Doamna van Dysart comenta dificultățile de a hrăni rudele sărace, cu stomacuri delicate și mofturoase la mîncare. Charles neglijase să-i spună că fusesem împușcat și că nu eram sărac, dar fusese de acord că o digestie slabă la cei pe care îi întreții reprezintă o vină morală. Asta i-a plăcut doamnei van Dysart. Doria se uita din cînd în cînd la mine, de parcă aș fi fost un specimen curios, aparținînd unei trepte inferioare de viață. Rex van Dysart mi-a oferit din nou pîine și cam asta a fost tot. În cele din urmă, Viola le-a condus pe Doria și pe doamna van Dysart în salon să servească cafeaua, iar Charles le-a oferit musafirilor porto și coniac. Mi-a întins sticla de coniac cu un aer iritat și și-a strîns buzele în semn de dezaprobare cînd am luat puțin. Gestul n-a trecut neobservat de musafirii săi.

După o vreme, s-a ridicat, a tras geamurile vitrinei și i-a arătat lui Kraye cuarțurile. Bucată cu bucată, cei doi le comentau trecînd de la un șir la altul, cu van Dysart

stînd în spatele lor, manifestînd un interes politicos, ascunzîndu-şi căscatul de plictiseală. Eu am rămas pe scaun şi mi-am mai turnat un coniac.

Charles s-a descurcat foarte bine şi a trecut prin toate fără nici o greşeală. Apoi i-a condus şi pe ei în salon unde biblioteca cu pietre preţioase s-a dovedit de un mare efect. I-am urmat şi eu în salon, m-am aşezat pe un scaun retras şi i-am ascultat vorbind, fără să ajung la nici o concluzie, în afară de aceea că, dacă nu plec imediat sus, nu mai ajung acolo nepropulsat. Era ora unsprezece şi avusesem o zi grea. Charles nu şi-a întors capul cînd am ieşit din cameră.

Jumătate de oră mai tîrziu, după ce musafirii săi urcaseră şuşotind în camerele lor, el a păşit tiptil în camera mea şi s-a îndreptat spre pat. Încă zăceam de-a curmezişul patului, în cămaşă şi pantaloni, fără să reuşesc să-mi adun un pic de energie să termin dezbrăcatul.

Stătea în picioare, privindu-mă, şi zîmbea.

— Ei bine ? spuse el.

— Eşti uns cu toate alifiile, mincinos patentat, de douăzeci şi patru de carate.

A rîs.

— Credeam c-ai să distrugi totul cînd ai văzut că poza ta nu mai era pe perete.

A început să-mi scoată pantofii şi şosetele.

— Arătai la fel de sumbru ca Strîmtoarea Bering în decembrie. Pijamaua ?

— E sub pernă.

Mă ajută să mă dezbrac în felul lui marinăresc, rapid şi ordonat.

— De ce-ai făcut-o ? îl întrebai.

A aşteptat pînă m-am băgat sub cearşaf şi apoi s-a aşezat pe marginea patului.

— Te-a deranjat ?

— Pe dracu, Charles,... bineînţeles. La început, în orice caz.

— Mi-e teamă c-a ieşit mai infernal decît m-am aşteptat. Dar îţi voi explica de ce am făcut-o. Îţi aminteşti prima

partidă de șah pe care am avut-o ? Cînd m-ai bătut extraordinar ? Știi de ce ai cîștigat atît de ușor ?

— Nu-mi dădeai suficientă atenție.

— Exact. Nu ți-am acordat suficientă atenție, pentru că n-am crezut că ești un adversar de care trebuie să te sinchisești. O gravă eroare tactică. A zîmbit. Un amiral trebuia s-o știe mai bine. Dacă subestimezi un adversar puternic, ești în dezavantaj. Dacă îl subestimezi în cel mai înalt grad, dacă ești convins că nu merită absolut nici o atenție și nu-ți pregătești nici o apărare, ești categoric înfrînt.

A făcut o scurtă pauză, după care a continuat

— Ca atare, este o bună strategie să-ți înșeli inamicul făcîndu-l să creadă că ești prea slab ca să fii luat în considerație. Și asta este ceea ce am făcut eu astă-seară pentru tine.

M-a privit grav. După cîteva secunde, l-am întrebat :

— Ce fel de joc, mai exact, te aștepți să joc cu Howard Kraye ?

A oftat mulțumit și a zîmbit.

— Îți amintești ce a spus că-l interesează cel mai mult ?

Am rememorat.

— Pămîntul.

Charles a dat din cap.

— Pămîntul. Exact. Îl colecționează. Bucăți din el, pogoane din el, hectare din el.

A ezitat.

— Ei bine ?

— Poți să joci, spuse el rar, pentru hipodromul Scabury.

Enormitatea spuselor lui îmi tăie respirația.

— Ce ? ! spusei neîncrezător. Nu fi stupid. Eu sînt doar...

— Taci, mă întrerupse. Nu vreau să aud ce crezi tu că ești doar. Ești inteligent, nu ? Lucrezi la o agenție de detectivi, nu ? Ai vrea ca Seabury să-și închidă porțile pentru totdeauna ? De ce n-ai face ceva ca să oprești asta ?

— Îmi imaginez, din ce spui, că el urmărește un fel de preluare. Pentru asta e nevoie de un tip cu o poziție puternică în consiliul municipal sau în altă parte, care să i se opună, nu... eu.

— Este foarte prudent față de tipii influenți din consiliul municipal, dar complet lipsit de prudență față de tine.

Am încetat să mai argumentez, pentru că incompetența mea în această treabă era trecută de Charles pe ultimul plan.

— Ești sigur că este interesat de Seabury ? îl întrebai.

— Cineva este, răspunse Charles. În ultimul timp au fost o mulțime de vînzări și cumpărări de acțiuni, iar prețul pentru fiecare acțiune este ridicat, deși nu s-a plătit nici un dividend anul acesta. Directorul tehnic mi-a vorbit despre asta. El mi-a spus că directorii sînt foarte îngrijorați. În scripte nu există o concentrare mare de acțiuni pe un singur nume, dar nici la Dunstable n-a existat. Acolo, cînd a fost să se pună la vot vînzarea către un proprietar de terenuri de construcție, s-a constatat că aproximativ douăzeci de acționari diverși erau toți în fapt agenți ce lucrau pentru Kraye. Și a tras după el un număr suficient din ceilalți acționari, așa că hipodromul a devenit teren de construcții.

— A fost totul legal, nu-i așa ?

— Cu subterfugii ; dar legal, da. Și, se pare, că acum povestea se repetă.

— Dar ce-l poate opri, dacă este legal ?

— Tu ai putea să încerci.

L-am privit în tăcere. S-a ridicat de pe pat și a netezit cuvertura.

— Ar fi păcat ca Seabury să urmeze aceeași cale ca Dunstable.

S-a îndreptat spre ușă.

— Unde se inserează van Dysart în treaba asta ? îl întrebai.

— O, răspunse întorcîndu-se. Nicăieri. I-am întîlnit doar acum o săptămînă sau două. Au fost într-o călătorie

în Africa de Sud și eram sigur că nu te cunosc. Și cea pe care am vrut-o a fost doamna van Dysart. Are o limbă ca un șarpe cu clopoței. Am știut că ea mă va ajuta să te fac bucățele. A surîs. Îți va face un week-end teribil, sînt bucuros să ți-o spun.

— Mulțumesc foarte mult, îi răspunsei sardonic.

— Mi-a fost puțin teamă că te va recunoaște Kraye, spuse el gînditor. Dar este clar că nu te-a recunoscut, așa că totu-i în ordine. Și, după cum probabil ai observat, eu nici n-am menționat numele tău astă-seară. Am fost foarte atent să n-o fac. A zîmbit. Și el nici nu știe că fiica mea este măritată cu Sid Halley... I-am dat foarte multe ocazii s-o spună, pentru că bineînțeles nimic n-ar mai fi posibil dacă ar ști, dar el n-a reacționat. În ceea ce-l privește pe Kraye, termină el plin de satisfacție, pentru el tu ești o nulitate patetică.

L-am întrebat :

— De ce nu mi-ai spus toate astea înainte ? Atunci, de exemplu, cînd mi-ai lăsat atît de grijuliu cartea aceea despre legea societăților ? Sau cel puțin astă-seară, cînd m-am întors de la identificarea lui Andrews, ca să fi fost cît de cît pregătit la cină ?

A deschis ușa, a zîmbit, iar ochii lui erau din nou de nepătruns.

— Somn ușor, spuse. Noapte bună, Sid.

* * *

În dimineața următoare Charles i-a luat pe cei doi bărbați la vînătoare, iar Viola le-a dus pe soțiile lor cu mașina la Oxford să facă cumpărături și să vadă o expoziție de sticlărie venețiană.

Am profitat de ocazie și am făcut o cercetare amănunțită a dormitorului familiei Kraye.

Mă aflam acolo de mai mult de zece minute cînd m-a izbit gîndul că, cu doi ani mai înainte, nici n-aș fi visat să fac așa ceva. Acum o făceam ca pe ceva firesc. Am zîmbit sardonic. Evident, chiar numai învîrtindu-te printr-o agenție de detectivi și tot îți formezi o mentalitate adecvată.

Ba mai mult, mi-am dat seama că, instinctiv, purcesesem la cercetarea mea metodic și cu o mare grijă să nu las urme. În mod straniu, era extrem de derutant.

Bineînțeles, nu căutam nimic special : doar o cunoaștere mai în profunzime a personalității soților Kraye. Sincer vorbind, nu cred că luasem foarte în serios amenințarea expusă de Charles cu atîta elaborare. Dar, în orice caz, eu cercetam și o făceam cu meticulozitate.

Howard Kraye dormea în pijama de un roșu închis cu inițialele brodate în alb pe buzunar. Halatul de casă era din brocart stacojiu, cu guler tighelit cu negru și cu ciucuri negri la cordon. Alături, în camera de baie, lucrurile de toaletă, aranjate ordonat într-o cutie potrivit de mare, erau numeroase și aveau tot felul de ornamente pe ele. Folosea o loțiune după ras cu aromă de ananas, colonie, cremă pentru mîini pe bază de lămîie și o loțiune grasă pentru păr, toate în sticle cu dopuri aurite. Mai erau de asemeni săpunuri medicinale, pastă de dinți specială, pudră de talc într-un recipient aurit, deodorant și un aparat de ras electric ce arăta ca o mașinărie supersonică. Purta placă și avea un set de rezervă. Adusese o cutie cu laxative, plină pe jumătate, săruri de baie cu aromă de fructe, o sticlă cu apă de gură, pudră de picioare antiseptică, tablete de penicilină pentru gît, un baton de pastă de sigilat, pastile pentru digestie și un păhăruț pentru ochi. Trup frumos, pe dinăuntru și pe dinafară !

Toate hainele sale, pînă la lenjeria de corp, erau făcute de comandă și adusese suficiente să acopere orice necesitate ce putea surveni într-un week-end la țară. Am căutat prin buzunarele smochingului și ale celor trei costume ce atîrnau alături, dar el era un om ordonat și toate erau goale, cu excepția cîte unei pile de unghii în fiecare buzunar de la piept. Cele șase perechi de pantofi erau făcute de comandă și erau aproape noi. M-am uitat în fiecare pantof în parte dar, în afară de șanuri, nu era nimic altceva.

Într-un sertar, am găsit aranjate cu grijă un teanc de cravate, batiste și șosete ; toate scumpe. O casetă masivă

de argint gravat conținea butoni de cămașă, agrafe și ace de cravată ; majoritatea din aur. Evitase bijuteriile, dar o splendidă pereche de butoni era făcută din bucățele pe care, acum că știam destule, le-am identificat drept ochi de tigru. Mînerele periilor de cap erau din bucăți superbe de pietre semiprețioase, cuarțuri fumurii. Cîteva fire grizonate și castanii rămăsesră prinse în ele.

Mai aveam de văzut doar bagajul, patru valize elegante așezate într-un aliniament perfect lîngă șifonier. Le-am deschis pe fiecare. Toate erau goale, cu excepția celei mai mici, care avea înăuntru o servietă diplomat din piele maro de vițel. M-am uitat la ea cu atenție înainte de a o atinge dar, cum se părea că Kraye nu lăsase nici un semn — fire de păr sau ață așezate pe undeva — am ridicat-o și am pus-o pe unul din paturi. Era încuiată dar învățasem cum să mă descurc cu asemenea impedimente. Un fost sergent de poliție, cu o înfățișare jalnică, care era angajatul agenției, îmi dăduse lecții intensive în deschiderea oricăror încuietori, de fiecare dată cînd se oprea pe la birou între două misiuni, plîngîndu-se mereu de pagubele ce le făcea funinginea londoneză crizantemelor sale. Faptul că nu mă puteam servi decît de o mînă constituise pentru el un fel de provocare și inventase cîteva tehnici și instrumente special pentru mine. Nu demult se prezentase cu o colecție de chei fine și delicate pe care le luase cîndva de la un spărgător și atît mă bătuse la cap, pînă mă determinase să le port cu mine peste tot. Acum erau în camera mea. M-am dus și le-am luat și, fără multă dificultate, am deschis servieta.

Era la fel de meticulos aranjată ca toate celelalte și am fost deosebit de atent să nu schimb poziția sau ordinea hîrtiilor. Erau numeroase scrisori de la un agent de bursă, un pachet de certificate de transferuri de acțiuni, diverse lucruri disparate și o serie de hîrtii bătute la mașină, datate cu ziua de ieri, care păreau să fie o analiză în detaliu a investițiilor lui. Părea să fie un om bogat care se ocupa cu vînzări și cumpărări în stil mare. Avea bani investiți în petrol, mine, terenuri și întreprinderi industriale. Mai

era o hîrtie intitulată simplu HS, pe care fiecare tranzacţie reprezenta o cumpărare. În dreptul fiecărei întrări era un nume şi adresa unei bănci. Unele nume apăreau de trei sau patru ori, altele numai o dată.

Sub hîrtii se afla un plic mare, maro şi gros în care se găseau două pachete de bancnote noi, de zece lire. Nu le-am numărat, dar nu puteau să fie mai puţine de o sută. Plicul era pe fundul servietei, deasupra unui carton de scris pe care se găsea, prinsă în colţuri de aur şi piele de crocodil, o coală de sugativă albă, aproape nefolosită. Am ridicat cartonul şi sub el am găsit alte două coli de hîrtie, ambele acoperite cu date, iniţiale şi sume de bani.

Le-am aşezat pe toate la locul lor asigurîndu-mă că erau exáct cum le găsisem, am încuiat servieta şi am pus-o în valiza ce o ascundea.

Divina Doria, am constatat că nu era nici pe departe la fel de ordonată ca soţul ei. Toate lucrurile erau într-o dezordine greu de egalat, ceea ce făcea foarte dificilă sarcina de a le lăsa neschimbate dar, în acelaşi timp, prezenta avantajul că era mai puţin probabil ca ea să observe dacă ceva fusese cît de cît mişcat de la locul lui.

Hainele ei, deşi arătau şi se vedea că sînt scumpe, erau cumpărate de gata şi tratate cu neglijenţă. Lucrurile de toaletă se rezumau la o trusă de plastic cu fermoar, o mănuşă de baie, o perie de dinţi, spumant pentru cadă şi o cutie cu pudră de talc cu pulverizator. Aproape nimic în comparaţie cu colecţia lui Howard. Nici un medicament. Se pare că nu purta nimic în pat, doar un frumos halat alb, matlasat, ce atîrna neglijent pe cuierul de pe uşa din baie.

Ea nu-şi despachetase totul. Valizele aşezate pe scaune şi pe mese încă mai aveau în ele desuuri excitante şi alte lucruri de folosinţă strict feminină, pe care nu le mai văzusem de cînd mă părăsise Jenny.

Masa de toaletă, deşi se vedea că femeia angajată cu ziua făcuse tot posibilul s-o cureţe, era un haos de zile mari. Borcănaşe cu farduri, sticle de parfum şi fixativ erau îngrămădite la un capăt al mesei, iar la celălalt — o cutie de şerveţele, o eşarfă şi tăviţa de la trusa de toaletă cu un

talmeș-balmeș de nedescris pe ea. Valiza de voiaj, din piele de crocodil și cu încuietori de aur, zăcea pe dușumea. Am ridicat-o și am pus-o pe pat. Era încuiată. Am descuiat-o și m-am uitat înăuntru.

Doria era aproape o fetiță. Avea două rînduri de gene false, unghii false și o meșă. Caseta de bijuterii, destul de mare, singurul lucru ordonat din tot bagajul ei, conținea, în despărțitura de sus, cerceii cu diamante și safire ce-i purtase seara trecută, împreună cu broșa cu diamante dispuse în formă de raze și un inel cu safir în despărțitura de jos — un lănțișor, o brățară, alți cercei și broșă și un inel — totul din aur, platină și citrin. Bijuteriile din citrin galben erau neobișnuite și aveau ceva barbar în forma lor și se vedea, fără urmă de îndoială, că fuseseră făcute special pentru ea.

Sub caseta cu bijuterii erau patru romane ieftine, suficient de pornografice ca să trezească dubii în privința priceperii lui Kraye în materie de amor. Jenny susținea că o femeie într-adevăr satisfăcută nu avea nevoie să citească pornografii abjecte. Doria cu siguranță avea nevoie.

Lîngă cărți era un jurnal cu coperți de piele, căruia frumoasa doamnă Kraye îi confia cele mai ciudate gînduri. Viața ei părea să fie în tot atîta neorînduială ca hainele, un amestec de comportament social obișnuit, fantezie visătoare și perversiuni conjugale. Dacă ar fi să dai crezare jurnalului, atît ea cît și Howard obțineau o plăcere erotică mai intensă, nu printr-un act normal de amor, ci doar dacă ea se lăsa bătută.

„Tot e bine că cel puțin se potrivesc", reflectai eu. Unele din divorțurile cu care firma Hunt Radnor se îndeletnicea surveneau din cauza faptului că numai unul din parteneri era masochist, iar celălalt detesta procedeul.

La fundul valizei, erau alte două obiecte de interes. Primul, un fel de curea de piele folosită în școli, încolăcită într-o pungă de catifea maro și ale cărei întrebuințări, conform mărturisirilor din jurnal, erau ușor de ghicit; și al doilea — într-o cutie de ciocolată — un pistolet.

IV

AM TELEFONAT LA STAȚIA LOCALĂ DE TAXIMETRE și am plecat la Oxford să cumpăr un aparat de fotografiat. Deși era o după-amiază de sîmbătă aglomerată, băiatul care m-a servit s-a arătat plin de solicitudine față de fotograful ce nu se putea folosi decît de o singură mînă, ocupîndu-se de mine de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume. Am căzut de acord asupra unui mic aparat nemțesc de șaisprezece milimetri, lung de opt centimetri și lat de patru pe care-l puteam manevra cu o foarte mare ușurință.

Mi-a ținut o adevărată lecție despre cum funcționează, i-a mai adăugat un exponometru, lungindu-l astfel cu încă doi centimetri și jumătate, i-a pus înăuntru un film și l-a băgat într-o cutie neagră atît de mică încît nici nu se observa în buzunarul meu de la pantaloni. S-a oferit să schimbe și filmul mai tîrziu, dacă eu nu reușeam. Ne-am despărțit în cei mai buni termeni.

Cînd m-am întors, toți erau în salon, așezați în jurul unui foc îmbietor, mîncînd gogoși. Foarte tentant. Îmi plăceau gogoșile.

Cînd am intrat și m-am așezat deoparte, nimeni nu mi-a dat prea multă atenție, în afară de doamna van Dysart, care a început să-și ascută ghearele. A aruncat cîteva aluzii rapide la paraziții care se căsătoresc cu fete doar pentru banii lor și Charles n-a spus că eu n-aș fi făcut-o. Viola s-a uitat cercetător la mine, cu gura deschisă de spaimă. I-am făcut un semn cu ochiul și și-a închis-o la loc liniștită.

Am aflat că rezultatul partidei de dimineață fusese obișnuitul melanj (două perechi de fazani, cinci rațe sălbatice și un iepure), pentru că Charles prefera vînătoarea improvizată ad-hoc pe propriile-i terenuri celei organizate în stil mare cu gonaci. Femeile veniseră dezamăgite complet de vînzătoarele din Oxford, aducînd o broșură despre manufacturile italienești de sticlă din secolul al XV-lea. Totul foarte normal pentru un week-end la țară. Furișarea

mea părea ireală. Ea și poziția falsă în care mă pusese Charles.

Privirea lui Kraye și apoi și mîinile s-au îndreptat spre rafturile cu pietre prețioase. Din nou ușa a fost deschisă, mecanismul lui Charles de iluminare funcționînd perfect, și pietrele au fost scoase una cîte una, trecute din mînă-n mînă și admirate. Doamna van Dysart părea atrasă de o frumoasă bucată de cuarț roz, se juca cu ea făcînd-o să scînteieze și-i mîngîia cu degetele suprafața lucioasă.

— Rex, trebuie să colecționezi cîteva din acestea pentru mine, îi porunci ea pe un ton ce cădea ca un ciocan asupra unui sac de puf. Și mătăhălosul Rex, cu un gest al capului, își dădu imediat umilul său consimțămînt.

Kraye spuse

— Știi, Roland, acestea sînt într-adevăr remarcabile. Printre cele mai bune pe care le-am văzut vreodată. Vărul tău trebuie să fi fost extrem de norocos și influent să achiziționeze atît de multe cristale extraordinare.

— Da, într-adevăr a fost, încuviință Charles calm.

— Aș fi interesat, dacă te gîndești vreodată să le vinzi... poate mă ai în vedere ca prim client.

— În orice caz, poți să fii sigur de asta, îi zîmbi Charles. Dar te asigur că nu le vînd.

— Bine, așa spui acum. Dar eu nu renunț ușor... Te întreb eu mai tîrziu. Să nu uiți însă că am fost primul care ți-a făcut oferta.

— Categoric nu, spuse Charles. Ai cuvîntul meu.

Kraye zîmbea spre piatra ce o ținea în mîini, un superb ametist brut ce semăna cu un buchet de violete pietrificate.

— Asta să n-o scapi în foc, spuse el. Se îngălbenește.

Apoi ne-a administrat tuturor o lecție despre ametiste, care ar fi fost interesantă dacă ar fi încercat cît de cît s-o facă într-un limbaj pe înțelesul tuturor ; dar orbirea prin cuvinte era la el fie un obicei, fie o politică. Nu eram sigur care anume.

— ...Manganului, care bineînțeles se găsește în geode sau noduli de agată, în America de Sud sau Rusia, dar cu

o relativă răspîndire în toată lumea, ar trebui să ne aşteptăm ca doar societăţile înapoiate să-i atribuie calităţi şi atribute supranaturale.

Deodată am simţit că se uita drept la mine şi ştiam că faţa mea nu exprima o admiraţie plină de fascinaţie. Mai degrabă un sarcasm dispreţuitor. Nu i-a plăcut. M-a fulgerat rapid cu privirea.

— Este specific mentalităţii de mahala, remarcă el, să dispreţuiască ceea ce nu poate înţelege.

— Sid, spuse Charles tăios, dezvăluind fără să-şi dea seama jumătate din numele meu, sînt sigur că ai cu totul altceva de făcut. Ne putem dispensa de tine pînă la cină.

M-am ridicat. Reacţia firească de mînie a irupt rapid, dar nu a trecut mai departe de pragul dinţilor. Am înghiţit în sec.

— Foarte bine, îngăimai.

— Înainte de a pleca, spuse doamna von Dysart adîncită în sofa... Sid, ce nume delicios, plebeian, ce potrivit..., pune astea pe masă.

Întinse ambele mîini, avînd în fiecare cîte o piatră şi alta balansîndu-se între ele. N-am reuşit să le iau pe toate şi le-am scăpat pe jos.

— O, Doamne, spuse doamna van Dysart pe o voce mieroasă, în timp ce am îngenuncheat, le-am adunat şi le-am pus una cîte una pe masă, am uitat că eşti infirm, proasta de mine.

Bineînţeles că nu uitase.

— Eşti sigur că nu se poate face nici un tratament pentru ceea ce ai tu ? Ar trebui să încerci nişte exerciţii medicale, ţi-ar face teribil de bine. Nu-ţi trebuie decît puţină perseverenţă. Şi eşti dator amiralului *să încerci*, nu crezi ?

Nu i-am răspuns şi Charles a avut bunăcuviinţa să tacă.

— Ştiu un om foarte priceput, pe aici prin împrejurimi, continuă doamna van Dysart. Lucra la domiciliu pentru armată... era excelent în a-i trimite pe bolnavii pre-

făcuți înapoi la treabă. Ce zici, amirale, să fixez o consultație pentru ginerele tău ?

— Hm, spuse Charles, nu cred că ar avea vreun rezultat.

— Prostii.

Se însufleţise şi era numai zîmbete.

— Nu poţi să-l laşi să trîndăvească şi să nu facă nimic tot restul vieţii. Cîteva şedinţe bune de tratament, asta-i tot ce are nevoie. Acum, continuă el, întorcîndu-se spre mine, ca să ştiu exact ce să spun cînd voi fixa consultaţia, să-ţi vedem preţioasa ta mînă beteagă.

A urmat o scurtă pauză. Le simţeam ochii scormonitori, curiozitatea lor neprietenoasă.

— Nu, răspunsei calm. Scuzaţi-mă, dar nu.

În timp ce traversam camera îndreptîndu-mă spre uşă, vocea ei plutea în urma mea

— Uite unde am ajuns, amirale, el *nu vrea* să se facă bine. Toţi sînt la fel.

Am zăcut în pat cîteva ore citind şi recitind cartea despre legea societăţilor, în special capitolul despre preluarea de acţiuni. Nu era mai uşor decît fusese în spital, dar acum, că ştiam pentru ce o citesc, mi se părea chiar mai încurcată. Dacă directorii de la Seabury erau speriaţi, categoric l-ar fi chemat pe propriul lor specialist. Cineva care să cunoască treburile la bursă aşa cum eu le ştiam pe ale mele la curse. Un expert. Eu nu eram deloc persoana potrivită care să-l oprească pe Kraye, chiar dacă într-adevăr cineva putea să-l oprească. Şi totuşi... mi-am pironit privirea în tavan muşcîndu-mi buza de jos... şi totuşi, mi-a venit o idee de-a dreptul nebună...

Intră Viola ciocănind în timp ce deschidea uşa.

— Sid, dragule, eşti bine ? Pot să fac ceva pentru tine ?

Închise uşa uşor, blîndă şi speriată.

M-am aşezat pe marginea patului balansîndu-mi picioarele.

— Nu, mulţumesc, totu-i în ordine.

Sta aşezată pe braţul unui fotoliu, mă privea cu ochii ei căprii, blînzi, uşor îngînduraţi, şi-mi spuse oarecum pe nerăsuflate ;

— Sid, de ce-l lași pe Charles să spună lucruri atît de îngrozitoare despre tine ? Și asta nu numai cînd ești tu în cameră ; aproape tot timpul cînd nu ești de față rîd de tine. Charles și acea îngrozitoare doamnă van Dysart... Ce s-a întîmplat între voi ? Cînd ai fost la un pas de moarte, era așa de speriat de parcă ai fi fost propriul lui fiu... iar acum este atît de crud și teribil de nedrept.

— Viola, draga mea, nu te speria. Este doar un joc de-al lui Charles și eu îi cînt în strună.

— Da, zise ea dînd din cap. M-a prevenit. A spus că amîndoi aveți de gînd să faceți o perdea de fum pentru derută și, sub nici o formă, să nu scot vreun cuvînt în apărarea ta tot timpul week-end-ului. Dar n-a fost adevărat, nu-i așa ? Cînd ți-am văzut fața, atunci cînd Charles spunea toate lucrurile acelea despre biata ta mamă, mi-am dat seama că nu te prevenise cu nimic despre ceea ce avea de gînd să facă.

— A fost chiar atît de evident ? întrebai dezamăgit. Ei bine, îți jur că nu m-am certat cu el. Ești atît de drăguță să faci exact cum te-a rugat el ? Nu le spune absolut nici un cuvînt nici unuia din ei despre... hm... perioada mea de glorie sau despre slujba mea la agenție sau despre împușcare. Nu le-ai spus nimic astăzi cînd ați fost la Oxford, nu-i așa ? Mi-am terminat fraza cu o oarecare îngrijorare.

A negat din cap.

— M-am gîndit că este mai bine să discut cu tine mai întîi.

— Bun, zîmbii.

— Oh, dragule, exclamă ea oarecum ușurată și vag nedumerită. Bine, să știi că Charles m-a rugat să trec să văd dacă cobori la cină.

— O, el te-a rugat, chiar așa ? Aș zice că-i e teamă să nu-l las baltă după ce m-a expediat din cameră așa cum m-a expediat. Ei bine, spune-i că voi coborî la cină, cu condiția să organizeze după aceea o bacara, dar fără mine.

Cina n-a fost deloc ușoară : odată cu somon afumat și fazan, oaspeții s-au delectat și cu cîte o porție de Sid. Soții

Kraye, instigaţi de Charles şi de harpia cîrlionţată de lîngă el, se dovediră atît de iscusiţi în înţepături în acest nou joc de societate, încît doream din toată inima ca lui Charles să nu-i fi trecut niciodată prin minte să-l înceapă. Totuşi, el şi-a ţinut făgăduiala pregătînd terenul pentru bacara şi, după cafea, coniac şi o altă inspectare a cuarţurilor din sufragerie, şi-a aşezat oaspeţii hotărît în jurul mesei din salon.

Sus, de îndată ce sabotul s-a auzit păcănind regulat şi toţi s-au lăsat antrenaţi în joc, am intrat în camera lui Kraye, i-am luat servieta diplomat şi am dus-o în camera mea.

Pentru că niciodată n-aveam să mai am o şansă similară şi pentru că nu voiam să pierd ceva ce aş putea regreta ulterior, am fotografiat fiecare hîrtie din servietă. Toate scrisorile agentului de bursă şi toate rapoartele de investiţii. Toate certificatele de acţiuni, de asemeni, şi cele două foi separate de sub cartonul de scris.

Deşi aveam un bliţ foarte puternic şi un exponometru, deosebit de utile pentru o poză corectă, hîrtiile pe care le-am considerat ca cele mai importante le-am fotografiat cu diverse expuneri, spre a fi sigur că obţin cel mai fin rezultat posibil. Mînuiam micul aparat de fotografiat cu uşurinţă şi am descoperit că puteam schimba casetele cu filme fără prea mare efort. Cînd am terminat, folosisem trei filme întregi a cîte douăzeci de poziţii fiecare. Mi-a luat mult timp pentru că trebuia să pun aparatul jos după fiecare poză spre a aduce coala următoare în zona mea de lumină şi, de asemeni, trebuia să fiu foarte atent să nu schimb ordinea în care hîrtiile fuseseră aşezate în servietă.

Plicul cu bancnote de zece lire m-a făcut să doresc, ca un nebun, ca Howard Kraye să nu piardă mult şi să vină sus pentru noi fonduri. Mi se părea ridicol, totuşi am scos cele două teancuri din plic şi le-am fotografiat şi pe ele. Punîndu-le la loc, le-am frunzărit : bancnotele erau noi, deci cincizeci într-un pachet. O mie de lire sînt bani nu glumă.

Cînd totul a fost pus înapoi în servietă, m-am uitat cam un minut la conținut, verificînd poziția hîrtiilor după memoria mea vizuală, ca totul să fie identic cu felul cum arătau cînd le-am văzut prima oară. Mulțumit, în final, am lăsat capacul servietei în jos, am încuiat-o, am șters-o peste tot să îndepărtez eventualele amprente și am pus-o înapoi de unde am luat-o.

După asta am coborît în sufragerie pentru coniacul ce-l refuzasem la cină. Aveam nevoie de el. Am ascultat în trecere prin fața ușii de la salon la murmurul vocilor și clicurile ce veneau dinăuntru și m-am dus iar sus, la culcare.

Zăcînd în întuneric, revedeam situația. Howard Kraye, atras de momeala colecției de cuarțuri, acceptase invitația pentru un week-end liniștit la țară, la un amiral pensionar. Cu el adusese o selecție de documente personale. Cum nu avea absolut nici un motiv să-și imagineze că cineva, în împrejurări atît de nevinovate, ar vrea să-l spioneze, hîrtiile ar putea fi foarte personale, într-adevăr. Atît de personale, încît simțise că cel mai în siguranță ar fi să le aibă cu el ? Prea personale să le lase acasă ? Ar fi grozav să fie așa.

La acest punct al raționamentului, fără de veste, am adormit.

* * *

Nervii abdomenului meu n-aveau de gînd să se dea bătuți chiar atît de ușor. După cinci ore de luptă cu ei fără nici un rezultat, am hotărît că n-avea nici un rost să stau toată dimineața în pat și să mă gîndesc la ei, așa că m-am sculat și m-am îmbrăcat.

Atras, dar oarecum și dincolo de voința mea, am mers de-a lungul coridorului spre camera lui Jenny și am intrat. Era camera mică, însorită, pe care o avusese ca copil. Se reîntorsese în ea după ce m-a părăsit și fusese numai a ei. Niciodată nu dormisem în ea. Singurul pat existent, relicvele copilăriei, zorzoanele de fată de pe masa de toaletă și de pe perdele, totul mă ținea la distanță. Fotogra-

fiile de pe perete erau ale tatălui ei, ale mamei decedate, ale surorii și cumnatului, câini și cai, dar nici una a mea. Pe cît fusese posibil făcuse abstracție de mariajul ei.

Am mers încet de jur împrejur atingîndu-i lucrurile și amintindu-mi cît de mult o iubisem. Și știind că nu mai era nici o cale de întoarcere și că, dacă ea ar fi intrat pe ușă chiar în clipa asta, n-am fi căzut unul în brațele celuilalt cu ochii plini de lacrimile împăcării.

Dînd la o parte un ursuleț cu un singur ochi, m-am așezat pe fotoliul ei roz. Este foarte dificil să spui exact de unde un mariaj începe să meargă prost, pentru că motivul invocat cel mai adesea nu este și cel real. Certurile pe care Jenny și cu mine le avusesem erau toate provocate, în mod evident, de un singur lucru : ambiția mea. Devenit prea greu pentru cursele de plat, am virat-o total spre cursele cu obstacole cu un sezon înainte de căsătorie și voiam să ajung campion. Pentru acest țel final, mă obișnuisem să mănînc puțin, să beau și mai puțin, să merg la culcare devreme și să nu fac amor, dacă ziua următoare aveam cursă. Din nefericire, ei îi plăceau petrecerile de noapte și dansul mai mult decît orice altceva. La început a renunțat la ele cu plăcere, apoi mai puțin binevoitoare și în final plină de furie.. După asta a început să meargă de una singură.

În cele din urmă, mi-a spus să aleg între ea și curse. Dar eu deja eram campion de o bună bucată de vreme și nu mai puteam renunța. Așa că Jenny m-a părăsit. Numai că mica ironie a soartei a fost că șase luni mai tîrziu și eu părăseam cursele. Treptat, treptat, după aceea, am reușit să-mi dau seama că o căsătorie nu se destramă numai din cauza faptului că unuia din parteneri îi plac distracțiile, iar celuilalt nu. Cred că insistența lui Jenny de a merge la petreceri era rezultatul faptului că-i înșelasem așteptările în ceva fundamental, esențial. Ceea ce nu-mi sporea cu nimic nici respectul față de propria-mi persoană, nici încrederea în mine.

Am oftat, m-am ridicat, am pus ursulețul la locul lui și am coborît în salon. Era ora unsprezece dimineața și afară sufla vîntul.

Doria era singură în camera mare, plăcută, așezată în fotoliul de la fereastră și citind ziarele de duminică, împrăștiate în jurul ei pe jos, într-o harababură de nedescris.

— Bună, spuse ea ridicînd capul. Din ce hrubă ai apărut ?

Am mers spre foc fără să-i răspund.

— Bietul mititel, ne sînt sentimentele ofensate, deci ?

— Am și eu sentimente ca oricare altul.

— Deci realmente poți să vorbești ? spuse ea disprețuitor. Începusem să mă-ntreb.

— Da, pot să vorbesc.

— Bine, acum, mititelule, spune-mi care ți-s necazurile ?

— Stau pe roze.

Se descolăci din fotoliul de la fereastră și veni spre foc arătînd complet nepotrivită locului în pantalonii din imitație de leopard, foarte strînși pe trup și cu cămașa de mătase neagră.

Avea aceeași înălțime ca Jenny, aceeași înălțime ca mine, atingînd abia un metru și șaizeci și șapte. Cum micimea mea fusese întotdeauna o calitate pentru curse, n-am privit-o ca un handicap în viață, în general, nici fizic, nici social. De altfel nici n-am înțeles de ce atîția oameni consideră înălțimea în sine ca pe ceva important. Dar ar fi fost naiv să nu observ părerea atît de răspîndită că înălțimea ar fi și măsura minții și inimii. Oamenii mici cu emoții mari sînt ceva de-a dreptul comic. Complet absurd. Ce aduc în plus esenței ființei umane opt sau nouă centimetri în lungimea gambei ?! Probabil că fusesem un norocos că mă împăcasem de timpuriu cu consecințele malnutriției într-o copilărie plină de greutăți ; dar asta nu m-a împiedicat să înțeleg de ce atîția oameni mici de statură ripostează cu o agresiune defensivă. De vină sînt

împunsăturile unor fete ca Doria, de exemplu, care te numesc *mititelule*, asta însemnînd, de fapt o insultă.

— Te-ai aciuiat într-o sinecură bună aici, nu-i așa ? spuse ea scoțînd o țigară din tabachera de argint de pe cămin.

— Cred că da.

— Dacă aș fi în locul amiralului, te-aș expedia cu un șut în fund.

— Mulțumesc, îi răspunsei, neglijînd să-i ofer un foc.

Iritată, a găsit o cutie de chibrituri și și-a aprins singură țigara.

— Ești bolnav sau ce ai ?

— Nu. De ce ?

— Mănînci ca un vegetarian și pari o biată creatură atît de bolnăvicioasă... încît chiar mi-am pus această întrebare.

Aruncă fumul pe nas.

— Fata amiralului trebuie să fi fost foarte disperată după o verighetă.

— Las-o-n pace, spusei blînd. Cel puțin ea nu și-a ales unul bogat, bătrîn, de două ori mai în vîrstă decît ea și care s-arate de parcă ar fi taică-său.

M-am gîndit o clipă că, urmînd o veche obișnuință, mă va pocni peste obraz, dar s-a întîmplat ca țigara să fie în mîna de care avea nevoie.

— Rahat nenorocit ce ești ! spuse în schimb.

„De-a dreptul încîntătoare !"

— Pot să continui.

— Nu, cu mine n-ai s-o faci.

Fața-i era imobilă. Se pare că lovisem foarte adînc.

— Unde sînt ceilalți ? întrebai arătînd cu mîna spre camera goală.

— Afară, pe undeva, cu amiralul. Și poți la fel de bine să pleci și tu. Nu ești dorit aici.

— Nu plec. Eu locuiesc aici, îți amintești ?

— Ai plecat destul de repede aseară, spuse pe un ton batjocoritor. Cînd amiralul spune *șterge-o*, tu o ștergi. Și chiar rapid, mititelule. Și asta mi-ar plăcea să văd și acum.

— Amiralul, sublinai eu, este mîna care mă hrăneşte şi n-o muşc.

— Linge-blide nenorocit.

Am rînjit spre ea dezgustat şi m-am aşezat într-un fotoliu. Încă nu mă simţeam prea bine. Verde ca mazărea şi cuprins de o transpiraţie rece şi umedă, ca să fiu mai exact. Nu era nimic de făcut decît să aştept să treacă.

Doria îşi scutură scrumul de la ţigară, mă privi cu dispreţ plănuind atacul următor. Dar înainte de a se lansa în atac, uşa se deschise şi intră soţul ei.

— Doria, spuse el vesel, neobservîndu-mă imediat în fotoliu, unde mi-ai ascuns tabachera ? Am să te pedepsesc pentru asta.

Ea a făcut o mişcare rapidă cu mîna spre mine şi Howard m-a văzut şi s-a oprit brusc.

— Ce faci aici ? mă întrebă răstit, gluma şi joaca dispărînd complet din vocea şi de pe faţa lui.

— Îmi omor timpul.

— Cară-te, atunci. Vreau să discut cu soţia mea.

Am clătinat din cap şi am rămas înţepenit în fotoliu.

— Dacă nu-l împingi şi nu-l arunci afară cu totul, spuse Doria, nu scapi de el. Am încercat.

Kraye a ridicat din umeri.

— Roland îl suportă. Presupun că putem şi noi.

Ridică unul din ziare şi se aşează în fotoliul din faţa mea. Doria se îndreptă bosumflată spre fotoliul de lîngă fereastră. Kraye despături ziarul şi începu să citească prima pagină. Pe ultima pagină, pagina de curse, care era îndreptată spre mine, titlul cu litere mari şi negre îmi sări în ochi.

„UN ALT HALLEY ?"

Dedesubt, una lîngă alta, erau două fotografii ; una a mea şi cealaltă a unui băiat care cîştigase o cursă importantă cu o zi mai înainte.

Era esenţial ca Kraye să nu descopere cît de fals mă prezentase Charles ; totul mersese prea departe ca să mai poată fi explicat ca o glumă. Fotografia era tipărită cu acurateţe. O ştiam bine. Era una veche pe care ziarele o

folosiseră de nenumărate ori înainte, tocmai pentru că semăna foarte bine. Chiar dacă nici unul din musafiri nu citea pagina de curse, așa cum evident Doria n-o citise, putea să-i sară cuiva în ochi, absolut din întîmplare, fiind așezată într-un loc atît de vizibil.

Kraye a terminat de citit prima pagină și începuse să întoarcă ziarul.

— Domnule Kraye, întrebai, aveți într-adevăr o colecție foarte mare de cuarțuri ?

A lăsat puțin ziarul în jos și mi-a aruncat o privire complet lipsită de entuziasm.

— Da. Am, spuse scurt.

— Atunci ați putea, vă rog, să-mi spuneți care ar fi o piesă bună să i-o dau amiralului s-o adauge la colecția lui ? Și unde aș putea s-o găsesc și cît ar costa ?

Ziarul a fost împăturit, dispărînd și poza mea. Și-a dres vocea și, cu o politețe exagerată, a început să-mi vorbească despre o formă mai puțin cunoscută de cristal pe care amiralul nu o avea.

Am apăsat unde trebuie, gîndii... Dar Doria a stricat totul. A venit precipitată spre Kraye și i-a spus supărată

— Howard, pentru numele lui Dumnezeu. Mica tirîtură te tămîiază. Pariez că vrea ceva. Te poate duce oricine, dacă începe să vorbească despre roci.

— Oamenii nu-și bat joc de mine, spuse Kraye sec, ochii îngustîndu-i-se de iritare.

— Nu. Eu doar voiam să-i fac o bucurie amiralului, explicai eu.

— Este o mică bestie șireată, spuse Doria. Nu-mi place.

Kraye a ridicat din umeri, a privit în jos spre ziar și a început să-l despăturească din nou.

— Treaba este reciprocă, spusei calm. Tu, păpușa lui tăticu.

Kraye se ridică încet, ziarul alunecînd jos, cu prima pagină deasupra.

— Ce-ai spus ?

— Am spus că n-am o părere prea bună despre soția ta.

Era furios la culme. A făcut un singur pas pe covor și dintr-o dată atmosfera se schimbă, era ceva mai mult decît o discuție în contradictoriu între trei musafiri în jurul unui foc de duminică.

Deși pentru el eram doar o muscă insignifiantă pe care s-o pocnești, o amenințare de cea mai autentică factură îi izvora din ochi, aidoma unor semnale radio. Masca socială de un calm desăvîrșit dispăruse odată cu personalitatea de suprafață, prolixă, contrafăcută. Vaga suspiciune ce mă cuprinsese citindu-i hîrtiile, laolaltă cu antipatia ce o simțisem tot timpul pentru el m-au ajutat într-o edificare tîrzie : acesta nu era doar un speculant blajin ce opera în limite aproape legale, ci un escroc de primă mărime, desăvîrșit, puternic, periculos.

Am fler nu glumă, reflectai. Zgîndăre un mușuroi de furnici și ai să dai peste un cuib de viespi. Răsucește coada unui șarpe de casă și ai să descoperi un boa constrictor. Cum dracu ar arăta, mă întrebai, dacă cineva l-ar înfuria mai mult decît disprețuindu-i soția ce și-a ales-o ?

— Transpiră, spuse Doria încîntată. Îi este frică de tine.

— Ridică-te, spuse el.

Cum eram sigur că, dacă m-aș ridica, el m-ar trimite printr-o lovitură înapoi jos, am rămas unde eram.

— Îmi cer scuze, spusei.

— O, nu, spuse Doria, asta-i mult prea ușor.

— Ceva subtil, spuse Kraye, cu privirea ațintită în jos.

— Știu !

Doria era încîntată de ideea ei.

— Să-i scoatem mîna aia din buzunar.

Amîndoi au observat de pe fața mea că asta detestam mai mult ca orice. Amîndoi zîmbeau. M-am gîndit s-o iau la sănătoasa, dar asta însemna să las ziarul acolo.

— Foarte bine, spuse Kraye.

S-a aplecat, m-a prins c-o mînă de pieptul cămășii de jerse iar cu cealaltă de păr și m-a ridicat în picioare. Ajun-

sesem cu creștetul aproape de bărbia lui. Nu eram într-o formă fizică grozavă să-i rezist, dar am reușit să-i trag o lovitură destul de anemică cînd mă ridica. Doria, mi-a prins cu ambele mîini brațul ce se balansa și mi l-a îndoit la spate cu o forță considerabilă. Era o fată sănătoasă și puternică, fără rețineri în a-și molesta semenii.

— Asta o să te învețe minte să mai fii grosolan cu mine, spuse ea cu satisfacție.

M-am gîndit să-i trag una peste fluierul piciorului, dar asta n-ar fi adus decît mai multe represalii. Doream ca Charles să se întoarcă imediat de pe unde era. Dar n-a venit.

Kraye și-a mutat mîna din părul meu în brațul stîng și a început să tragă. Nu puteam să fac mare lucru cu brațul, dar încercam orice. Îmi țineam cotul strîns lipit de corp iar mîna rămînea în buzunar.

— Ține-l mai bine, spuse Doria. Este mai puternic decît pare.

Mi-a ridicat brațul cu cîțiva centimetri și am început să mă răsucesc să scap. Dar Kraye încă mă ținea de pieptul cămășii, brațul lui presîndu-mi pieptul pînă aproape de gît și eram realmente imobilizat între cei doi. Totuși am considerat că nu puteam chiar să stau liniștit și să-i las să-mi facă ceea ce atît de mult doream să evit.

— Se zvîrcolește, nu-i așa ? spuse Doria bucuroasă.

Luptam și mă agitam și mai tare ; pînă cînd ei au început să fie cuprinși de turbare din cauza rezistenței, iar eu rămăsesem fără răsuflare. Tot nenorocitul meu de stomac a fost cel care mi-a făcut figura. Mi s-a făcut tot mai rău ca să mai pot continua. Cu o smucitură cumplită, Kraye mi-a tras mîna afară din buzunar.

— În sfîrșit, spuse triumfător.

Mi-a strîns cotul cu violență și mi-a ridicat manșeta deasupra încheieturii. Doria a dat drumul brațului drept și a venit să-și vadă prada. Tremuram de furie, durere, umilință, Dumnezeu mai știe de ce.

— O ! spuse Daria stupefiată. O !

Nu mai zîmbea, şi nici soţul ei. Priveau fix la mîna mea contorsionată, flască, inertă, la cicatricele de pe braţ, încheietura mîinii şi palmă, care nu erau doar urmele teribile ale rănirii iniţiale, ci şi a numeroaselor operaţii de corectare ce avuseseră loc ulterior. Era ceva îngrozitor, absolut îngrozitor.

— Deci de asta-l lasă amiralul pe javra asta nenorocită să stea aici, spuse Doria întorcîndu-şi faţa cu dezgust.

— Asta nu-i scuză comportarea, spuse Kraye. Am să-l fac să-şi ţină limba pe viitor.

Şi-a încordat mîna liberă şi cu latul palmei mi-a aplicat o lovitură peste locul cel mai dureros — partea inferioară a încheieturii mîinii. M-am cutremurat sub lovitură.

— Au..., spusei. Nu da.

— Are să-i spună tot felul de baliverne amiralului, îl avertiză Doria. Păcat, dar cred că asta îi e destul.

— Nu sînt de acord dar...

S-a auzit hîrşîitul nisipului de pe alee şi maşina lui Charles, care se întorcea acasă, a trecut rapid pe lîngă fereastră. Kraye a dat drumul cotului meu cu o smucitură şi eu am alunecat ca o cîrpă jos pe covor, în genunchi, şi nu era deloc prefăcătorie.

— Dacă spui ceva amiralului, voi nega totul, spuse Kraye, şi nu ştiu pe cine va crede.

Eu ştiam pe cine va crede într-adevăr, dar n-am scos o vorbă. Ziarul care provocase tot tărăboiul zăcea foarte aproape de mine pe covor. În depărtare s-au auzit portierele trîntite. Soţii Kraye s-au întors spre fereastră ascultînd. Am luat ziarul, m-am ridicat în picioare şi am pornit-o spre uşă. Ei n-au încercat să mă oprească. N-au zis nimic nici de ziar. Am deschis uşa, am ieşit, am închis-o şi, prin hol, pe un drum destul de întortocheat, m-am îndreptat spre sufragerie. Sus era prea departe. Am închis uşa sufrageriei, am ascuns ziarul şi am alunecat în fotoliul preferat al lui Charles, aşteptînd ca toate mizeriile mele fizice şi psihice să se potolească.

Ceva mai tîrziu, a intrat Charles să ia noi provizii de ţigări.

— Bună, îmi spuse peste umăr, în timp ce deschidea ușa bufetului. Credeam că ești încă în pat. Doamna Cross mi-a spus că nu prea te-ai simțit bine în dimineața asta. Nu e deloc cald aici. De ce nu vii în salon ?

— Familia Kraye... m-am oprit.

— N-au să te mănînce. S-a întors cu țigările în mînă. S-a uitat la mine. Ce-i așa de amuzant ? Și apoi mai aspru, privind mai atent : Ce s-a întîmplat ?

— O, nimic. Ai văzut „Sunday Hemisphere" de azi ?

— Nu, nu încă. Îl vrei ? Credeam că e în salon cu celelalte ziare.

— Nu, este în raftul de sus al biroului tău. Aruncă-ți puțin ochii peste el.

Nedumerit, a deschis sertarul, a scos ziarul și l-a despăturit. S-a oprit direct la rubrica de curse.

— Dumnezeule, spuse el consternat. Tocmai azi !

Și-a trecut ochii peste pagină și zîmbea.

— Ai citit asta, bineînțeles ?

Am dat din cap.

— Doar ce l-am luat, ca să-l ascund.

Mi-a înapoiat ziarul.

— Citește-l atunci. Va fi bun pentru eul tău. Ei nu te lasă să mori. „Tînărul Finch", cită el, „a dat dovadă, într-o mare măsură de precizia miraculoasă și judecata marelui Sid." Ce zici de asta ? Și asta-i doar începutul.

— Eh, ce zic de asta ? ! zîmbii forțat. Nu conta pe mine la prînz, dacă nu te superi, Charles. De fapt, nu mai ai nevoie de mine acolo.

— Bine, dacă n-ai chef. Țin să te anunț că, spre bucuria ta, cel tîrziu la șase or să plece.

A zîmbit și s-a întors la musafirii lui.

Am citit ziarul înainte de a-l pune la loc. După cum spusese Charles, era bun pentru eul meu. Cred că redactorul, pe care-l știam de ani, cam exagerase calitățile mele de altădată. Un caz de mit care devine mai puternic decît realitatea. Totuși, era frumos. În special, avînd în vedere sfîrșitul jalnic, dezonorant, al scandalului în care marele Sid se lansase cu puțin timp în urmă.

În dimineața următoare, Charles și cu mine am schimbat etichetele de pe bucățile de cuarț și le-am împachetat, pregătindu-le spre a le returna Fundației de Mineralogie. Cînd am terminat ne mai rămăsese o etichetă.

— Ești sigur că n-am pus vreo piatră în cutie fără să-i schimbăm eticheta ? întrebă Charles.

— Absolut.

— Cred că este mai bine să verificăm. Mi-e teamă că asta am făcut.

Am scos toate bucățile afară din cutia cea mare. Colecția de pietre prețioase, pe care Charles, protestînd, o luase cu el în cameră în fiecare noapte, era completă ; dar le-am verificat și pe ele din nou, să fim siguri că piatra care lipsea nu fusese rătăcită printre ele din greșeală. Nu era nicăieri de găsit.

— „Piatra Sfîntului Luca", am citit pe etichetă. Îmi amintesc unde era, pe raftul de sus, în dreapta.

— Da, încuviință Charles, o bucată de piatră mată, de mărimea unui pumn. Sper totuși să n-o fi pierdut-o.

— Am pierdut-o, remarcai eu. Kraye a șterpelit-o.

— O, nu ! exclamă Charles. Nu poate fi adevărat.

— Mergi și sună „Fundația" și întreabă-i cît valora.

Și-a clătinat capul neîncrezător dar s-a dus la telefon și s-a întors încruntat.

— Ei spun că nu are o valoare intrinsecă, dar este o formă extrem de rară de meteorit. Niciodată nu se va găsi în mine, în cariere. Trebuie să aștepți ca să cadă din cer și apoi s-o găsești. Foarte dificil.

— Un cuarț pe care prietenul Kraye nu-l avea.

— Dar el categoric ar fi trebuit să se gîndească că-l suspectez, protestă Charles.

— Niciodată n-ai fi observat lipsa, dacă piatra ar fi făcut parte într-adevăr din colecția lăsată de vărul tău. Pe raft nu era nici un loc liber. El le deplasase pe toate celelalte. N-avea cum să știe că tu le vei verifica foarte atent aproape imediat după plecarea lor.

Charles a oftat.

— Deci nu există nici o șansă s-o recuperez ?

— Nu, încuviințai eu.

— E bine că ai insistat în privința asigurării, spuse el. Ca valoare, „Fundația" estima bucata aceea anostă mai mult decît toate celelalte puse la un loc. Numai un singur alt meteorit ca acesta s-a mai găsit vreodată : „Piatra Sfîntului Marc". A zîmbit brusc. Se pare că am pierdut echivalentul unui Penny Black [1].

V

DOUĂ ZILE MAI TÎRZIU, AM PĂȘIT PE UȘA STRĂJUITĂ a firmei Hunt Radnor Associates mult mai plin de viață decît atunci cînd ieșeam ultima oară pe ea.

Fata de la centrala telefonică m-a primit cu un „bună" plin de entuziasm, eu am urcat scara arcuită aproape fluierînd și am fost întîmpinat la secția de curse de o rafală de glume deșucheate. Foarte surprinzător pentru mine era sentimentul pe care-l încercam de a fi revenit acasă. Niciodată nu gîndisem pînă atunci că într-adevăr aparțineam agenției, deși la Aynsford realizasem cît de mult n-aș fi vrut s-o părăsesc. Și acum, la foarte scurtă vreme, această descoperire. Pedalam, nu glumă.

Chico mă privea cu un zîmbet larg :

— Așadar te-ai hotărît.

— Ei bine, da.

— Vreau să zic, să te-ntorci aici, la șmotru.

— Da.

— Dar tîrziu ca de obicei, spuse aruncîndu-și ostentativ ochii spre ceas.

— Slăbește-mă cu aiurelile tale.

Îndreptîndu-și teatral brațul spre secția care zîmbea, Chico continuă

[1] Prima marcă poștală adezivă, tipărită în Marea Britanie în 1840, valorînd un penny.

— Sid al nostru s-a reîntors încîntător, dat naibii şi plin de el ca de obicei. Munca în agenţie poate începe acum.

— Văd că eu tot n-am un birou, spusei privind de jur împrejur. Birou — nu. Rădăcini — nici atît. O slujbă adevărată — nu. Ca de obicei.

— Stai pe biroul lui Dolly, tot l-a păstrat ea plin de praf pentru tine.

Dolly s-a uitat zîmbind spre Chico, cu o privire maternă ce se trăda prea puternic în ochii ei mari, albaştri. Ea putea să fie al doilea cap foarte bun al agenţiei, la memoria ei se putea apela ca la un computer. Era o femeie în jur de patruzeci, solidă, puternică, sigură de ea, cu cîteva mariaje la activ şi un burlac, ce nu-şi pierdea niciodată speranţa, la picioarele ei, şi totuşi, ea-şi considera viaţa irosită în zadar, pentru că nu putea să aibă copii. Dolly avea o putere de muncă fantastică, o vitalitate feminină debordantă, era un excelent companion de băutură şi era foarte, foarte tristă.

Lui Chico nu-i plăcea să fie dădăcit. Era numai ţepi cînd era vorba de mame. Toate, în general, nu numai acelea care-şi abandonau ţîncii în cărucioare, în faţa secţiilor de poliţie de pe lîngă Barnes Bridge. Se purta blînd cu Dolly şi evita cu dibăcie tentativele ei materne.

M-am săltat pe marginea mesei lui Dolly, pe locul obişnuit, şi am început să-mi balansez piciorul.

— Dolly, iubito, cum mai merge activitatea detectivistă ?

— Ceea ce am vrea de la tine, spuse ea cu o asprime prefăcută, ar fi un pic mai multă muncă şi mai puţină trăncăneală aiurită.

— Dă-mi atunci ceva de lucru.

— Ei, poftim ! Reflectă o clipă. Ai putea..., începu ea, apoi se opri. Bine, nu... poate că nu. Ar fi mai bine ca Chico să meargă la Lambourn ; un antrenor de acolo vrea să fie verificat un tip dubios...

— Deci nu există nimic pentru mine ?

— Ăă... ei bine..., spuse Dolly. Nu.

De sute de ori spusese nu înainte. Niciodată nu spusese da. Am făcut o grimasă spre ea, am ridicat telefonul și am apăsat pe butonul drept, căpătînd legătura cu secretara lui Radnor.

— Joanie ? Aici e Sid Halley. Da... întors de pe lumea cealaltă, așa-i. Bătrînul este ocupat ? Aș vrea să discut ceva cu el.

— Chestiuni urgente, comentă Chico.

Cu o voce afectată, Joanie spuse :

— Chiar acum are un client. După ce pleacă, îi voi spune și te voi suna.

— O.K. Am pus receptorul jos.

Dolly a ridicat din sprîncene. Fiind șef de secție, ea era și șeful meu imediat, iar eu, cerînd direct audiență la Radnor, însemna că aruncam în aer tot protocolul agenției. Dar eram sigur că refuzul ei continuu de a-mi da ceva concret de făcut era un ordin direct de la Radnor. Dacă voiam canalul deblocat, trebuia să îndepărtez blocajul. Dacă nu, însemna să vegetez pentru totdeauna.

— Dolly iubito, m-am săturat să-mi tot pocnesc călcîiele. Chiar și de biroul tău ultra-ponosit, deși priveliștea de aici este încîntătoare.

Dolly purta, ca și-n alte dăți, o bluză de mătase crem, petrecută parte peste parte ; părțile se îmbinau într-un decolteu îndrăznet, care la o tînără fată ar fi provocat scandal. Pe Dolly avea un efect deosebit, datorită naturii generoase cu ea și felului în care știa să și-l aranjeze.

— Ai de gînd să-ți dai demisia ? întrebă Chico fără alte ocolișuri.

— Asta depinde de bătrîn, spusei. S-ar putea să mă dea el afară.

În secție a urmat o tăcere scurtă, încărcată de gînduri. Toți știau cît de puține lucruri făcusem, cu cît de puțin mă mulțumisem să fac. Dolly era stingherită, ceea ce nu-mi era de mare ajutor.

Jones-puștiul intră zăngănind o tavă încărcată de căni de ceai, impecabile, deloc ciobite. Avea șaisprezece ani ; era gălăgios, dur, anarhist, aspru și probabil cel mai

eficient băiat din birourile Londrei. Părul bogat și exagerat de curat îi curgea în valuri pînă aproape de umeri într-o frizură cam sofisticată. De la spate arăta mai mult a fată, ceea ce nu-l deranja deloc. Din față, chipul ciolănos, cu coșuri, îl proclama fără nici un dubiu băiat. Își irosea jumătate din salariu și duminicile în Carnaby Street, iar cealaltă jumătate și restul nopților din săptămînă alergînd după fete. După spusele lui, avea și succes. Pînă acum, nici o fată nu apăruse pe la birou să-i confirme povestea.

Sub cămașa roz bătea o inimă de piatră ; în capu-i învolburat se înșurubase un „Și ce-mi pasă ? !" față de toate de-a valma. Și totuși, pentru că această creatură ambițioasă, amuzantă, nesociabilă, venea mereu cu mult înainte de începerea programului spre a-și aranja biroul pentru ziua de lucru, eu nu dădusem ortul popii. E și-n asta un paradox, ca-n multe altele.

Mi-a aruncat o privire :

— Cadavrul s-a întors, după cîte văd.

— Datorită ție, spusei alene, iar el știa că acesta era purul adevăr.

Și totuși nici nu se sinchisea. Spuse

— Sîngele și toate cele ți s-au scurs printr-o crăpătură din linoleum și au îmbibat lemnul de dedesubt. Bătrînul se întreba dacă n-o să facă acolo putregai sau altceva..

— Jones-băiete, protestă Dolly, vădit făcîndu-i-se greață, ai s-o-ncasezi, tacă-ți gura.

Telefonul de pe biroul ei sună. Ea-l ridică, ascultă și spuse : „E-n ordine", și închise.

— Bătrînul vrea să te vadă. Chiar acum.

— Mulțumesc.

Mă ridicai.

— Ți se dau papucii ? întrebă Jones-puștiul interesat.

— Nu-ți băga nasul mucos unde nu-ți fierbe oala, îi spuse Chico.

— Ia mai pupă-mă, tu, undeva.

Am plecat zîmbind, auzind-o pe Dolly cum începe iar să tempereze tărăboiul în plină desfășurare dintre Chico

și Jones-puștiul, tărăboi în care cei doi nu se dădeau bătuți niciodată. Am coborît, am traversat holul și am intrat în biroul micuț al secretarei și de acolo în biroul lui Radnor.

El stătea în picioare lîngă fereastră, urmărind traficul înnebunitor din Cromwell Road. Camera aceasta, în care clienții își vărsau necazurile, era zugrăvită odihnitor, în gri-deschis, avea mochetă și draperii stacojii, fotolii confortabile, măsuțe mici, cu scrumiere pe ele, tablouri pe pereți, ornamente și vase cu flori. Făcînd abstracție de biroul mic din colț al lui Radnor, totul arăta ca o obișnuită cameră de zi și, într-adevăr, toată lumea credea că el cumpărase camera gata mobilată, atît de mult semăna cu ceea ce oricine se aștepta să găsească într-o casă cu șase etaje, de stil victorian tîrziu, plină de grație. Radnor avea teoria că oamenii exagerau și denaturau mai puțin faptele într-o ambianță atît de liniștită decît într-un birou foarte oficial.

— Vino, Sid, spuse el.

Nu s-a mișcat de la fereastră, așa că m-am dus acolo. Mi-a strîns mîna.

— Ești sigur că te-ai refăcut suficient ca să te reîntorci ? N-ai stat atît de mult pe cît mă așteptam. Deși cunoscîndu-te... a zîmbit ușor, urmărindu-mă cu privirea.

I-am spus că mă simțeam bine. A discutat despre vreme, despre traficul orei de vîrf, despre situația politică și în final s-a îndreptat spre problema pe care amîndoi o știam că era pe tapet.

— Deci, Sid, presupun că vrei să vezi cum stau lucrurile pe aici.

„Direct la țintă", gîndii.

— Dacă aș rămîne aici...

— Dacă ? Hm, nu știu. Își clătină ușor capul.

— Sînt de acord, dar nu în aceiași termeni.

— Îmi pare rău că n-a mers.

Părea că regretul lui este autentic și n-o spunea cu nepăsare. Am spus calm, cu deosebită grijă

— De doi ani de zile mă plăteşti pentru nimic. Ei bine, dă-mi o şansă să mă achit. De fapt, nu vreau să plec.

Şi-a înălţat uşor capul ca un prepelicar spre unda de miros, dar n-a spus nimic. Am continuat cu greu mai departe

— Voi munci pentru tine gratuit ca să mă achit. Dar numai să fie o muncă adevărată. Nu mai vreau să stau fără să fac nimic. Mă înnebuneşte.

M-a privit intens şi a dat drumul unei respiraţii lungi ca un oftat.

— Doamne Dumnezeule ! În sfîrşit ! spuse el. Şi a fost necesar un glonţ pentru asta !

— Ce vrei să spui ?

— Sid, ai văzut vreodată un *zombie* [1] trezindu-se ?

— Nu, răspunsei mîhnit, înţelegîndu-i aluzia. A fost chiar atît de rău ?

Ridică din umeri.

— Te-am văzut alergînd, nu uita asta. Tu observi cînd un foc se stinge. Şi ceva cenuşă uşoară, plăcută, plutind prin preajma acestui birou am avut, asta-i tot.

Zîmbi, nu prea încîntat de zborul propriei fantezii îi plăcea să construiască imagini din cuvinte. Ne cam răsuceam creierii să le prindem tîlcul.

— Consideră-mă atunci din nou în viaţă, zîmbii. Şi am adus şi o enigmă cu mine. Aş vrea foarte mult să-i dăm de cap.

— O poveste lungă ?

— Da, destul.

— Atunci mai bine să ne aşezăm.

Îmi arătă cu mîna un fotoliu şi se cufundă şi el într-unul pregătindu-se să asculte cu liniştea şi concentrarea ce-l trimiteau adesea direct la miezul unei probleme.

I-am povestit despre afacerile lui Kraye cu terenurile de curse. Ce ştiam şi ce presupuneam. Cînd, în cele din urmă, am terminat, m-a întrebat calm

— De unde deţii toate astea ?

[1] Mort reanimat prin practici magice, în superstiţiile indigenilor din insulele Mării Caraibilor.

— Socrul meu, Charles Roland, mi le-a pasat cînd am stat la el la sfîrșitul săptămînii trecute. L-a avut pe Kraye ca musafir.

„Vulpea bătrînă", gîndii, „m-a aruncat la mare adîncime și m-a făcut să mă trezesc, ba chiar să înot."

— Și Roland de unde le are ?

— Directorul tehnic de la Seabury i-a spus că directorii sînt îngrijorați de mișcarea prea mare a acțiunilor, prin asta Kraye a obținut controlul asupra lui Dunstable, iar ei se tem să nu fie și acum tot el la mijloc.

— Dar restul pe care mi l-ai spus este doar propria ta presupunere ?

— Da.

— Bazată pe aprecierea ta asupra lui Kraye făcută într-un week-end ?

— Parțial pe cît și-a dezvăluit el caracterul, da. Parțial pe ceea ce am citit din hîrtiile lui.

Cu o oarecare ezitare i-am povestit despre șterpelirea și fotografierea lor.

— ...Restul este o bănuială.

— Hm. Trebuie verificat... Ai adus filmele cu tine ?

Am încuviințat din cap, le-am scos din buzunar și le-am pus pe măsuța de lîngă mine.

— Trebuie să le developez.

A bătut ușor toba cu degetele pe brațul fotoliului meditînd. Apoi foarte brusc, de parcă decizia ar fi fost luată, a spus :

— Primul lucru de care avem nevoie este un client.

— Un client ? repetai absent.

— Bineînțeles. Ce altceva ? Noi nu sîntem poliție. Noi lucrăm strict pentru profit. Contribuabilii nu plătesc cheltuielile de întreținere și salariile din această agenție. Clienții o fac.

— O, ...da, bineînțeles.

— Clientul cel mai probabil în acest caz este fie executivul de la Seabury, fie, poate, Comitetul Național de Vînătoare. Cred că ar trebui încunoștiințat în primul rînd arbitrul șef, în ambele cazuri. Nu-i nimic dacă începem chiar cu vîrful.

— Poate că preferă să apeleze la poliție.

— Scumpul meu Sid, singurul lucru pe care oamenii îl vor, cînd apelează la detectivi particulari, este confidențialitatea. Ei plătesc pentru păstrarea secretului. Cînd poliția investighează ceva, toată lumea știe. Cînd noi o facem, nimeni nu știe. De aceea ni se încredințează nouă uneori cazuri de crime, deși ar fi categoric mult mai ieftin să meargă la poliție.

— Înțeleg. Deci îl vei aborda pe arbitrul șef.

— Nu, mă întrerupse. Tu o vei face

— Eu ?

— Normal. Este cazul tău.

— Dar este agenția ta... el este obișnuit să trateze cu tine.

— Și tu îl cunoști, sublinie el.

— Eu am concurat pentru el și asta mă pune într-o poziție improprie pentru acest gen de afacere. Eu sînt pentru el un jocheu, un fost jocheu. Nu mă va lua în serios.

Radnor ridică din umeri.

— Dacă vrei să iei cazul Kraye, ai nevoie de un client. Du-te și ia-ți-l.

Eu știam foarte bine că el niciodată nu trimitea nici măcar un funcționar superior, ce să mai vorbim de cei lipsiți de experiență, să aranjeze sau să preseze o afacere, așa că pentru cîteva momente, realmente nu mi-a venit să cred că intenționa să mă trimită pe mine. Dar el n-a mai spus nimic, așa că m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

— Cursele de la Sandown au loc azi, îl tatonai eu. El va fi sigur acolo.

— O ocazie foarte bună.

Privea drept înainte, deloc spre mine.

— Atunci voi încerca.

— Foarte bine.

Nu mă lăsase să plec. Dar nici nu mă dăduse afară. Am ieșit pe ușă, am închis-o-n urma mea și, cînd încă mai ezitam nevenindu-mi a crede, l-am auzit scoțînd brusc un hohot de rîs, un hohot scurt, puternic, pătrunzător, triumfător.

* * *

M-am dus acasă, am luat mașina și am pornit-o spre Sandown. Era o zi plăcută, caldă, însorită, uscată pentru luna noiembrie, exact ceea ce trebuia pentru a aduna mulți spectatori la o cursă cu obstacole.

Am intrat pe porțile hipodromului într-o foarte bună dispoziție, am parcat mașina (un mercedes SL230 cu schimbător de viteze automat, cu servo-volan electric și o plăcuță pe partea din spate pe care scria : „Fără semnalizare de mînă") și m-am îndreptat spre mulțimea din fața ușii camerei de cîntărire. Acum nu mai puteam să-i trec pragul. Unul din cele mai grele lucruri cu care trebuie să mă obișnuiesc fusese că toate camerele de îmbrăcare și de cîntărire, care timp de paisprezece ani reprezentaseră a doua mea casă, erau complet interzise pentru mine din ziua în care făcusem ultima mea cursă. Nu pierzi numai o slujbă cînd predai permisul de jocheu, pierzi și un anume mod de viață.

Erau foarte mulți cunoscuți cu care să stau de vorbă la Sandown și, cum nu mai fusesem la curse de șase săptămîni, aveam o mulțime de flecărit. Se pare că nimeni nu știa nimic despre împușcare, ceea ce era foarte bine pentru mine, iar eu nu le-am suflat o vorbă. M-am cufundat foarte fericit în atmosfera de curse și, timp de o oră, Kraye a trecut ușor pe planul doi.

N-aș putea spune că n-am lăsat un ochi de veghe asupra scopului meu dar, pînă la a treia cursă, arbitrul șef, vicontele Hagbourne, a fost tot timpul prins în cîte o conversație suficient de lungă ca să nu-l pot aborda.

Deși călărisem pentru el ani în șir și-l găsisem înțelegător și cinstit, totuși rămînea față de mine, din foarte multe puncte de vedere, un străin. Un bărbat rezervat, distant, părea că-i este foarte dificil să stabilească contacte umane obișnuite și, din nefericire, nici ca arbitru șef nu se dovedise a fi la mare înălțime. Dădea impresia unui om lipsit de putere, dar care trage cu coada ochiului la cel puternic din spatele său. Aș zice că-i era teamă să

se expună dezaprobării celor cîţiva duri care, de fapt, conduceau cursele fără să se sinchisească de persoana oficială numită spre a le supraveghea. Lordul Hagbourne amîna luarea deciziilor pînă era aproape prea tîrziu spre a mai face ceva şi, după aceea, încă mai era pericolul de a se răzgîndi. Dar oricum, el era persoana numărul unu pînă îi expira anul de conducere şi cu el trebuia să tratez.

În cele din urmă, l-am abordat elegant în timp ce se îndepărta de directorul tehnic şi expedia un antrenor ce venise la el cu o plîngere. Lordul Hagbourne, în unul din rarele lui momente de umor, în mod deliberat întoarse spatele celui cu plîngerea şi, în consecinţă, mă întîmpină cu mai multă căldură decît de obicei.

— Sid, sînt încîntat să te văd. Unde ai fost în ultimul timp ?

— În vacanţă, îi explicai succint. Domnule arbitru, aş putea discuta cu dumneavoastră după curse ? Este ceva urgent.

— Niciînd nu-i mai bine ca acum, spuse el, cu un ochi spre cel cu plîngerea. Dă-i drumul.

— Nu, domnule. Am nevoie de puţin timp şi de toată atenţia dumneavoastră.

— Hm.

Cel cu plîngerea se depărtase.

— Nu astăzi, Sid, trebuie să ajung acasă. Ce este ? Spune-mi acum.

— Vreau să discut cu dumneavoastră despre tentativa de preluare a hipodromului Seabury.

Mă privi uimit.

— Tu vrei... ?

— Exact. Nu putem discuta chiar aici, unde în orice moment cineva poate avea nevoie de dumneavoastră. Dacă aţi putea să-mi acordaţi doar douăzeci de minute la sfîrşitul curselor.

— Aă... ce legătură ai tu cu Seabury ?

— Nici una strict personal, domnule. Nu ştiu dacă vă amintiţi, dar de doi ani de zile sînt legat (foarte precis exprimat) de firma Hunt Radnor Associates. Diverse... ăă...

fapte despre Seabury au ajuns la urechile noastre și domnul Radnor s-a gîndit că v-ar interesa. Eu mă aflu aici ca reprezentantul său.

— O, înțeleg. Foarte bine, Sid, vino în camera de ceai a arbitrilor după ultima cursă. Dacă nu sînt acolo, așteaptă-mă. E bine ?

— Da. Mulțumesc.

Am coborît panta și apoi am urcat zîmbind scara metalică spre tribuna jocheilor. Reprezentant. Un cuvînt splendid și foarte important. Acoperea orice de la ambasador în jos. Comis-voiajorii se rebotezaseră cu silabele lui sonore cu ani în urmă... o făcuseră din cauza glumelor, bineînțeles. Oricum, suna altfel cînd începeai cu : „Ai auzit-o pe aceea despre reprezentantul care s-a oprit la o fermă singuratică...". Ofițeri la rozători, colectori de gunoi menajer și personal sanitar, nume noi, frumoase pentru hingherii de șobolani, gunoieri și măturători. Așa că de ce n-aș avea și eu unul ?

— Numai proștii rîd de ce-și aduc aminte, auzii o voce lîngă mine. De ce naibii ești așa de încîntat ? Și unde dracului ai fost în ultima lună ?

— Nu-mi spune că mi-ai dus dorul.

Am zîmbit nefiind nevoie să-mi întorc capul, pentru că-l recunoscusem. Am intrat amîndoi în tribuna jocheilor de elită. Amîndoi un fel de vai și-amar.

— Cea mai bună privelițte din Europa.

A oftat. Mark Witney, treizeci și opt de ani, antrenor de curse. Avea față zdrobită de boxer, din cauza prea multor căzături la curse, și, de doi ani, de cînd se retrăsese și încetase antrenamentele, se îngrășase cu vreo douăzeci de kilograme. Un bărbat gras, desfigurat. Aveam o mulțime de amintiri comune, o mulțime de curse foarte dificile. Îl plăceam foarte mult.

— Cum stau lucrurile ?

— O, acceptabil, acceptabil. Ar fi al dracului de bine dacă animalul ăla al meu ar cîștiga în a cincea.

— Probabil că are șanse mari.

— E o certitudine, băiete. O certitudine. Dacă nu i se poticnesc blestematele de picioare. Ăsta-i cel mai prost gazon, pacoste nu alta.

Își ridică binoclul de curse și privi spre tabela de afișaj.

— Văd că bietul moș Charlie iar nu reușește să potrivească greutatea pentru calul lui Bob... Bătrînul acela al lui Plumtree are o mulțime de curse acum. Ce crezi despre el ?

— Riscă prea mult, răspunsei. O să-și frîngă gîtul.

— Uite, cine vorbește... Nu, serios, mă gîndeam să-l iau. Ce părere ai ? Lăsă binoclul jos. Am nevoie de cineva disponibil în continuare și toți pe care-i alesesem sînt deja angajați.

— Ar putea ieși bine, ar putea ieși prost. Este puțin superficial, după mine, dar, evident, știe să călărească. Va face însă ceea ce i se va spune ?

S-a strîmbat.

— Ai nimerit-o la fix. Asta-i buba. El întotdeauna crede că știe cel mai bine.

— Păcat.

— Poți să-mi recomanzi pe altcineva ?

— Hm... ce zici de băiatul acela — Cotton ? Este într-adevăr prea tînăr, dar are stofă.

Ne-am antrenat într-o sporovăială amicală discutînd problemele lui, timp în care tribuna s-a umplut în jurul nostru iar caii au venit la potou.

Era o cursă de patru mii de metri și unul din foștii mei cai era favoritul. Îl urmăream pe jocheul care acum era în locul meu și care făcea o cursă foarte frumoasă, iar cealaltă jumătate a minții mele era plecată spre parcelările de terenuri pentru construcții de locuințe.

În urmă cu cîțiva ani, chiar hipodromul Sandown supraviețuiese încercării de a-i acoperi ademenitoarele cîmpuri verzi cu cutii de chibrituri. Sandown avea prieteni puternici. Dar hipodromurile Hurst Park, Manchester și Birmingham, toate dispăruseră sub tăvălugul de mortar și cărămizi, pierdute sub tirul argumentelor convingătoare

că acționarii voiau să cîștige, iar oamenii aveau nevoie de locuințe. Ca să nu aibă aceeași soartă, hipodromul Cheltenham se transformase dintr-o societate particulară plătind dividende într-un trust nerentabil, iar celelalte hipodromuri îi urmaseră exemplul.

Nu însă și Seabury. Și Seabury se zbătea într-o situație îngrozitoare. Și hipodromul Dunstable era acum un dormitor curățel pentru muncitorii de la Luton.

Majoritatea hipodromurilor britanice erau sau fuseseră societăți particulare în care, virtual, era imposibil pentru cineva din afară să cumpere acțiuni fără consensul celorlalți membri. Dar patru, Dunstable, Seabury, Sandown și Chepstow erau societăți anonime și acțiunile lor puteau fi cumpărate pe piața liberă, la bursă.

Sandown fusese condus cinstit și foarte onorabil, iar planurile de a-l transforma în parcele de locuințe suburbane fusese dejucat de consiliul local și districtual. Chepstow era înconjurat de un vast teren liber, așa că era prea puțin amenințat de pericolul construcției de locuințe. Dar micul Dunstable fusese ca o oază în mijlocul unei arii industriale în plină extindere.

Seabury era pe partea plată a coastei de sud, înconjurat pe toate părțile de mici bungalouri tihnite ce reprezentau visurile și economiile pensionarilor. La douăsprezece bungalouri pe un pogon — oamenilor în vîrstă le place să aibă și mici grădini — probabil că era spațiu suficient pe terenul hipodromului pentru mai mult de alte trei mii. Adăugînd șase sau șapte sute de lire — prețul fiecărei parcele pentru un bangalou — se ajunge la ceva în jur de două milioane pentru toată aria.

Favoritul a cîștigat și a fost ovaționat pe bună dreptate. Am coborît cu Mark scara metalică și am mers să bem ceva.

— Trimiți ceva la Seabury săptămîna viitoare ? îl întrebai.

Seabury era una din cele mai apropiate curse.

— Poate. Nu știu. Depinde, bineînțeles, dacă se ține pînă la urmă. Pe ai mei îi am înscriși și la Lingfield și cred

că-i voi trimite acolo mai degrabă. Este un loc care arată mult mai prosper şi proprietarilor le place mai mult. Masă bună şi toate celelalte. Seabury este în paragină în ultimul timp. Cu foarte mare greutate l-am convins pe bătrînul Carmichael să consimtă să-i trimit calul acolo ultima dată şi poftim ! Cursa a fost amînată şi noi am pierdut un angajament la Worcester. N-a fost vina mea, dar eu îl convinsesem că avea mai multe şanse la Seabury şi el m-a bodogănit după aceea deoarece calul a stat acasă de pomană. El spune că pluteşte o piază rea deasupra lui Seabury şi mai am cîţiva proprietari care nu vor să le duc caii acolo. Le-am spus că aceea este o pistă superbă pentru cai, dar fără efect, ei n-au cum s-o cunoască aşa cum o ştim noi.

Am terminat băuturile şi ne-am îndreptat spre camera de cîntărire. Calul lui, în îmbulzeala de la potou, a cîştigat în a cincea aproape la centimă şi l-am văzut după aceea în padoc strălucind ca un nap în ajunul sărbătorii tuturor sfinţilor [1].

După ultima cursă am mers în camera de ceai a arbitrilor. Erau foarte mulţi arbitri cu soţiile lor şi prieteni servind ceaiul, dar nici urmă de lordul Hagbourne. Arbitrii mi-au oferit un scaun, mi-au urat bun venit şi s-a discutat, ca de obicei, despre curse. Mulţi călăriseră ca amatori la vremea lor, unul concurase cu mine într-un trecut nu prea îndepărtat, îi ştiam pe toţi foarte bine.

— Sid, ce părere ai despre noul tip de curse cu obstacole ?

— O, mult mai bun. Mult mai uşor pentru un cal începător.

— Ştii cumva vreun cal tînăr, bun pentru curse cu obstacole, să-l cumpăr ?

— Nu crezi că Hayward a făcut o cursă splendidă ?

— L-am urmărit pe al treilea jos, la heleşteu şi, crede-mă, roibul acela pur şi simplu a zburat...

[1] 31 Octombrie, sărbătoare celebrată cu jocuri amuzante, cu măşti.

— ...Crezi că trebuia să-l fi avut aici, George ?

— Ai auzit că Green și-a făcut iarăși coastele zob ieri ?

— Nu-mi place rasa asta, niciodată nu mi-a plăcut, nu e pură...

— Muffy nu pare să se înșele, ăsta ar cîștiga și cu o gloabă...

— Poți să vii să vorbești la clubul nostru local de poney, Sid ? Îți voi scrie detaliile... ce dată ți-ar conveni ?

Treptat ei și-au terminat ceaiul, și-au luat rămas bun și au plecat acasă. Am așteptat. În cele din urmă, el a venit grăbindu-se, scuzîndu-se și explicînd ce l-a reținut.

— Spune-mi, zise el, mușcînd dintr-un sandvici, despre ce este vorba ?

— Seabury.

— A, da, Seabury. Foarte îngrijorător. Foarte îngrijorător, într-adevăr.

— Un domn, Howard Kraye, și-a însușit un mare număr de acțiuni.

— Stai o clipă, Sid. Asta este doar o presupunere din cauza lui Dunstable. Noi am încercat să identificăm cumpărătorul prin intermediul bursei, dar n-am găsit nimic definit care să ducă spre Kraye.

— Firma Hunt Radnor Associates are asemenea indicii.

Făcu ochii mari.

— Dovezi ?

— Da.

— Ce fel ?

— Fotografiile certificatelor de transfer de acțiuni.

„Și cerul să-mi ajute" gîndii eu, „dacă cumva nu mi-au ieșit".

— O, spuse el căzut pe gînduri. Cîtă vreme nu eram siguri, mai era o oarecare speranță că ne înșelăm. De unde ai aceste fotografii ?

— Nu sînt autorizat să spun, domnule. Dar firma Hunt Radnor Associates ar fi pregătită să facă o încercare să preîntîmpine preluarea lui Seabury.

— Pentru o sumă considerabilă, presupun, spuse el nesigur.

— Mă tem că da, domnule.

— Nu te pot asocia pe tine cu acest gen de lucruri, Sid.

Se mișcă neliniștit și se uită la ceas.

— Dacă ați uita că am fost jocheu și v-ați gîndi la mine ca venind din partea domnului Radnor, v-ar fi mult mai ușor. Cît valorează Seabury pentru Comitetul Național de Curse ?

Se uită la mine surprins, dar răspunse la întrebare, deși nu în modul în care voiam eu.

— Ăă... ei bine, tu știi, este un hipodrom excelent, bun pentru cai și așa mai departe.

— Totuși anul acesta n-a avut nici un profit.

— Au fost și multe ghinioane.

— Prea multe ca să fie adevărate, nu credeți ?

— Ce vrei să spui ?

— S-a gîndit vreodată Comitetul Național de Vînătoare că ghinionul poate fi... să zicem... aranjat ?

— Vorbești serios cînd sugerezi că Kraye... vreau să zic că cineva ar deteriora hipodromul Seabury cu bună știință ? Ca să-l facă să arate irecuperabil ?

— Sugerez că ar fi posibil. Da.

— Doamne Dumnezeule !

Se așează jos destul de brusc.

— Deteriorare cu intenție, spusei. Sabotaj, dacă doriți. Precedente industriale sînt o mulțime. Hunt Radnor Associates a investigat un asemenea caz nu mai demult decît anul trecut, într-o mică berărie de provincie, unde procesul de fermentație mergea prost. S-a lăsat cu o acțiune judiciară și berăria a fost salvată.

Dădu din cap neîncrezător.

— Este de-a dreptul ridicol să gîndești că Kraye ar fi implicat în așa ceva. Face parte din unul din cluburile mele. Este un bărbat bogat, respectabil.

— Știu, l-am cunoscut, spusei.

— Ei bine, atunci trebuie să știi ce fel de om este.

— Da. Chiar prea bine.

— Nu poți să sugerezi... începu.

— Nu-i nici un pericol să aflăm, îl întrerupsei. Va trebui să studiaţi cifrele. Seabury este aproape un chilipir.

— Cum vezi tu cifrele, atunci ?

Părea autentic interesat să ştie, aşa că i-am spus.

— Hipodromul Seabury are un capital în acţiuni de optzeci de mii de lire plătibile integral în bonuri de cîte o liră. Terenul a fost cumpărat cînd partea aceasta de coastă era mai mult sau mai puţin nelocuită, aşa că această sumă nu are absolut nici o legătură cu valoarea lui actuală. În această situaţie, orice societate este interesată de o preluare. Teoretic vorbind, un cumpărător are nevoie de cincizeci şi unu la sută din acţiuni ca să fie sigur că obţine controlul dar, în practică, aşa cum s-a întîmplat la Dunstable, patruzeci la sută ar fi mai mult decît suficient. Probabil chiar şi mai puţin dar, din punctul de vedere al cumpărătorului, cu cît are mai mult înainte de a-şi declara intenţiile, cu atît profitul va fi mai mare. Principala dificultate în preluarea societăţii unui hipodrom, de fapt singura lui apărare, este că acţiunile rareori vin pe piaţă. Nu este totdeauna posibil să cumperi, prin orice mijloace, chiar şi numai cîteva la bursă, pentru că oamenii care le au sînt legaţi afectiv de ele şi, atîta vreme cît pentru acţiuni se plăteşte un dividend, oricît de mic, ei nu le vînd. Dar este evident că nu oricine îşi poate permite să aibă părţi de capital neproductiv şi odată ce un hipodrom începe să arate ca o pierdere, tentativa de a o vira spre altceva creşte.

Preţul actual al acţiunilor Seabury este de treizeci de şilingi, ceea ce este cam cu patru şilingi mai mult decît acum doi ani. Dacă Kraye reuşeşte să pună mîna pe patruzeci la sută din acţiuni la un preţ mediu de treizeci de şilingi, îl va costa doar în jur de patruzeci şi opt de mii de lire. Cu o participare de această mărime, ajutat de ceilalţi acţionari tentaţi de un cîştig foarte mare, el poate să contracareze orice opoziţie la vot şi să vîndă întreaga societate unui constructor de locuinţe. Comisia de sistematizare aproape sigur i-ar da autorizaţia, pentru că locul arată acum oribil şi este înconjurat deja de case. Cred

că un constructor de locuințe ar plăti aproximativ un milion pentru el, dat fiind faptul că ar obține dublu prin vînzarea în mici parcele. Mai este și impozitul pe cîștiguri, bineînțeles, dar acționarii Seabury pot să obțină opt sute la sută din investiția lor inițială, dacă schema reușește. Patru sute de mii în total pentru domnul Kraye, probabil. Ați aflat cumva ce beneficiu net a avut la Dunstable ?

Nu răspunse. Am continuat

— Seabury era un loc plin de succes, de viață, foarte căutat, și acum nu mai este. Este o coincidență suspectă, cum apare un cumpărător de anvergură, cum locul începe să decadă rapid. Anul trecut s-a plătit un dividend doar de șase pence pe acțiune, un beneficiu global de sub unu și trei sferturi la sută în prețuri curente și anul acesta au avut o pierdere de trei mii șapte sute paisprezece lire. Dacă nu se face ceva, și foarte curînd, nu va mai exista și un an următor.

Nu răspunse imediat. Își pironise privirea în pămînt de multă vreme, cu sandviciul mîncat pe jumătate în mînă. În cele din urmă spuse

— Cine a făcut calculele ? Radnor ?

— Nu... eu le-am făcut. Este foarte simplu. Ieri am fost la sediul societății, în City [1], și m-am uitat peste balanțele Seabury pentru ultimii ani și în dimineața aceasta am sunat un agent de bursă pentru cursul actual al acțiunilor. Puteți verifica foarte ușor.

— O, nu mă îndoiesc de tine. Îmi amintesc acum, au fost niște zvonuri că ai făcut avere la bursă pe cînd aveai douăzeci de ani.

— Așa exagerează oamenii. Zîmbii. Bătrînul meu antrenor, care m-a pregătit ca jocheu, m-a îmboldit să investesc și am avut un pic de noroc.

— Hm.

[1] Centrul comercial și financiar al Londrei.

A urmat o altă pauză, el ezitînd asupra hotărîrii. Nu l-am întrerupt, dăr am fost foarte uşurat cînd, în cele din urmă, a spus

— Ai autorizaţia lui Radnor să iei legătura cu mine şi el cunoaşte tot ceea ce mi-ai spus ?

— Da.

— Foarte bine.

Se ridică rigid şi puse jos sandviciul neterminat.

— Transmite-i lui Radnor că sînt de acord cu investigaţia şi cred că pot garanta pentru colegii mei că-şi vor da consimţămîntul. Presupun că vreţi să începeţi imediat.

Am confirmat din cap.

— În termenii obişnuiţi ?

— Nu ştiu, răspunsei. Poate că ar fi mai bine să-l contactaţi pe domnul Radnor pentru asta.

Cum nu ştiam care erau termenii obişnuiţi, nu voiam să-i discut.

— Da, e-n ordine. Şi, Sid,... se înţelege de la sine că nu va răsufla nimic. Nu ne putem permite să-l avem pe Kraye cu un proces de calomnie sau defăimare împotriva noastră.

— Agenţia este întotdeauna discretă, spusei zîmbindu-i, dar am zîmbit şi în sinea mea. Radnor avea dreptate. Oamenii plăteau pentru discreţie. Şi de ce nu ?

VI

ERA LINIŞTE ÎN SECŢIA DE CURSE CÎND AM VENIT în dimineaţa următoare, probabil pentru că Chico era plecat într-o escortă. Toate capetele erau aplecate cu sîrguinţă asupra lucrărilor, inclusiv al lui Dolly.

Ea şi-a ridicat privirea şi mi-a spus oftînd :

— Iar ai întîrziat.

Era zece fără zece.

— Bătrînul vrea să te vadă.

Am făcut o grimasă spre ea și am reluat drumul în jos pe scări. Joanie se uită semnificativ la ceas.

— Te caută de o jumătate de oră.

Am bătut la ușă și am intrat. Radnor stătea la biroul lui citind niște ziare, cu creionul în mînă. M-a privit și s-a încruntat.

— De ce vii atît de tîrziu ?

— M-a durut stomacul, am răspuns insolent.

— Lasă bufoneriile, spuse el brutal, apoi mai maleabil : O... presupun că nu te ții de glume.

— Nu. Dar îmi pare rău pentru întîrziere.

Totuși nu-mi părea rău cîtuși de puțin că fusese remarcată. Înainte nimeni n-ar fi spus nici un cuvînt, chiar dacă nu mi-aș fi făcut apariția toată ziua.

— Cum te-ai descurcat cu lordul Hagbourne ? mă întrebă Radnor. L-a interesat ?

— Da. A fost de acord cu investigația. I-am spus că trebuie să discute condițiile cu tine.

— Da.

A apăsat pe un buton de pe mica cutie de pe biroul său.

— Joanie, vezi dacă-l poți prinde pe lordul Hagbourne. Încearcă numărul de acasă, din Londra, mai întîi.

— Da, domnule, se auzi metalică vocea ei prin interfon.

— Poftim, spuse Radnor, ridicînd o cutie mică de carton maro. Uită-te la ele.

Cutia conținea un teanc apreciabil de fotografii mari, lucioase. Le-am privit una cîte una și am dat drumul unui suspin de ușurare. Toate ieșiseră foarte bine, exceptînd cîteva dintre cele pe care le duplicasem sub diverse expuneri.

Telefonul de pe masa lui Radnor sună o dată încet. El ridică receptorul.

— O, bună dimineața, lord Hagbourne. Radnor e la telefon. Da, este exact...

Îmi făcu semn cu mîna să iau loc și am rămas acolo ascultînd, în timp ce el negocia condițiile pe un ton calm, civilizat, aparent degajat.

— Şi bineînţeles, într-un caz ca acesta, lord Hagbourne, mai este încă un lucru vom cere o mică suprataxă dacă oamenii noştri vor trebui să-şi asume riscuri în afara celor obişnuite... Da, ca în cazul Canlas, exact. Deci e-n ordine, veţi avea un raport preliminar de la noi în cîteva zile. Da... la revedere.

Puse receptorul jos, îşi muşcă unghia gînditor cîteva secunde şi spuse în final

— Dă-i bătaie, Sid.

— Dar... începui.

— Nici un dar, spuse. Este cazul tău, descurcă-te cu el.

M-am ridicat ţinînd în mînă pachetul cu fotografii.

— Pot... pot să folosesc „Bona Fides" şi toate celelalte ?

A făcut un semn de aprobare cu mîna.

— Sid, foloseşte orice resursă din agenţie de care ai nevoie. Totuşi, fii atent în privinţa cheltuielilor, nu vrem să cerem preţuri exagerate. Şi, dacă ai nevoie de vreun ajutor, aranjează prin Dolly sau oricare altul din şefii de compartimente. E-n ordine ?

— N-are să li se pară puţin ciudat ? Vreau să spun... Eu n-am prea făcut mare lucru pe aici.

— Şi-a cui este vina ? Dacă nu fac ceea ce le ceri, trimite-i la mine.

Îmi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— E-n ordine.

Mă îndreptai spre uşă.

— Aă... cine..., spusei apăsînd clanţa, cine primeşte sporul de periclitate ? Detectivul sau agenţia ?

— Ai spus că ai să lucrezi fără nici o plată, comentă el sec.

Am rîs.

— Exact. Mi se decontează cheltuielile ?

— Maşina aia a ta consumă benzină, nu glumă.

— Doar douăzeci, protestai eu.

— Cota agenţiei este de treizeci. Poţi s-o foloseşti. Şi celelalte cheltuieli... trece-le pe o notă pentru justificare.

— Mulţumesc.

Zîmbi brusc, un zîmbet plăcut şi rar şi atît de nepotrivit cu ţinuta lui militară, şi se lansă într-o metaforă foarte elaborată.

— Şi acum, gata. S-a dat drumul la benzi, spuse el. Ceea ce vei face depinde de priceperea şi rapiditatea ta, aşa cum a fost întotdeauna. Am garantat pentru tine cu reputaţia agenţiei în privinţa rezultatelor şi nu-mi pot permite să-mi pierd reputaţia. Aminteşte-ţi de asta.

— Da, răspunsei liniştit. Voi ţine minte.

Urcînd cele două etaje spre „Bona Fides" m-au apucat stupidele dureri de stomac şi m-am gîndit că ar fi timpul ca Radnor să instaleze un lift. Eram bucuros că nu aveam treburi la „Persoane dispărute", în aerul rarefiat de la etajul cinci. Casa construită solid şi bine proporţionată pe care Radnor o alesese la o intersecţie, în Cromwell Road, avea foarte multă personalitate, dar ar fi fost mult mai bun pentru personalul agenţiei un întreg etaj, cît jumătate de pogon, într-un bloc modern de birouri. Şi aproximativ de zece ori mai scump, fără nici o îndoială.

Demisolul, ca să începem cu partea de jos, era afectat aproape în întregime, exceptînd bucătăria, dosarelor şi înregistrărilor. La parter, în afară de biroul lui Radnor şi al lui Joanie, mai erau două săli de aşteptare şi de audienţe şi secţia de divorţuri. La primul etaj — secţia de curse, contabilitatea, o altă sală de audienţe şi secretariatul general. La etajul următor era „Bona Fides" şi deasupra, pe două etaje mai mici, secţiile de pază şi de persoane dispărute. Singură, secţia de persoane dispărute avea spaţiu în plus. „Bona Fides", plesnind la cusături, viola teritoriul „Pazei", iar „Paza" mai-mai să se lase înghiţită.

Jones-puştiul, care era curier general, probabil că ajunsese să aibă picioare de oţel tot tropăind în sus şi-n jos pe scări, deşi putea să-şi ducă tăvile cu ceai cu liftul, fără să le mai care pe scări, pentru că exista unul minuscul, folosit cîndva spre a duce hrana copiilor la etajele de sus.

La „Bona Fides", ca de obicei, şase oameni discutau toţi deodată la telefon. Şeful departamentului, cu recep-

torul lipit de o ureche şi cu un deget înfundat în cealaltă, era un bărbat cu chelie mare, cu ochelari ca o semilună, căzuţi pe la jumătatea unui nas proeminent. Ca de obicei, avea peste cămaşă un pulover ponosit şi pantaloni gri, largi. Părea să aibă o cantitate inepuizabilă de haine vechi, dar niciodată unele noi, iar Jones-puştiul susţinea că nevastă-sa l-ar îmbrăca de la vînzările cu preţ redus din cadrul operelor de binefacere.

Am aşteptat pînă a terminat o conversaţie lungă cu un director despre caracterul unui candidat la funcţia de director de producţie la o fabrică de sticlă. Calitatea de nepreţuit a lui Jack Copeland era rapiditatea şi capacitatea de cuprindere a unor probleme implicate în zeci de alte servicii laolaltă. El vorbea cu fabricantul de sticlă de parcă ar fi crescut în fabrică. Şi ştiam că după cinci minute putea să dea sfaturi la fel de competente pentru alegerea unui notar. Caracterizarea sa asupra unui om mergea dincolo de obişnuita listă ca onestitate, conştiinciozitate, comportament normal şi prudenţă, lucruri pe care majoritatea patronilor le cereau. Îi plăcea să descopere reacţiile subiectului sub stres, să afle ceea ce îi displăcea să facă şi ceea ce uita frecvent. Notele de subsol de la rapoartele lui erau, de obicei, partea cea mai valoroasă şi încrederea pe care un mare număr de firme industriale o aveau în el era o mărturie a capacităţii lui.

Manipula o putere imensă, fără să pară conştient de ea, ceea ce îl făcea foarte agreabil. După Radnor, el era cea mai importantă persoană din agenţie.

— Jack, spusei cînd puse receptorul jos, poţi să verifici pentru mine o persoană ?

— Ce nu merge la secţia de curse, amice ? întrebă făcînd semn cu degetul în jos spre dușumea.

— Nu este o persoană din domeniul curselor.

— O, cine este ?

— Un anume Howard Kraye. Nu ştiu dacă are vreo profesie. Speculează la bursă. Este un colecţionar turbat de cuarţ. Am adăugat adresa lui Kraye din Londra.

El şi-a notat totul în mare viteză.

— O.K., Sid. Îl voi pune pe unul din băieţi la treabă şi îţi voi da o notiţă preliminară. Este urgent ?

— Foarte.

— Bun.

Rupse foaia din carnet.

— George, tot mai lucrezi la raportul acela pentru clientul de la lîna de tricotat ? Cînd îl termini, iată-l pe următorul.

— George, îi spusei, fii foarte atent.

Amîndoi s-au uitat la mine, amuţiţi dintr-o dată.

— O bombă neexplodată, adăugai. N-o declanşa.

George spuse vesel :

— E o schimbare frumoasă de la lîna de tricotat. Nici dacă aş călca pe ouă, n-aş fi cu atîta băgare de seamă.

Jack Copeland s-a uitat la mine fix prin jumătatea de ochelari.

— Ai discutat-o cu bătrînul, presupun ?

— Da. Am dat din cap. A spus să vorbeşti cu el, dacă vrei.

A zîmbit scurt.

— Nu-i nevoie, cred. Deci, asta-i tot ?

— Pentru moment, da. Mulţumesc.

— Doar pentru înregistrare, cazul este al tău, al lui Dolly sau al cui ?

— Presupun că... al meu.

— O-ho, spuse accentuînd a doua silabă. Un vînt nou, dacă citesc eu bine.

Am rîs.

— Nu poţi să ştii niciodată.

Jos, în secţia de curse, am găsit-o pe Dolly supraveghind mutarea mobilierului. Am întrebat-o ce se-ntîmplă şi mi-a trimis un surîs radios.

— Se pare că ai rămas aici, nu afară. Doar ce-a sunat bătrînul şi-a spus că trebuie să lucrezi undeva şi l-am trimis pe Jones-puştiul sus să şterpelească o masă de la „Persoane dispărute". Pentru moment, cam asta. O masă liberă aici nu există.

O serie de bocănituri afară au anunţat întoarcerea lui Jones-puştiul, urmate apoi de obiectul în speţă, din placaj subţire, galben ca lămîia de te apuca greaţă.

— Niciodată n-am să ştiu cum tipii ăştia reuşesc să găsească o persoană dispărută. Pariez că n-au să fie în stare să-şi găsească nici pastrama dispărută.

A plecat şi s-a întors imediat cu un scaun.

— Cîte fac eu pentru tine, spuse el aşezîndu-l în faţa mea. O pasăre mică, spălăcită stă ghemuită pe un taburet în biroul dactilografelor. I-am făcut un pic de curte.

— Aici ar fi necesar ceva mai mult mobilier, murmurai eu.

— Nu fi caraghios, spuse Dolly. De fiecare dată cînd bătrînul cumpără un birou nou, angajează doi funcţionari. Cînd am venit prima oară aici, acum cincisprezece ani, fiecare aveam cîte o cameră, fie că mă crezi sau nu...

Biroul rearanjat s-a liniştit din nou, cu masa mea plantată într-un colţ, lîngă biroul lui Dolly. M-am aşezat la ea şi am răspîndit fotografiile să le sortez. Oamenii care developau şi executau pozele agenţiei făcuseră o treabă excelentă şi mă uimea că reuşiseră să scoată din micile negative poze de douăzeci şi trei pe optsprezece, care se puteau citi foarte clar.

Le-am ales pe toate cele neclare, duplicatele de la expunerile greşite le-am rupt şi am pus bucăţile în coşul de hîrtii al lui Dolly. Au rămas cincizeci şi una de poze reprezentînd conţinutul servietei diplomat a lui Kraye. Suficient de nevinovate pentru un ochi obişnuit, dar s-au dovedit a fi pură dinamită.

Cele două teancuri mari, sortate deja, erau certificatele de transfer ale acţiunilor Seabury şi scrisori de la agentul de bursă al lui Kraye. Hîrtiile intitulate HS s-au dovedit a fi un rezumat sumar al certificatelor de acţiuni, aşa că le-am adăugat la grămada respectivă. Mai rămăseseră fotografiile bancnotelor, ale tranzacţiilor de acţiuni care nu aveau nimic de-a face cu Seabury şi cele două foi cu cifre pe care le găsisem sub cartonul de scris, la fundul servietei.

Am citit toate scrisorile agentului de bursă, un bărbat numit Ellis Bolt, de la firma Charing, Street şi King. Bolt şi Kraye erau în relaţii prieteneşti ; scrisorile aminteau uneori evenimente sociale la care se întîlniseră ; dar majoritatea foilor bătute la maşină se referau la validitatea şi perspectivele diverselor acţiuni (inclusiv Seabury), cumpărări făcute sau propuse şi referinţe la impozit, taxa de timbru şi comision.

Două scrisori erau scrise chiar de mîna lui Bolt. Prima, datată acum zece zile, spunea scurt

„Dragă H.,
Aştept cu interes ştirile de vineri.
E."

A doua pe care Kraye trebuie s-o fi primit în dimineaţa zilei cînd plecase la Aynsford, spunea

„Dragă H.,
Am dat proiectul final în mîinile tipografilor şi foile trebuie să fie gata pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare sau marţea următoare, cel tîrziu. Două sau trei zile înainte de viitoarea întîlnire, oricum. Cred că trebuie să iasă. Are să fie zarvă mare, dacă va fi o nouă încurcătură, dar sigur te vei îngriji de asta.
E."

— Dolly, pot să folosesc telefonul tău ?

— Te rog.

Am sunat sus la „Bona Fides"

— Jack ? Poţi să-mi mai verifici încă o persoană ? Ellis Bolt, agent la bursă, lucrează pentru firma Charing, Street şi King.

I-am dat adresa.

— Este un prieten al lui Kraye. Procedează cu aceeaşi discreţie, te rog.

— E-n ordine. Te voi ţine la curent.

M-am așezat privind fix la cele două scrisori părînd atît de inofensive.

„Voi aștepta cu interes știrile de vineri". Putea să însemne orice veste, la urma urmei. Dar, de asemeni, putea să-nsemne *Știrile* : și la radio am auzit vineri că se amînă cursele de la Seabury, pentru că un camion cu chimicale se răsturnase și gazonul arsese.

Scrisoarea a doua era la fel de înșelătoare. Putea foarte ușor să se refere la o întîlnire a acționarilor la care o încurcătură trebuia evitată cu orice preț. Sau se putea referi la un concurs hipic — la Seabury — unde o altă încurcătură putea influența vînzarea acțiunilor.

Era ca și cum ai privi la o scamatorie dintr-o parte vedeai imaginea normală a obiectului, dar din cealaltă un trucaj.

Dacă era un șiretlic, domnul Ellis Bolt era băgat într-o acțiune penală pînă peste cap. Dacă era doar suspiciunea mea care sărea la concluzii grăbite, îi făceam o nedreptate strigătoare la cer unui agent de bursă cu o respectabilitate bine stabilită de-a lungul timpului.

Am luat telefonul lui Dolly din nou și am cerut un fir cu exteriorul.

— Charing, Street și King, bună dimineața, spuse o voce domoală de femeie.

— Bună dimineața. Aș vrea să aranjez o întîlnire cu domnul Bolt în legătură cu unele investiții. Ar fi posibil ?

— Sigur că da. Aici este secretara domnului Bolt. Îmi puteți spune numele ?

— Halley. John Halley.

— Sînteți un client nou, domnule Halley ?

— Exact.

— Da. Bine. Domnul Bolt va fi la birou mîine după-amiază și vă pot fixa o întîlnire pentru ora trei și jumătate. Vă convine ?

— Mulțumesc. Voi fi acolo la trei și jumătate.

Am pus receptorul jos și am aruncat o privire întrebătoare spre Dolly.

— Te deranjează dacă plec pentru tot restul zilei ?

A zîmbit.

— Sid scumpule, eşti o dulceaţă, dar nu trebuie să-mi ceri permisiunea. Bătrînul a dat de înţeles foarte clar că tu acum eşti de capul tău. Nu trebuie să-mi dai socoteală nici mie, nici altcuiva din agenţie, cu excepţia bătrînului însuşi. Îţi garantez că niciodată nu l-am văzut dînd cuiva atîta mînă liberă pînă acum, dar iată că tu o ai, iubitule, aşa că faci ceea ce îţi place. Eu nu mai sînt şefa ta.

— Nu te superi ? întrebai.

— Nu, spuse îngîndurată. Imaginează-ţi că nu. Cred că ceea ce a vrut dintotdeauna bătrînul de la tine în această agenţie a fost să-i fii asociat.

— Dolly ! Eram uluit. Nu fi ridicolă.

— El nu mai e tînăr, sublinie ea.

Am rîs.

— Aşa că şi-a ales un jocheu căzut la pămînt, care să-l ajute să iasă la liman.

— El şi-a ales pe cineva cu suficient capital să-i devină asociat, pe cineva care a fost în vîrful unei profesiuni şi are suficient timp să ajungă în vîrful alteia.

— Baţi cîmpii, Dolly dragă. Ieri dimineaţă era cît pe ce să mă dea afară.

— Dar eşti încă aici, nu-i aşa ? Mult mai aici decît ai fost vreodată. Şi Joanie a spus că bătrînul a fost într-o bună dispoziţie colosală după ce te-ai dus la el.

Am clătinat din cap rîzînd.

— Eşti prea romantică. Jocheii nu se transformă în detectivi, cel mult în...

— Ei bine, în ce ? întrebă prompt.

— În vînzători la licitaţie, eventual... sau în contabili.

Dădu din cap.

— Tu deja ai devenit detectiv, fie că o ştii sau nu. Te-am urmărit în aceşti doi ani, ia aminte. Păreai că nu faci nimic, dar absorbeai tot ce te învăţau detectivii ca un burete ce nu se mai satură de apă. Aş zice, Sid iubitule, că, dacă nu te păzeşti, vei rămîne aici cu arme şi bagaje tot restul vieţii.

Dar n-am crezut-o și n-am dat nici o atenție vorbelor ei.

Am zîmbit.

— Vreau să merg să arunc o privire asupra hipodromului Seabury în după-amiaza asta. Vrei să vii ?

— Glumești ? oftă ea.

Teancul de corespondență era înalt de o palmă.

— Mi-ar fi picat bine un drum în racheta ta, la fel și puțin aer marin.

Am strîns fotografiile și le-am pus din nou în cutie, alături de negative. Masa avea un sertar și l-am tras să pun fotografiile înăuntru. Dar nu era gol. În el erau un pachet de sandviciuri, niște țigări și o sticlă plată, plină pe jumătate cu whisky. Am început să rîd. Spusei :

— În curînd, cineva va coborî ca o furtună de la „Persoane dispărute" spre a-și căuta „Prînzul dispărut".

* *

Hipodromul Seabury era cam la un kilometru de mare. Dacă priveai înapoi de pe ultimul rînd al tribunelor, vedeai bucla largă, argintie a Canalului Mînecii. Pe toată întinderea pînă la mare, de o parte și de alta a șoselei, erau îngrămădite șiruri de căsuțe care păreau să alerge spre țărm asemeni turmei din Gadara. În fiecare din ele, un învățător pensionar sau un funcționar public sau un preot sau văduvele lor gîndeau la rădăcinile pe care și le smulseseră de oriunde fusese prea frig sau prea sumbru pentru vîrsta lor, și acum inhalau aerul cald, sărat al sudului.

Reușiseră. Făcuseră ceea ce voiseră dintotdeauna. Se retrăseseră într-un bungalou la malul mării.

Am intrat cu mașina prin porțile deschise ale hipodromului și am oprit în fața camerei de cîntărire. Coborînd, mi-am dezmorțit picioarele și m-am îndreptat spre ușa administratorului hipodromului. Am bătut. Nici un răspuns. Am apăsat pe clanță. Era închis. Închise erau și camera de cîntărire și toate celelalte.

Cu mîinile în buzunare am pornit-o spre rîndul de sus al tribunelor să privesc hipodromul. Oficial, Seabury era clasificat în grupa a treia, ceea ce însemna mai jos decît Doncaster şi mai sus decît Windsor, atunci cînd fusese să primească ajutor de la Betting Levy Board [1].

Tribunele nu arătau de gradul trei trepte de lemn, mai peste tot acoperişuri din tablă galvanizată, ondulată. Dar pista era o adevărată bucurie pentru un jocheu şi totdeauna mi s-a părut că e păcat că restul nu era la înălţime.

Nu era nimeni pe lîngă tribune. Totuşi, spre unul din capetele pistei se zăreau cîţiva oameni şi un tractor şi am pornit-o spre ei păşind dincolo de împrejmuire, direct pe iarbă. Pista era aproape perfectă pentru o cursă de noiembrie — moale, dar elastică sub picioare, tocmai bună parte antrenorii tentaţi să-şi trimită cît mai mulţi cai la curse. În condiţii obişnuite, aşa era. Dar, după cum stăteau lucrurile în momentul de faţă, mulţi antrenori îşi trimiteau caii în altă parte. Un hipodrom care nu are afluenţă de concurenţi nu are nici afluenţă de public. De cîtva timp încasările pe bilete la Seabury scăzuseră, iar cheltuielile crescuseră ; aici zăcea şi sîmburele pierderii lui.

Gîndind la trista poveste pe care o citisem în situaţia veniturilor şi cheltuielilor lui, am ajuns la muncitorii care lucrau la pistă. Săpaseră o mare porţiune din ea şi partea scoasă o încărcaseră în remorca unui tractor. Un miros pătrunzător, neplăcut plutea în aer.

O porţiune neregulată, pe o lungime de aproape treizeci de metri şi întinzîndu-se pe aproape toată lăţimea pistei, fusese arsă, complet distrusă, căpătînd o culoare maronie. Mai puţin de jumătate din gazonul afectat fusese deja îndepărtat, rămînînd la vedere noroiul gri, calcaros de dedesubt şi mai era încă o mare cantitate ce trebuia îndepărtată. Nu m-am gîndit că nu erau suficienţi oameni la lucru ca să fie vreo speranţă că pista va fi

[1] Comisia de încasare a pariurilor.

refăcută pentru cursa ce urma să aibă loc doar peste opt zile.

— Bună ziua, le-am zis oamenilor, fără să mă adresez cuiva anume. Ce distrugere îngrozitoare !

Unul dintre ei şi-a înfipt cazmaua în pămînt şi a venit spre mine ştergîndu-şi mîinile de pantaloni.

— Ce doreşti ? mă întrebă el fără prea multă politeţe.

— Îl caut pe administratorul hipodromului. Căpitanul Oxon.

Vizibil, tonul lui deveni mult mai politicos.

— Astăzi nu este aici, domnule. Hei !... nu eşti Sid Halley ?

— Exact.

Zîmbi. Tonul lui se schimbă din nou, devenind acum amical.

— Eu sînt şeful de echipă, Ted Wilkins.

Am strîns mîna pe care mi-o întinsese.

— Căpitanul Oxon este plecat la Londra. A spus că nu se va întoarce pînă mîine.

— N-are importanţă, spusei. Mă aflam pe aici, prin zonă şi m-am gîndit să intru pentru o clipă să mă uit la bietul, bătrînul hipodrom.

Se întoarse odată cu mine să privească dezastrul.

— Cumplit, nu-i aşa ?

— Ce s-a întîmplat exact ?

— Cisterna s-a răsturnat pe drumul acela.

El arătă cu mîna şi ne porniram într-acolo, pe marginea porţiunii săpate. Drumul, unul secundar, trecea foarte aproape de hipodrom, iar capătul pistei îl traversa, formînd un larg semicerc. În timpul curselor suprafaţa dură a drumului era acoperită cu un strat gros din coajă de stejar sau turbă, ori cu rogojini groase, verzi, peste care caii galopau fără probleme. Deşi nu era ideal, metoda se practica la multe hipodromuri din întreaga ţară, faimosul Aintree se intersecta cu Melling Road iar Ludlow le întrecea pe toate cu ale lui cinci traversări de şosele.

— Chiar aici, spuse Ted Wilkins, arătînd cu mîna. Cel mai rău loc în care se putea întîmpla, chiar în mijlocul pistei. Chimicalele au năvălit pur şi simplu din cisternă.

Ea s-a răsturnat şi capacul de închidere s-a deteriorat lăsînd totul să curgă.

— Cum s-a întîmplat ? întrebai. Accidentul, vreau să spun.

— Nimeni nu ştie exact.

— Dar şoferul ? El n-a murit, nu-i aşa ?

— Nu, nici măcar n-a fost rănit grav. Doar zguduit puţin. Dar nu şi-a putut aminti ce s-a întîmplat. După lăsarea întunericului, nişte oameni care veneau cu o maşină pe şosea au fost gata-gata să intre în cisternă. Ei l-au găsit pe şofer stînd pe marginea drumului, ţinîndu-se cu mîinile de cap şi văitîndu-se. Se zice că ar fi vorba de un şoc. El şi-ar fi lovit capul cumva cînd s-a răsturnat cu cisterna. Ce mă nedumereşte este cum de-a ieşit atît de uşor, cabina era făcută aproape zob şi peste tot erau geamuri sparte.

— Circulă frecvent cisterne pe aici ? Dacă circulă, e un mare noroc că nu s-a mai întîmplat niciodată pînă acum.

— Nu circulau, spuse scărpinîndu-se în cap. Dar de vreun an sau doi circulă pe aici aproape regulat. Ştii, traficul pe şoseaua principală spre Londra a devenit o adevărată calamitate.

— O !... Aparţinea unei firme locale, deci ?

— E puţin mai jos, pe coastă. Intersouth Chemicals, asta-i firma de care aparţinea.

— Cînd crezi că se vor putea ţine curse aici din nou ? întrebai întorcîndu-mă să privesc pista. Va fi gata pînă săptămîna viitoare ?

S-a încruntat.

— Rămîne între noi, nu cred că este vreun strop de speranţă. Aşa cum i-am spus căpitanului, ne trebuiau cîteva buldozere, nu şase oameni cu cazmale.

— Şi eu aş fi gîndit la fel.

A oftat.

— Mi-a spus doar că nu ne putem permite buldozere şi să tac, să-mi văd mai departe de treabă. Şi asta am făcut. În ritmul în care se merge, pînă miercurea viitoare abia dacă vom avea scos gazonul stricat.

— Asta înseamnă că nu mai rămîne timp pentru aranjarea celui nou.

— Ar fi un miracol să fie doar pus, ce să mai vorbim de aranjat, încuviinţă el posomorît.

M-am aplecat şi mi-am trecut mîna peste un petec de iarbă maro. Se descompunea şi o simţeam lipicioasă. M-am strîmbat şi şeful de echipă a rîs.

— Oribil, nu-i aşa ? Şi pute, nu glumă.

Mi-am dus degetele la nas şi mai bine n-aş fi făcut-o.

— A fost la fel de incert ca acum chiar de la început ?

— Da, exact. Fără nici o speranţă.

— Bine, nu-ţi voi mai răpi din timp, spusei zîmbind.

— Îi voi spune căpitanului Oxon că ai fost pe aici. Păcat că nu l-ai găsit.

— Nu-l mai deranja. Acum probabil că are atîtea pe cap.

— A naibii lovitură, una după alta.

S-a întors la cazmaua şi la sarcina lui ingrată, iar eu m-am reîntors pe acelaşi drum de vreo jumătate de kilometru, direct spre tribunele pustii.

Am ezitat o clipă în faţa camerei de cîntărire întrebîndu-mă dacă să deschid şi să intru înăuntru, dar ştiam că doar nostalgia mă îndemna să fac asta şi nu convingerea că ar merita investigaţia. Cred că totdeauna a existat tentaţia de a folosi deprinderi profesionale pentru satisfacerea propriilor plăceri. Aşa cum doctorii inhalează eter. Eu m-am mulţumit doar să-mi arunc ochii pe fereastră.

Camera de cîntărire pustie părea aceeaşi dintotdeauna : o duşumea de scîndură neacoperită, de o întindere considerabilă, cu o masă şi cîteva scaune drepte într-un colţ şi cîntarul pe stînga. Cîntarele de la cursele hipice nu erau toate la fel. Nu mai rămăsese nici unul din cele vechi, în care jocheii stăteau pe o platformă iar greutăţile erau adăugate la un braţ care se balansa. Întregul proces era mult prea lent. Acum erau fie scaune atîrnate de undeva de sus, în care te simţeai ca un sac cu cartofi, fie scaune fixate pe o platformă de metal, pe arcuri. În

ambele cazuri greutatea era marcată rapid de un indicator ce se mişca circular pe cadranul unui ceas gigant. În esenţă, un modern cîntar de bucătărie, dar foarte mult mărit.

Cîntarul de la Seabury era de tipul scaun pe o platformă metalică, pe care eu întotdeauna l-am găsit cel mai simplu de folosit. Mi-am amintit cîteva din ocaziile cînd am stat pe acest cîntar, înainte şi după cursă. Unele bune, altele rele, aşa cum se întîmplă de obicei la curse.

Ridicînd din umeri, m-am îndepărtat. M-am gîndit că nu voi mai sta acolo niciodată. Şi nu vor mai fi nici palpitaţii fără rost.

M-am urcat în maşină, m-am îndreptat spre cel mai apropiat oraş căutînd sediul firmei Intersouth Chemicals, iar o oră mai tîrziu discutam cu directorul de personal. I-am explicat că eram doar în trecere şi, în numele Comitetului Naţional de Vînătoare, voiam să aflu dacă şoferul cisternei se însănătoşise pe deplin sau dacă îşi mai aminteşte ceva despre accident.

Directorul, gras, de peste cincizeci de ani, era amabil dar nu m-a putut ajuta.

— Smith a plecat, spuse el scurt. I-am dat cîteva zile să se refacă după accident şi s-a întors ieri şi ne-a spus că soţia lui nici nu se gîndeşte să-l mai lase să transporte chimicale, aşa că îşi fac bagajele şi pleacă.

Se simţea mîhnirea în vocea lui.

— Era de multă vreme aici ? îl întrebai plin de înţelegere.

— De aproape un an.

— Un şofer bun, presupun ?

— Da. La media cerută de această slujbă. Ştiţi, trebuie să fie şoferi buni, altfel nu-i angajăm. Smith era corespunzător, dar cu nimic ieşit din comun.

— Şi, realmente, nu ştiţi ce s-a întîmplat ?

— Nu, oftă el. E greu să răstorni o cisternă. Nu s-a putut constata nimic, nici la cercetarea la faţa locului. Drumul era acoperit cu ulei, benzină şi chimicale. Dacă au fost urme, de derapare vreau să spun, ele n-au mai

rămas după ce-a venit depanarea să ridice cisterna iar drumul a fost curățat.

— Cisternele dumneavoastră folosesc des această rută ?

— Au început s-o folosească destul de recent dar, după cele întîmplate, au abandonat-o. De fapt, dacă-mi amintesc bine, chiar Smith a descoperit-o. Traversînd hipodromul se evitau cîteva blocări la intersecții, cred. Știu că unii dintre șoferi au găsit ideea bună.

— Deci ei traversau Seabury regulat ?

— Sigur, deseori. Linie dreaptă spre Southampton și circulară spre rafinăria de petrol de la Fawley.

— Aha ! Exact, ce transporta cisterna lui Smith ?

— Acid sulfuric. Este folosit la rafinarea petrolului, printre altele.

Acid sulfuric. Dens, uleios, corosiv pînă la ardere. Nimic mai distrugător nu se putea turna peste gazonul de la Seabury ! S-ar fi putut alerga, dacă ar fi fost o substanță chimică mai blîndă, s-ar fi pus nisip sau scoarță de stejar peste iarba compromisă și cursele s-ar fi ținut. Dar nimeni nu risca să-și trimită calul pe un teren îmbibat cu vitriol.

I-am spus

— Ați putea să-mi dați adresa lui Smith ? Am să trec pe la el să văd dacă i-a revenit memoria.

— Sigur.

A căutat într-un dosar și a găsit-o.

— Spuneți-i că se poate întoarce la slujbă, dacă-l interesează. Și-a mai anunțat cineva demisia în dimineața asta.

I-am promis că-i voi transmite, i-am mulțumit și am plecat spre adresa lui Smith, care s-a dovedit a consta din două camere la etaj, într-o casă de la marginea orașului. Dar Smith și soția lui nu mai locuiau în ele. Împachetaseră și plecaseră ieri. Am aflat-o de la o tînără femeie cu părul prins în spelci. Nu, ea nu știa unde plecaseră. Nu, nu lăsaseră nici o adresă și, dacă eu aș fi fost în locul ei, nu mi-aș fi făcut nici o grijă în legătură cu sănătatea lui, pentru că el rîsese, băuse și ascultase discuri

tot timpul după ziua accidentului, traumatismul lui vindecîndu-se de la sine foarte repede. Cînd ea se plînsese de zgomot, el îi spusese că era normal să petreacă, pentru că scăpase de la moarte.

Se lăsase întunericul şi am condus încet spre Londra orbit de farurile de la maşinile ce veneau fără întrerupere din sens invers. Înapoi spre apartamentul meu, într-un bloc modern, la numai cîţiva paşi de birou, apoi jos — pe panta din garajul de la subsol, şi sus — în lift, spre etajul cinci şi, în sfîrşit, acasă.

Aveam două camere, dormitorul şi sufrageria, orientate spre sud şi vizavi de ele alte două, baia şi bucătăria, cu ferestrele spre curtea interioară. Un loc plăcut, însorit, cu mobilă de culoare deschisă, iar restul în culori reci, încălzire centrală, curăţenia fiind inclusă în preţul chiriei. Săptămînal sosea comanda de alimente direct în bucătărie, printr-o amenajare specială făcută în perete, iar gunoiul se făcea nevăzut printr-un tobogan. Existenţă modernă. Fără agitaţie, fără mizerie, fără bătaie de cap. Şi, după Jenny, al dracului de singură.

Nu că ea ar fi fost vreodată aici, pentru că nu fusese. Casa din satul Berkshire, unde locuisem mai mult, fusese mai degrabă un cîmp de luptă şi, cînd ea plecase, o vîndusem şi fusese ca o eliberare. În apartament mă mutasem la scurt timp după intrarea la agenţie, pentru că era aproape. Era scump, într-adevăr, dar economiseam transportul.

Am amestecat brandy cu cuburi de gheaţă şi apă, m-am aşezat într-un fotoliu comod, cu picioarele pe birou, şi am început să mă gîndesc la Seabury. Seabury, căpitanul Oxon, Ted Wilkins, Intersouth Chemicals şi un şofer numit Smith.

După asta am început să mă gîndesc la Kraye. Nimic plăcut în legătură cu el, absolut nimic. O pojghiţă netedă, dubioasă, de sofisticare, mascînd o lăcomie feroce : o pasiune dementă pentru cristale, ca şi pentru pămînt ; obsesia curăţeniei trupului spre a compensa abjecţia minţii ;

perversiuni sexuale ; şi plăcerea anormală de a privi fericit o mînă schiloadă şi *apoi de a o lovi.*

Nu, nu era absolut nimic care să-mi placă la Howard Kraye.

VII

— CHICO, SPUSEI, CUM RĂSTORNI UN CAMION PE un loc dinainte stabilit ?

— Ce ? Asta e uşor. Nu-ţi trebuie decît un mecanism solid de ridicare. Un troliu hidraulic mare. O macara. Ceva de felul ăsta.

— Cît timp îţi ia ?

— Adică, dacă camionul şi macaraua sînt amîndouă deja aranjate ?

— Da.

— Doar un minut sau două. Ce fel de camion ?

— O autocisternă.

— De petrol ?

— Un pic mai mică decît cisternele de petrol. Mai degrabă de mărimea unei cisterne de lapte.

— Cît un sărutat de mînă. Ţine cont că ele au centrul de gravitate jos. Nu .e necesară decît o ridicare zdravănă. Dar, în orice caz, .e foarte uşor.

Mă întorsei spre Dolly

— Chico este ocupat astăzi sau te-ai putea dispensa de el ?

Dolly se aplecă în faţă, rozînd capătul unui creion, şi privi în programul zilei. Bluza-i decoltată îşi etala punctele de susţinere.

— Aş putea trimite pe altcineva la Kempton...

Prinse direcţia ochilor mei, rîse şi se trase înapoi cu un centimetru.

— Da, poţi să-l iei.

Îi aruncă lui Chico o privire plină de căldură.

— Chico, spusei, mergi la Seabury şi vezi dacă poţi afla ceva despre vreun mecanism de ridicat care să fi fost

văzut pe lîngă hipodrom vinerea trecută... bungalourile acelea mici sînt pline de oameni care n-au altceva de făcut decît să se uite la lumea care trece... poţi să verifici dacă a fost închiriat ceva pe plan local, dar cred că asta este mai puţin probabil. Drumul trebuie să fi fost închis pentru cîteva minute înainte ca cisterna să se răstoarne. Vezi dacă poţi găsi pe cineva care să fi observat ceva de natura asta... indicatoare de interdicţie, de exemplu. Şi după asta mergi la primărie şi vezi dacă poţi afla din hărţile lor vechi ceva în legătură cu canalele de scurgere.

I-am povestit despre deteriorarea canalului de scurgere care făcuse un adevărat dezastru dintr-o cursă de garduri, ca el să ştie ce să caute pe hărţi.

— Şi fii discret.

— Învaţă oul pe găină, zîmbi el.

— Cel pe care-l filăm este o brută.

— Şi nu vrei ca el să ne miroase că ne ţinem de coada lui ?

— Foarte exact.

— Micul Chico poate să-şi poarte singur de grijă, spuse el.

După ce Chico a plecat, l-am sunat pe lordul Hagbourne şi i-am descris, în termeni foarte exacţi, starea pistei de la Seabury.

— Ceea ce le-ar trebui este un echipament adecvat de scoatere a pămîntului, rapid, şi se pare că nu mai sînt fonduri cu care să fie plătit. N-ar putea Levy Board... ?

— Levy Board nu este zîna cea bună, mă întrerupse el. Dar voi vedea ce se poate face. Mai puţin de jumătate curăţat, zici ? Hm... Totuşi am înţeles că Oxon a dat toate asigurările lui Weatherbys că pista va fi gata pînă la întîlnirea următoare. S-a răzgîndit ?

— Nu l-am văzut, domnule. Era plecat pentru toată ziua.

— A !

Vocea lordului Hagbourne deveni puţin mai rece.

— Deci nu el te-a rugat să-mi ceri ajutorul ?

— Nu.

— Atunci nu văd cum aş putea interveni. Ca administrator al hipodromului, este responsabilitatea lui să hotărască ce se poate face şi ce nu se poate şi cred că trebuie să lăsăm lucrurile ca atare. Mda. Şi bineînţeles el se va consulta cu directorul tehnic dacă are nevoie de vreun sfat.

— Director tehnic este domnul Fotherton, care locuieşte la Bristol. El este şi acolo director de hipodrom şi este ocupat cu întîlnirile de acolo, de mîine şi de luni.

— A, da, aşa este.

— Aţi putea să-l sunaţi pe căpitanul Oxon neoficial, doar să-l întrebaţi cum merg lucrările, sugerai eu.

— Nu ştiu...

— Bine, domnule, aveţi cuvîntul meu că, dacă lucrurile continuă să lîncezească la fel acolo, nu se va ţine nici o cursă săptămîna viitoare la Seabury. Căpitanul Oxon nu cred că-şi dă seama cît de încet sapă oamenii aceia.

— Trebuie să-şi dea seama, protestă el. A dat toate asigurările lui Weatherbys...

— O altă amînare de ultimă oră va termina Seabury definitiv, am spus pe un ton ceva mai ridicat...

A urmat o scurtă pauză. Apoi a adăugat resemnat:

— Da. S-ar putea. Bine, atunci. Îi voi întreba pe căpitanul Oxon şi pe domnul Fortherton dacă sînt mulţumiţi de cum merg lucrurile.

N-am reuşit să-l împing la vreo acţiune mai directă decît asta, ceea ce categoric nu era suficient. Cred că protocolul va duce hipodromul Seabury la moarte.

Monopolizînd telefonul lui Dolly, am sunat în continuare poliţia din Epping şi am vorbit cu inspectorul şef Cornish.

— Ceva veşti noi despre Andrews ? l-am întrebat.

— Cred că interesul dumitale este foarte îndreptăţit.

Chicotul lui se auzi pe fir.

— Am aflat că el într-adevăr avea o soră. Am chemat-o ieri la o anchetă pentru identificarea cadavrului, ca rudă apropiată, dar, să-ţi spus drept, n-a făcut-o. A

aruncat o privire asupra rămăşiţelor la morgă şi a căzut pe duşumea vomind.

— Biata fată, nu-i vina ei.

— Nu. Nu părea în stare să mai identifice pe nimeni. Dar noi aveam identificarea sigură făcută de dumneata, aşa că-n-am avut inima s-o punem să mai intre din nou.

— Cum a murit ? Aţi aflat ?

— Da, am aflat. A fost împuşcat pe la spate. Glonţul a ricoşat într-o coastă şi s-a oprit în stern. Am chemat experţii să-l compare cu cel scos din pereţii biroului vostru. Nu există nici un dubiu că sînt identice. A fost omorît cu arma cu care el a tras în dumneata.

— Şi s-a găsit acolo sub el ?

— Nici urmă de ea. S-a clasat la crimă făcută de persoane necunoscute. Şi, între noi fie spus, aşa va rămîne probabil. Nu avem un indiciu concludent.

— Ce indiciu aveţi ? întrebai.

Vocea lui trăda un uşor zîmbet.

— Numai ceva ce ne-a spus sora lui. Ea are o garsonieră în Islington şi el a petrecut acolo seara dinainte de pătrunderea în localul vostru. El i-a arătat arma. Ea spune că era foarte mîndru că o avea ; aparent, el era un naiv. Tot ceea ce i-a spus era că un barosan i-o împrumutase să meargă să aducă ceva şi el urma să împuşte pe oricine i s-ar fi pus în cale. Ea nu l-a crezut. Spunea că el întotdeauna născocea poveşti, toată viaţa făcuse astfel. Aşa că nu l-a întrebat nimic despre barosan, nici despre unde urma să meargă, nici despre orice altceva.

— Cam indiferentă, spusei. Cu o armă încărcată chiar sub nasul ei !

— După spusele vecinilor, ea era mult mai interesată de şirul neîntrerupt de bărbaţi ce o vizitau decît de ceea ce făcea fratele ei.

— Oameni de zahăr, vecinii.

— Cred şi eu. În orice caz, noi am verificat pe oricine am putut găsi din cei care-l văzuseră pe Andrews în săptămîna în care te-a împuşcat, dar el n-a spus nimănui nici

cuvînt despre o armă sau despre un barosan sau despre un comision în Cromwell Road.

— Nu s-a mai întors la sora lui după aceea ?

— Nu, ea-i spusese că aşteaptă un musafir.

— La ora unu noaptea ? Vecinii probabil că aveau dreptate. Aţi verificat şi lumea curselor ? Andrews era destul de bine cunoscut acolo, era un fel de comisionar ocazional folosit în mici găinării.

— Da, în principal acolo am încercat. Fără nici un rezultat. Toată lumea părea surprinsă ca o persoană atît de inofensivă să fie omorîtă.

— Inofensiv !

A rîs.

— Dacă dumneata nu l-ai fi considerat inofensiv, nu i-ai fi ieşit în cale.

— Aşa-i, spusei tulburat. Dar acum văd un ticălos în fiecare cetăţean respectabil. Este foarte neplăcut.

— Majoritatea dintre ei sînt ticăloşi, într-un fel sau altul, spuse el amuzîndu-se. Altfel noi n-am avea de lucru. Apropo, ce părere ai de şansele lui Sparkle anul acesta la Hennessy ?...

Cînd, în cele din urmă, am pus telefonul jos, Dolly l-a înşfăcat cu un sarcastic : „Te deranjează ?“ şi i-a cerut centralistei să-i dea trei numere unul după altul, „fără întreruperi din partea lui Halley“. Am zîmbit, am scos pachetul de fotografii din sertarul mesei din placaj şi m-am uitat peste ele din nou. Nu-mi spuneau nimic în plus faţă de datele de pînă acum. Scrisorile lui Ellis Bolt către Kraye. Acum aveai impresia că este ceva, acum nu mai era nimic. Un ticălos în fiecare cetăţean respectabil. Trebuie să joci cît mai secret, îmi spusei, cu cărţile cît mai aproape de piept, în eventualitatea că ochii care privesc peste umărul tău te-ar trăda. Mă întrebam de ce mă obseda un vag sentiment de nelinişte şi, iritat, am decis că glonţul ce-mi trecuse prin stomac mă făcuse nervos.

Cînd Dolly a terminat convorbirile, i-am luat receptorul din mînă şi l-am sunat pe agentul meu bancar.

— Domnul Hopper ? Aici este Sid Halley... da, bine, mulțumesc, dar dumneavoastră ? Bun. Acum, ați vrea să-mi spuneți cît am în ambele conturi, cel curent și cel cu dobîndă ?

— În momentul de față sînt destul de prospere, îmi spuse cu vocea lui gravă de bas. Ați avut numeroase dividende în ultimul timp. Așteptați o clipă și voi trimite după cifrele exacte.

Se auzi departe vorbind cu cineva după care reveni.

— Este timpul să reinvestiți o parte din ele.

— Eu chiar am în minte niște investiții, încuviințai. Chiar asta voiam să discut cu dumneavoastră. Plănuiesc să cumpăr cîteva acțiuni, de data aceasta de la un agent de bursă, nu prin bancă. Aă... vă rog să nu credeți că sînt nemulțumit ; cum aș putea fi, cînd ați acționat atît de bine pentru mine ? Este ceva legat de munca mea la agenție.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți mai mult. Ce doriți exact ?

— Ei bine, să vă dau ca sursă de relații, spusei. În mod cert agentul va cere o persoană care să dea relații, dar v-aș fi foarte recunoscător, dacă ați rămîne într-un cadru cît mai strict financiar posibil. Nu menționați nimic despre ocupația mea trecută sau prezentă. Asta este foarte important.

— Atunci n-o voi face. Altceva ?

— Nimic... o, ba da. Eu m-am prezentat ca John Halley. Vreți să vă referiți la mine în felul acesta, dacă ia legătura cu dumneavoastră ?

— E-n ordine. Aștept cu nerăbdare să aud într-o zi despre ce este vorba. De ce nu treceți pe la mine ? Am cîteva trabucuri foarte bune.

Vocea profundă era amuzată.

— A, iată cifrele.

El îmi spuse totalul care era mai mare decît mă așteptasem. Starea asta fericită nu va dura foarte mult, reflectai, dacă va trebui să trăiesc timp de doi ani fără nici

un salariu de la Radnor. Şi vina nu era a nimănui. Doar a mea.

Dîndu-i lui Dolly înapoi telefonul cu o plecăciune ironică, am urcat la „Bona Fides". Jerseul lui Jack Copeland de culoarea nămolului avea o cîrpitură pe piept, făcută cu albastru-deschis şi elasticul începuse să se deşire pe şold. El trăgea de firul liber, făcînd ca totul să arate şi mai rău.

— Ai ceva despre Kraye ? îl întrebai. Sau este prea devreme ?

— Cred că George are ceva în preliminarii, răspunse el. Are cineva o foarfecă ?

O bucată bună din jerseu se deşirase.

— Să-l ia dracu !

M-am îndreptat rîzînd spre masa lui George. Preliminariile constau dintr-o foaie de hîrtie, cu note scrise de mînă în stilul foarte concentrat al lui George. Începea cu : „Căs. leg., 2 ani, 2 ant., 1 div., 1 sin." şi continua cu o listă de nume şi date.

— Ei ?

— Ei, da. Zîmbi. Kraye s-a căsătorit legal acum doi ani cu Doria Dawn, născută Easterman. Anterior el a mai avut două soţii. Una s-a sinucis ; cealaltă a divorţat din motive de cruzime.

Arătă cu degetul spre nume şi date.

— Foarte clar, încuviinţai. Cînd ştii mai în detaliu ?

— Dacă n-ai fi atît de nerăbdător, ai avea un raport inteligibil bătut la maşină. Dar, pentru că tot eşti aici... Continuă, arătînd spre partea de jos a paginii : Geologii îl cred puţin excentric... cuarţurile nu au o valoare intrinsecă, majoritatea sînt prea comune, cu excepţia pietrelor preţioase, dar Kraye bate drumurile şi încearcă să le cumpere dacă-i cad cu tronc. Cei de la Muzeul de Geologie îl ştiu destul de bine. Dar nici o şoaptă despre vreo treabă murdară. Cluburile... el este înscris la acestea trei, nu este foarte iubit, dar majoritatea membrilor îl cred un tip remarcabil, vorbeşte foarte frumos. Practică jocuri de noroc la Crockfords, destul de cumpătat, fără cîştiguri

sau pierderi de anvergură. Călătorește totdeauna la clasa întîi, de obicei cu vaporul, nu cu avionul. Fără slujbă sau profesie, nu poate fi deci găsit pe vreo listă universitară sau a altor profesiuni. Se crede că trăiește din investiții, jucînd la bursă etc. Nu e prea iubit, dar majoritatea îl consideră un om deștept, cultivat, iar unul sau doi îl consideră un fanfaron ipocrit.

— Nici un amestec în vreo escrocherie ?

— Nimic. Vrei să merg mai în profunzime ?

— Dac-o poți face fără să te simtă.

George încuviință din cap.

— Vrei să-i pun și filaj ?

— Nu, nu cred. Nu în momentul de față.

Un filaj permanent era dificil pentru detectiv și costisitor pentru client, lăsînd la o parte riscul de a fi observat de cel urmărit care astfel era avertizat asupra pericolului.

— Ceva despre trecutul lui ? întrebai.

George clătină din cap.

— Nimic. Nimeni din cei ce-l cunosc acum nu-l știu de mai mult de zece ani. Fie că nu s-a născut în Marea Britanie, fie că numele de naștere n-a fost Kraye. Nu i se cunosc rude.

— Te-ai descurcat admirabil, George. Toate astea într-o singură zi.

— Relații, amice, relații. O mulțime de telefoane, puțin pe la crîșmă, un pic de bîrfă cu furnizorii locali. Nimic deosebit.

Jack, într-o dispoziție proastă, cu degetele vîrîte în plasa de păianjen ce mai rămăsese din jerseul lui, mă privi pe deasupra ochelarilor și-mi spuse că preliminarii asupra lui Bolt nu existau deocamdată, pentru că fostul sergent Carter, care se ocupase de el, nu telefonase.

— Dacă sună, anunță-mă, da ? Am o întîlnire cu Bolt la trei și jumătate. Mi-ar fi mai la-ndemînă să știu cîte ceva despre el înainte de a pleca.

— O.K.

După asta am coborît în secţia de curse şi am privit pe fereastră vreo jumătate de oră, urmărind viaţa ce pulsa în Cromwell Road şi întrebîndu-mă ce soi de talmeş-balmeş voi face din investigaţia Kraye. Un junior la Grand National [1], asta eram, gîndii dezamăgit. Deşi, dacă te gîndeşti, călărisem cîndva ca junior la National şi mă descurcasem. Uşor înveselit am luat-o pe Dolly la un sandvici şi o băutură la expresul de la Air Terminal [2], unde am stat şi am invidiat oamenii care plecau în călătorii. Era atîta speranţă pe feţele lor, de parcă zburînd ar fi putut lăsa toate necazurile pe pămînt. Doar o iluzie, gîndii posomorît. Necazurile zboară odată cu tine ; o povară pe suflet... o infirmitate pe care o ascunzi.

Am rîs şi am glumit cu Dolly ca de obicei. Ce altceva puteam face ?

*

*

Firma Charing, Street şi King ocupa două camere într-un bloc mare de birouri aparţinînd altei firme mai mari şi era formată doar din Bolt, un funcţionar şi o secretară.

Mi s-a arătat uşa de la biroul secretarei şi am intrat într-o cameră cît o boxă, cenuşie, posomorîtă, ordonată, cu lumini reci, fluorescente şi o fereastră anostă prin care se profila o scară de incendiu. O femeie stătea la un birou lipit de peretele din dreapta, cu faţa spre fereastră şi cu spatele spre mine. La un metru de scaunul ei era o uşă cu numele lui Bolt pe o plăcuţă de sticlă mată. M-am gîndit că era foarte bizar plasată în cameră, dar poate că îi plăcea să stea în curent şi să se întoarcă de fiecare dată cînd cineva intra.

Totuşi nu s-a întors. Abia dacă şi-a mişcat capul spre mine şi a spus

---

[1] Cea mai renumită cursă cu obstacole din Marea Britanie, desfăşurată pe o pistă de 7 km la Aintree, Liverpool.

[2] Capăt de linie în oraş pentru autobuzele de la şi pentru aeroport.

— Da ?

— Am o întîlnire cu domnul Bolt, spusei, la trei și jumătate.

— O, da, dumneavoastră trebuie să fiți domnul Halley. Vă rog să luați loc. Am să văd dacă domnul Bolt vă poate primi.

Arătă spre un scaun ce se afla la un pas în fața mea și apăsă pe un buton de pe birou. În timp ce o ascultam spunîndu-i domnului Bolt că eram acolo, cu aceeași voce liniștită pe care i-o auzisem la telefon, am avut timp să observ că era trecută de treizeci și cinci, era suplă, dreaptă, cu o șuviță de păr negru, neondulat, căzîndu-i pe obraz. În orice caz, avea o coafură prea tinerească pentru vîrsta ei. N-avea nici un inel pe degete și nici lac pe unghii. Hainele-i erau de culoare închisă și neinteresante. Părea că făcea o încercare deliberată de a fi neatractivă deși, cînd s-a întors pe jumătate și mi-a spus că domnul Bolt mă primește, profilul ei era destul de plăcut. Am primit licărirea unui ochi căprui, repede lăsat în jos, începutul unui zîmbet pe buzele-i palide și, din nou, direct ceafa.

Nedumerit am deschis ușa domnului Bolt și am pășit înăuntru. Biroul lui nu era mult mai inspirat amenajat decît antecamera ; era mai mare și avea un covor nou, verde, pătrat pe linoleum, dar pereții gri și o ordine monotonă creau nota dominantă. Prin cele două ferestre apărea panorama ceva mai îndepărtată a scării de incendiu de la clădirea de peste drum. Dacă o ambianță obișnuită, monotonă însemna respectabilitate, Bolt era un foarte onest agent de bursă ; și Carter, care mă sunase chiar înainte de a pleca, nu găsise nimic care să sugereze altceva.

Bolt era la biroul său în picioare și mi-a întins mîna. I-am strîns-o, mi-a arătat un scaun pe care să stau și mi-a oferit o țigară.

— Nu, mulțumesc. Nu fumez.

— Norocos om, spuse el blajin, scuturînd scrumul celei pe care o fumase pe jumătate și reașezîndu-și trupul mătăhălos, în haine în dungi, înapoi pe scaun.

Fața lui era rotundă în fiecare punct : nas mare rotund, obraji rotunzi, bărbie mare rotundă. Nimic plat. Nici o structură osoasă nu se bănuia pe dedesubt. Avea sprîncene neobișnuit de groase, o gură mare, mobilă și o expresie infatuată de automulțumire.

— Ei bine, domnule Halley, eu sînt omul care intru direct în subiect. Cu ce vă pot fi de folos ?

Avea o voce melodioasă și vorbea de parcă l-ar fi încîntat timbrul ei.

I-am spus

— O mătușă mi-a dat niște bani acum, preferînd să nu mi-i lase prin testament, și vreau să-i investesc.

— Înțeleg. Și ce te-a determinat să vii la mine ? Te-a sfătuit cineva ?...

Vocea i se stingea treptat în timp ce mă urmărea cu niște ochi ce nu-l arătau deloc a fi prost.

— Mi-e teamă... ezitai zîmbind conciliant spre a atenua ofensa, că v-am ales pur și simplu la întîmplare. Nu cunosc nici un agent de bursă. Nu știam cum să găsesc unul, așa că am luat o carte de telefon, pe profesii, am înfipt un ac pe lista de nume și a fost al dumneavoastră.

— A, spuse el patern, observînd cît de prost îmi venea costumul lui Chico, nu cel mai bun, pe care-l împrumutasem cu această ocazie și ascultîndu-mi accentul din copilărie, la care revenisem.

— Mă puteți ajuta ? îl întrebai.

— Cred că da, cred că da. Cît de mare este acest ăă... cadou ?

Vocea lui era ușor condescendentă, chipul vag plictisit. Se gîndea că-și irosea timpul.

— Cincisprezece mii de lire.

S-a înviorat imperceptibil.

— O, da, categoric putem face ceva cu asta. Acum, spune-mi, vrei o creștere a capitalului în primul rînd, sau o rată înaltă a profitului ?

M-am uitat la el nedumerit. Mi-a spus destul de exact diferența dintre cele două, dar nu mi-a dat nici un sfat.

— Creşterea capitalului atunci, spusei tentat. Cu timpul se va transforma în avere pentru bătrîneţe.

A zîmbit fără prea multă voioşie şi a tras o foaie de hîrtie spre el.

— Îmi spuneţi numele complet ?

— John Halley... John Sidney Halley, spusei întocmai.

— Adresa ?

I-am dat-o.

— Şi banca dumneavoastră ?

I-am spus-o şi pe aceasta.

— Mi-e teamă că voi avea nevoie de o referinţă.

— Ar putea s-o dea agentul meu bancar ? îl întrebai. Am un cont acolo de doi ani... el mă ştie destul de bine.

— Excelent.

Şi-a închis stiloul.

— Aveţi vreo idee de vreo societate în care v-ar plăcea să aveţi acţiuni sau lăsaţi la latitudinea mea ?

— O, las în seama dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează. Vedeţi, eu realmente nu ştiu nimic despre treburile astea. Doar că mi se pare stupid să las toţi banii ăştia să zacă şi să nu producă nimic.

— Da, da.

Îl plictiseam. M-am gîndit amuzat că Charles m-ar fi apreciat că-i urmam strategia referitoare la frontul lipsit de importanţă.

— Spuneţi-mi, domnule Halley, cu ce vă ocupaţi ?

— O... hm... lucrez într-un magazin, spusei. Magazin de articole bărbăteşti. Este foarte interesant.

— Sînt sigur că este.

A dat să caşte dar s-a oprit la timp.

— Sper să fiu avansat anul viitor, spusei plin de zel.

— Splendid. Foarte bine.

Se săturase. S-a ridicat cu greu în picioare şi m-a condus spre uşă.

— E-n ordine, domnule Halley. Voi investi banii dumitale în ceva sigur pentru dumneata, în acţiuni cu perspective de creştere pe termen lung şi-ţi voi trimite hîr-

tiile la semnat la timpul cuvenit. Vei avea veşti de la mine într-o săptămînă sau zece zile. E-n ordine ?

— Da, domnule Bolt, vă mulţumesc foarte mult, într-adevăr, spusei plin de respect.

Închisei uşa încet în urma mea.

În antecameră erau acum două persoane. Femeia, tot întoarsă cu spatele, şi un bărbat de vîrstă mijlocie, mic de statură, cu o gură ţuguiată afectat şi tendoane groase care-i împingeau gulerul departe de gît. Se vedea că este de-al casei şi, aruncîndu-mi în treacăt o privire lipsită de interes, intră în biroul domnului Bolt. Funcţionarul trebuie să fi fost.

Femeia bătea la maşină adrese pe plicuri. Cele vreo douăzeci pe care le bătuse zăceau în stînga ei, într-o grămadă gata să cadă ; în dreapta — un dosar deschis, cu o listă de nume. Am privit nepăsător peste umărul ei şi apoi cu un interes crescînd. Lucra la prima pagină a listei cu acţionarii de la Seabury.

— Doriţi ceva, domnule Halley, mă întrebă ea politicos, scoţînd un plic din maşina de scris şi introducînd altul cu gesturi măsurate.

— Aă... da, spusei timid.

Am ocolit pe lateral biroul ei, dar mi-am dat seama că nu se putea ajunge în faţa lui : o masă mare, demodată, cu picioare lăbărţate umplea tot spaţiul dintre birou şi perete. Am privit la acest aranjament cu o anume înţelegere şi compasiune.

— Mă întrebam dacă aţi putea fi atît de amabilă să-mi spuneţi cîte ceva despre investirea banilor, lucruri de felul acesta. N-am vrut să-l deranjez pe domnul Bolt prea mult, este un om ocupat. Şi aş vrea să ştiu cîte ceva despre asta.

— Îmi pare rău, domnule Halley. Îşi întoarse capul de la mine şi se aplecă asupra acţionarilor Seabury. Am de lucru, după cum vedeţi. Citiţi pagina financiară din ziare sau cumpăraţi o carte cu acest subiect.

Aveam o carte. *Schiţă rezumat a legii societăţilor.* Un lucru pe care-l aflasem din ea era că doar agenţii de bursă

— în afară de societatea implicată — putea trimite circulare acționarilor. Era ilegal dacă o făceau cetățenii particulari. Ilegal pentru Kraye să trimită scrisori acționarilor Seabury oferindu-se să le cumpere acțiunile ; legal pentru Bolt.

— Cărțile nu-ți explică atît de clar lucrurile cum o fac oamenii, răspunsei. Dacă acum sînteți ocupată, aș putea să mă întorc la sfîrșitul programului și să vă invit la masă ? V-aș fi foarte recunoscător dacă ați accepta.

O cuprinse un fel de tremur.

— Îmi pare rău, domnule Halley, dar mă tem că nu pot.

— Dacă ați vrea să vă uitați la mine ca să pot să vă văd fața, spusei, vă voi ruga din nou.

La aceasta, cu o mișcare bruscă își ridică capul dar, în cele din urmă, îl întoarse și mă privi.

Am zîmbit.

— Așa-i mai bine. Acum, ce-ați zice dacă ați ieși cu mine astă-seară ?

— Ați ghicit ?

Am dat din cap.

— Felul cum v-ați aranjat biroul... Veți veni ?

— Tot mai doriți să vin ?

— Bineînțeles. La ce oră terminați ?

— Astă-seară, în jur de șase.

— Voi reveni. Am să vă aștept jos, în stradă, în fața intrării.

— Bine, spuse. Dacă vreți cu tot dinadinsul, vă mulțumesc. Nu am nimic altceva în seara asta.

Ani de singurătate, fără speranță, răzbăteau crud prin simple cuvinte. Nimic altceva de făcut astă-seară sau în majoritatea serilor. Totuși fața ei nu era înfiorătoare ; nu era chiar așa de rău pe cît mă așteptasem. Pierduse un ochi și în locul lui avea unul fals. Fuseseră cîteva arsuri pe o suprafață mare și cîteva fracturi ale oaselor feței, dar chirurgia plastică reparase obrazul în mare parte și asta

se întîmplase cu mulți ani în urmă. Cicatricele erau vechi. Rănile interioare erau cele care nu se vindecaseră.

— Da... o știam din proprie experiență, dar la cu totul altă scară, mai mică.

VIII

A IEȘIT PE UȘĂ LA ȘASE ȘI ZECE, PURTÎND UN pardesiu de culoare închisă, cu o croială frumoasă, de bun gust și cu o eșarfă simplă de mătase ce-i acoperea părul și se lega sub bărbie. Ascundea doar o mică parte din dezastru și, văzînd-o astfel, lipsită de apărare, departe de ascunzișul ce și-l făcuse la birou, am avut o viziune clară și dureroasă a calvarului ce-l suferea în drumurile ei zilnice la și de la slujbă.

Nu se aștepta să fiu acolo. Cînd a ieșit, nu s-a uitat în jur să mă vadă, ci s-a îndreptat direct spre stația de metrou. Am urmat-o și i-am atins brațul. Chiar cu tocuri joase, era mai înaltă decît mine.

— Domnule Halley ! spuse ea, nu credeam...

— Ce-ai zice mai întîi să bem ceva, spusei. Barurile sînt deschise.

— O, nu...

— Ba da. De ce nu ?

Am luat-o de braț și am condus-o hotărît spre cel mai apropiat bar. Mobilier de stejar afumat, o lumină caldă, strîngeri exuberante de mîini și un miros plăcut de trabucuri, rămas de la ora prînzului ; un popas îmbietor pentru domnii din City, în drumul lor spre casă. Erau deja cam vreo jumătate de duzină, prosperi, în costume de culoare închisă, turnînd sifon în băuturile lor alcoolice.

— Nu aici, protestă ea.

— Aici.

Am tras scaunul să se așeze la o masă mică, în colț și am întrebat-o ce-ar vrea să bea.

— Vin de Xeres, atunci,... sec.

Am venit cu două pahare, vin de Xeres pentru ea, coniac pentru mine. Stătea incomod pe marginea scaunului şi nu pe cel în care o aşezasem. Se mutase astfel ca să fie cu spatele la toată lumea, în afară de mine.

— Noroc, domnişoară..., spusei ridicînd paharul.

— Martin. Zanna Martin.

— Noroc, domnişoară Martin.

Timid, îmi întoarse zîmbetul. Faţa i se urîţea şi mai rău jumătate din muşchii de pe partea dreaptă desfigurată erau imobili şi nu puteau ridica colţul gurii şi nici încreţi pielea din jurul ochilor. Dacă viaţa ar fi fost mai puţin vitregă cu ea, ar fi fost o femeie plăcută, sigură de ea, la cei aproape patruzeci de ani, cu un soţ iubitor şi o familie numeroasă ; dar ani de durere copleşitoare o transformaseră într-o fată bătrînă, timidă, retrasă, care se îmbrăca şi se mişca de parcă ar fi vrut să nu fie observată de nimeni. Totuşi, privind tristul travesti al feţei ei, nu puteai nici să-i învinuieşti pe tinerii care nu o luaseră de nevastă şi nici pe ea s-o condamni pentru eforturile de a trece neobservată.

— Lucrezi de multă vreme pentru domnul Bolt ? o întrebai, aşezîndu-mă comod pe scaunul meu şi urmărind-o cum treptat se relaxează pe al ei.

— Doar de cîteva luni.

Vorbi o vreme despre slujba ei ca răspuns la întrebările mele pline de interes dar, numai dacă nu juca teatru cu multă abilitate, nu era la curent cu nimic dubios petrecîndu-se la Charing Street şi King. Am adus vorba despre plicurile pe care le scrisese şi am întrebat-o ce era cu ele.

— Nu ştiu încă. Foile n-au sosit de la tipografie.

— Dar, oricum, cred că originalul l-ai bătut dumneata la maşină, spusei alene.

— Nu, de fapt, cred că pe acela l-a bătut chiar domnul Bolt. Ştiţi, din punctul ăsta de vedere, el îmi este de un mare ajutor. Dacă sînt ocupată, adesea îşi scrie el scrisorile.

„Le scrie“ reflectai. „Le scrie, într-adevăr. Domnişoară Martin, în ceea ce mă priveşte, eram sigur“. I-am adus încă un pahar de vin şi i-am aflat părerea despre Bolt ca agent de bursă. Solid, spunea ea, dar nu foarte solicitat. Se părea că ea mai lucrase şi pentru alţi agenţi de bursă şi ştia destule ca să-şi poată face o opinie.

— Nu mai sînt mulţi agenţi de bursă care să lucreze pe cont propriu, îmi explică ea, şi... ei bine... mie nu-mi place să lucrez într-un birou mare, vedeţi, şi este tot mai dificil să găsesc un serviciu care să mi se potrivească. Majoritatea agenţilor de bursă s-au unit într-o asociaţie de trei sau mai mulţi ; aşa se reduc cheltuielile de întreţinere ; bineînţeles, asta înseamnă şi că ei pot să stea mai mult la bursă.

— Unde sînt domnul Charing, domnul Street şi domnul King ? întrebai.

Charing şi Street erau morţi, după cîte înţelesese ea, iar King se retrăsese în urmă cu cîţiva ani. Acum firma era formată pur şi simplu numai din domnul Bolt. De fapt, ei nu-i plăcea că biroul domnului Bolt era în clădirea celeilalte firme. Nu era suficient de separat, dar acest gen de aranjament se practică acum. Se reduc atît de mult cheltuielile de întreţinere...

Cînd domnii din City au plecat mai toţi spre casele lor, Zanna Martin şi cu mine am părăsit barul şi ne-am plimbat pe străzile pustii ale oraşului îndreptîndu-ne spre Tower [1]. Am găsit un restaurant mic, liniştit, în care ea a acceptat să luăm cina. La fel ca înainte, ea se îndreptă spre o masă din colţ şi se aşeză cu spatele spre încăpere.

— Îmi plătesc partea mea, mă anunţă ferm după ce a văzut preţurile pe lista de bucate. N-am ştiut că acest local este atît de scump, altfel nu te-aş fi lăsat să-l alegi... Domnul Bolt a menţionat că lucrezi într-un magazin.

— Mai este şi moştenirea mătuşii, subliniai eu. Cina este în contul mătuşii.

[1] Turnul Londrei — ansamblu de clădiri pe malul de nord al Tamisei, în Londra, acum adăpostind bijuteriile coroanei etc., iniţial fiind reşedinţă regală şi apoi închisoare pentru personalităţi politice.

Rîse. Era un rîs fericit, numai să n-o priveşti, dar m-am trezit că deja puteam să discut cu ea fără să mă gîndesc permanent şi conştient la faţa ei. După foarte scurt timp, te obişnuiai cu ea. Cîndva, m-am gîndit, i-o voi spune.

Eram încă la regim sever, ceea ce făcea destul de dificilă o masă în societate, fără să mai ţii cont şi de mîna vîrîtă în buzunar, dar mă puteam descurca cu o supă şi un calcan de Dover, dezosat cu dexteritate de ospătar. Domnişoara Martin, dispărîndu-i inhibiţia în mod vizibil, comandă un cocteil de homari, muşchi de vacă şi piersici în alcool de cireşe amare. Am băut vin, cafea şi coniac fără nici o grabă.

— O, spuse ea extaziată la un moment dat, este atîta vreme de cînd n-am mai avut aşa ceva. Tatăl meu mă ducea la restaurant din cînd în cînd dar, de cînd a murit el... totuşi nu pot să merg în locuri ca acesta de una singură... Uneori mănînc la un restaurant de lîngă casă, cei de acolo mă cunosc... masa este foarte bună într-adevăr, cotlete, ouă şi cartofi pai... ştii... lucruri de felul acesta.

Mi-o puteam imagina acolo, stînd singură, cu faţa-i desfigurată spre perete. Solitara, nefericita Zanna Martin. Voiam să pot face ceva, orice, s-o ajut.

În cele din urmă, în timp ce-şi învîrtea linguriţa în cafea, spuse simplu

— A fost o rachetă — asta. Îşi atinse faţa. Un foc de artificii. Sticla s-a răsturnat chiar în momentul pornirii şi s-a îndreptat direct spre mine. Mi-a atins obrazul şi a explodat... N-a fost vina nimănui. Aveam şaisprezece ani.

— Chirurgii au făcut o treabă bună, spusei.

Dădu din cap zîmbind, zîmbetul tragic al infirmului.

— O treabă bună din ceea ce se putea face, cred dar... ei au spus că, dacă racheta lovea cu doi centimetri mai sus, ar fi trecut prin ochi în creier şi m-ar fi omorît. Deseori am dorit să se fi întîmplat aşa.

Vorbea serios. Vocea ei era calmă. Consemna o stare de fapt.

— Da, spusei.

— E curios, dar aproape că uitasem de ea în seara asta și nu mi se întîmplă des cînd sînt cu cineva.

— Mă simt onorat.

Își bău cafeaua, puse ceașca jos și mă privi dusă pe gînduri. Spuse :

— De ce îți ții mîna în buzunar tot timpul ?

Explicația i-o datoram, totuși. Am pus mîna cu palma în sus pe masă, dorind să nu fi trebuit s-o fac.

— O ! exclamă ea surprinsă și apoi întorcîndu-se spre mine Deci știi într-adevăr cum este. De-asta m-am simțit așa de... la largul meu cu tine. Înțelegi.

Dădui din cap.

— Numai un pic. Eu am un buzunar, tu nu-l ai. Eu pot să mi-o ascund.

Mi-am întors mîna cu palma în jos (dosul palmei era mai puțin mutilat) și în cele din urmă mi-am pus-o în poală.

— Dar nu poți face cele mai simple lucruri, exclamă ea.

Vocea ei era plină de milă.

— Nu poți să-ți legi șireturile la pantofi, de exemplu. Nu poți nici să mănînci un cotlet la restaurant fără să rogi pe altcineva să ți-l taie.

— Taci, spusei brutal. Taci, domnișoară Martin. Nu îndrăzni să-mi faci ceea ce nici tu însăți n-ai suporta să ți se facă.

— Milă..., spuse ea mușcîndu-și buzele și uitîndu-se la mine fix, nefericită. Da, este atît de ușor s-o acorzi...

— Și neplăcut s-o primești. Am zîmbit. Și pantofii mei n-au șireturi. Ar fi și demodați pe deasupra.

— Știi tot atît de bine ca și mine ce înseamnă asta și totuși, cînd este vorba despre altcineva, uiți.

Era foarte tulburată.

— Nu mai fi atît de nenorocită. A fost bunătate, compasiune.

— Crezi, spuse ea ezitînd, că milă și compasiune înseamnă același lucru ?

— Foarte adesea, da. Dar compasiunea este discretă, iar mila este fără tact. O... îmi pare rău.

Am rîs.

— Ei bine, ...a fost compasiune din partea ta să-ţi pară rău că nu-mi pot tăia hrana. dar a fost lipsă de tact s-o spui. Exemplul cel mai bun.

— N-ar fi chiar atît de greu să ierţi oamenii doar pentru că sînt lipsiţi de tact, spuse ea.

— Nu, încuviinţai surprins. Cred că n-ar fi.

— S-ar putea să nu doară atît de mult... dacă o iei doar ca lipsă de tact.

— S-ar putea.

— Şi curiozitatea... şi asta ar putea fi mai de suportat, dacă te-ai gîndi la ea doar ca la proaste maniere, nu crezi? Vreau să spun că lipsa de tact şi proastele maniere n-ar mai fi atît de greu de suportat. De fapt, s-ar putea chiar să-mi pară rău pentru ei, pentru că nu ştiu să se comporte mai bine. O, de ce n-am gîndit aşa cu ani în urmă, cînd îmi pare atît de simplu acum ? Atît de înţelept !

— Domnişoară Martin, spusei cu recunoştinţă. Mai ia puţin coniac. Eşti un salvator.

— Ce vrei să spui ?

— Mila reprezintă proaste maniere şi poţi trece cu uşurinţă peste ea, după cum ai spus.

— Tu ai spus-o, protestă ea.

— Pe cinstite, n-am spus-o, nu în felul acesta.

— E-n ordine, spuse ea veselă. Vom bea pentru o eră nouă. Un front curajos în faţa lumii. Voi pune biroul înapoi, unde a fost cînd m-am angajat, cu faţa spre uşă. Voi lăsa ca fiecare solicitant să mă vadă. Voi...

Vocea ei curajoasă aproape că se frînse.

— Voi avea doar o părere proastă despre manierele lor, dacă îmi arată mila prea deschis. Am hotărît.

Am mai băut puţin coniac. Mă întrebam în sinea mea dacă va fi la fel de hotărîtă mîine dimineaţă şi m-am îndoit. Au fost atîţia ani de ascundere. Părea că şi ea gîndea acum la fel.

— Nu ştiu dacă am s-o pot face singură. Dar, dacă tu îmi promiţi ceva, atunci pot.

— Foarte bine, spusei neprevăzător. Ce ?

— Nu-ţi pune mîna în buzunar mîine. Las-o s-o vadă oricine.

Nu puteam. Mîine trebuia să merg la curse. Am privit-o îngrozit şi numai atunci am înţeles într-adevăr ce avea ea de îndurat şi cît o va costa să mute biroul la loc. Ea a văzut refuzul pe faţa mea şi parcă s-ar fi stins o lumină în sufletul ei. Veselia a dispărut şi privirea înfrîntă, lipsită de apărare a reapărut, eliberarea se sfîrşise.

— Domnişoară Martin, ...înghiţii în gol.

— N-are importanţă, spuse obosită. N-are importanţă. Şi oricum, mîine este sîmbătă. Voi merge doar pentru puţină vreme, să văd corespondenţa şi dacă este ceva urgent din tranzacţiile de astăzi. N-ar avea nici un rost schimbarea biroului.

— Dar luni ?

— Poate.

Însemna însă nu.

— Dacă-l vei schimba mîine şi toată săptămîna viitoare, voi face ceea ce-mi ceri, spusei cutremurîndu-mă la gîndul ăsta.

— Nu poţi, spuse tristă. Văd că nu poţi.

— Dacă tu poţi, eu trebuie să pot.

— Dar nu trebuia să ţi-o cer... dumneata lucrezi într-un magazin.

O, asta şi uitasem.

— N-are importanţă.

O reverberaţie din entuziasmul ei anterior încerca timid să-şi croiască drum.

— Chiar vrei s-o faci ?

Am încuviinţat din cap. Voiesem să fac ceva — orice — s-o ajut. Orice. Dumnezeule !

— Promiţi ? spuse ea neîncrezătoare.

— Da. Şi tu ?

— E-n ordine, spuse ea, hotărîrea revenindu-i. Dar aş putea s-o fac, numai dacă ştiu că sîntem tovarăşi de vîsle... Aşa, poţi să te bizui pe mine.

Am achitat nota de plată şi, deşi ea a spus că nu era nevoie, am condus-o acasă. Am luat metroul spre Finchley. S-a îndreptat direct spre locul cel mai puţin luminat şi s-a aşezat cu partea nedesfigurată spre călători. Apoi a rîs şi s-a scuzat pentru că o făcuse.

— N-are importanţă, spusei, era nouă începe de mîine şi mi-am ascuns mîna ca un laş autentic.

Garsoniera ei era aproape de staţia de metrou (un drum scurt, ales deliberat, am intuit) într-o casă mare, arătoasă, într-o zonă suburbană. În faţa porţii se opri.

— Vrei... ăă... vreau să spun, ţi-ar face plăcere să intri? Nu este foarte tîrziu... dar poate eşti obosit.

Nu era nerăbdătoare dar, cînd am acceptat, a părut încîntată.

— Pe aici, te rog.

Am traversat o grădină mică şi îngrijită ajungînd la uşa de la intrare, vopsită în negru şi împodobită cu bucăţi de sticlă colorată, oribile. Domnişoara Martin scotocea la nesfîrşit prin geantă după chei, iar eu meditam alene că m-aş fi descurcat cu această încuietoare tot atît de repede precum o făcea ea, ca proprietar legal. Înăuntru era un hol călduros, cu un miros plăcut de aer proaspăt şi, la capătul unui coridor, o uşă cu o tăbliţă pe care scria : „Martin".

Garsoniera Zannei Martin era o adevărată surpriză. Confortabilă, spaţioasă, mochetată, recent decorată şi plină de viaţă, din cauza petelor de culoare. Aprinse un lampadar şi o lampă de masă şi acoperi suprafaţa mare, întunecată a ferestrelor cu draperii portocalii. Încîntată, îmi arătă baia micuţă, ruptă din cameră şi, lîngă ea, bucătăria ca o cutie de chibrituri, ambele construite recent pe cheltuiala ei. Proprietarii casei erau foarte înţelegători, spunea ea. Foarte drăguţi. Ea locuia aici de unsprezece ani. Era ca acasă.

Zanna Martin nu avea nici o oglindă în cameră. Absolut nici una.

Se repezi în bucătăria micuţă pentru a face cafea. M-am aşezat comod pe sofaua modernă, confortabilă şi o pri-

veam cum, dintr-un obicei îndelungat, se apleca mai tot timpul înainte, astfel ca părul negru, bogat, care-i ajungea la umeri, să-i acopere fața. Aduse tava, o puse jos și se așeză prudentă pe sofa, în dreapta mea. Nu puteai s-o învinuiești.

— Plîngi vreodată ? mă întrebă pe neașteptate.

— Nu.

— Nici... pentru că te simți frustrat ?

— Nu. Zîmbii. Jur.

Oftă.

— Eu plîngeam foarte des. Deși acum nu mai plîng. Am trecut de anii tinereții, bineînțeles. Am aproape patruzeci. M-am resemnat că nu m-am căsătorit... Am știut că m-am resemnat cînd mi-am făcut baia și bucătăria. Pînă atunci, știi, totdeauna mi-am spus că într-o zi poate... dar nu mai aștept nimic, absolut nimic.

— Bărbații sînt nebuni, replicai complet anapoda.

— Sper că nu te deranjează că vorbesc astfel. Se întîmplă așa de rar să am pe cineva aici și practic niciodată cineva cu care să pot discuta.

Am stat o oră ascultîndu-i amintirile, experiențele, întreaga ei viață trăită în umbră. Ceea ce mi se întîmplase mie nu era nici cît a zecea parte din necazurile ei, mi-am spus mustrîndu-mă. Eu avusesem, pe departe, mult mai multe urcușuri decît coborîșuri.

În cele din urmă a spus

— Cu tine cum s-a întîmplat ? Mîna ta...

— O, un accident. O bucată ascuțită de metal.

O potcoavă de curse ascuțită ca un brici, de la piciorul unui cal galopînd cu cincizeci de kilometri pe oră, ca să fiu mai exact. O lovitură puternică în timp ce mă rostogoleam pe pămînt, după o căzătură ușoară.

La curse, caii au potcoave subțiri, ușoare, potcoave speciale, nu din cele grele pe care le poartă în mod obișnuit. Potcovarii le schimbă de fiecare dată înainte și după cursă. Unii antrenori economisesc cîțiva șilingi folosind aceleași potcoave de curse mereu și treptat marginea lor ajunge

de subțirimea lamei unui cuțit, dar un cuțit zimțat, nu neted. Taie adînc, ca o secure.

Cînd mi-am văzut încheietura mîinii jupuită, cu sîngele țîșnind într-un jet puternic și cu oasele rupte, albe, am știut imediat că s-a zis cu mine ca jocheu. Dar nu renunțasem să sper și am insistat pe lîngă medici să mi-o coasă, deși ei voiseră să mi-o taie imediat și chiar și după aceea. Niciodată n-am să mă mai pot folosi de ea, spuneau ei; și avuseseră dreptate. Prea multe tendoane și nervi fuseseră distruși. Mai tîrziu, de două ori i-am convins să încerce o sutură sau o grefă parțială, dar de ambele dăți fusese o agonie fără nici un folos. După aceea au refuzat să mai discute.

Zanna Martin a ezitat, era pe punctul de a cere amănunte dar, din fericire, n-a făcut-o.

— Ești căsătorit ? Știi, eu am vorbit atît de mult despre mine, că nu știu nimic despre tine.

— Soția mea este la Atena într-o vizită la sora ei.

— Ce frumos, oftă ea. Aș vrea...

— Ai să te duci într-o zi, spusei ferm. Faci economii și te duci, într-un an sau doi. Într-o excursie circuit cu autocarul sau ceva de genul ăsta. Cu mai multă lume, în orice caz. Nu singură.

— Mi-a plăcut foarte mult seara asta. Mulțumesc pentru că ai ieșit cu mine.

S-a ridicat, mi-a strîns mîna convențional, fără a mai sugera o altă întîlnire. Atîta umilință, am gîndit, atît de puține speranțe. Biata, biata domnișoară Martin.

— Mîine dimineață..., spuse timid la ușă.

— Mîine, încuviințai din cap, muți biroul acela. Și eu... eu promit să nu uit.

Am plecat acasă blestemînd soarta care-mi trimisese pe cineva ca Zanna Martin. Eu mă așteptasem ca secretara de la Charing, Street și King să fie tînără, poate drăguță, o fată pe care s-o pot invita la un restaurant, la un film, să flirtez cu ea, fără prea mari implicații din nici o parte. În schimb, se părea că trebuie să plătesc mai mult decît aveam de gînd pentru informațiile despre Ellis Bolt.

IX

— ŞTII, SPUSE LORDUL HAGBOURNE ÎN MIJLOCUL agitaţiei de la cursele de pe Kempton, am discutat cu căpitanul Oxon şi el este mulţumit de cum merg lucrurile. Realmente nu pot interveni mai mult. Cred că mă înţelegi.

— Nu, domnule, nu vă înţeleg. Nu cred că simţămintele căpitanului Oxon sînt mai importante decît hipodromul Seabury. Pista trebuie aranjată repede, chiar dacă aceasta înseamnă că se trece peste el.

— Căpitanul Oxon, spuse el cu o notă de sarcasm, ştie mai multe despre slujba lui decît dumneata. Am încredere mai mare în asigurările lui decît în examinarea fugară a pistei făcută de dumneata.

— Atunci n-aţi putea merge să vă convingeţi personal ? De vreme ce tot este timp.

Nu-i plăcea să fie împins. Mimica lui o spunea clar. Nici nu mai puteam să adaug altceva, fără să risc ca el să-l sune pe Radnor să suspende investigaţia.

— Aş putea... ăă... aş putea avea puţin timp luni, spuse în cele din urmă, fără nici o tragere de inimă. Voi vedea. Ai găsit ceva concret care să susţină ideea că dificultăţile de la Seabury sînt făcute cu premeditare ?

— Nu încă, domnule.

— E puţin probabil, asta-i părerea mea, spuse mînios. Am spus asta de la bun început, dacă-ţi aminteşti. Dacă nu aduci ceva cît de curînd... ştii, totul costă.

A fost întrerupt de un arbitru, care l-a luat pentru o problemă, lăsîndu-mă să reflectez mînios că pînă acum nu aveam nici un fel de probe. Tot ceea ce era, era negativ.

George încă nu găsise nici un clenci în respectabilitatea lui Kraye, fostul sergent Carter îl pusese pe Bolt sub urmărire şi Chico se întorsese de la Seabury fără nici un rezultat pe toată linia.

Ne întîlnisem de dimineaţă în birou, înainte de a pleca la Kempton.

— Nimic, spusese Chico. Am făcut scurtă la limbă întrebînd la fiecare casă de pe şosea. Toţi au dat din umeri. Circulaţia pe drumul care traversează hipodromul n-a fost închisă, asta este sigur. Bineînţeles, traficul nu este prea aglomerat acolo. Am numărat. Cam patruzeci pe oră, în medie. Totuşi asta e suficient ca cel puţin cîţiva din vecini să observe dacă s-ar fi întîmplat ceva ieşit din comun.

— A văzut cineva cisterna înainte de a se răsturna ?

— În zilele noastre ei tot timpul văd cisterne. Ba mulţi se şi plîng de asta, din cîte am înţeles. Nimeni n-a observat-o pe aceea, în mod special.

— Nu poate fi o simplă coincidenţă... chiar în acel loc, la acea oră şi acolo unde avea să producă o distrugere considerabilă. Şi şoferul împachetînd şi plecînd o zi sau două după aceea, fără să lase nici o adresă.

— Şi..., Chico se scărpină după ureche gînditor, nici cu închirierea troliului n-am avut noroc. Nu prea sînt din astea prin partea locului, iar pentru cele existente s-au dat explicaţii convingătoare. Nimeni din micile bungalouri n-a văzut ceva de felul ăsta, ci doar depanarea, care a venit să ridice cisterna.

— Ce este cu canalizarea ?

— Nici o canalizare, spuse. O groapă pentru ziua judecăţii de apoi.

— Bun.

— Poţi s-o mai spui o dată.

— Dacă ai fi găsit-o pe hartă, accidentul de la cursa de garduri ar fi fost autentic. Dar aşa, miroase a capcană de tigru.

— Un pic de muncă cu cazmaua după lăsarea întunericului, nu ? Vicleană treabă.

M-am încruntat.

— Da. Şi trebuie să fi fost făcută cu mult înainte de cursă, pentru ca terenul să se aşeze, să nu se observe conturul gropii.

— Şi suficient de întărită, ca un tractor să poată trece peste ea.

— Tractor ?

— Era unul pe hipodrom ieri, trăgînd o remorcă cu gazonul scos.

— O, da, bineînţeles. Da, suficient de întărită ca să ţină un tractor... dar roţile nu străpung pămîntul ca picioarele unui cal. Greutatea este răspîndită pe o suprafaţă mai mare.

— Aşa-i.

— Cît de repede merg cu scoaterea gazonului ? l-am întrebat.

— Repede ? Glumeşti.

Era deprimant. La fel de deprimantă era şi şovăiala lordului Hagbourne. La fel de dureroasă fusese întreaga zi, pentru că îmi ţinusem promisiunea faţă de Zanna Martin. Milă, curiozitate, surpriză, nedumerire şi repulsie, întîmpinasem de toate. Am încercat din răsputeri să iau unele din lucrurile care fuseseră spuse ca lipsă de tact sau ca maniere grosolane dar, la drept vorbind, n-a prea mers. Spunîndu-mi că este stupid să fiu atît de sensibil, nici asta n-a ajutat. Dacă domnişoara Martin nu şi-a ţinut partea ei de promisiune, gîndii amărît, aş strînge-o de gît.

Pe la mijlocul după-amiezii am luat o băutură cu Mark Witney în barul de sus.

— Deci asta ai ascuns tot timpul în buzunare şi mănuşi, spuse el.

— Da.

— E un pic făcută zob, comentă el.

— Mi-e teamă că da.

— Te mai doare încă ?

— Nu, doar dacă o lovesc. Sau aşa, din cînd în cînd.

— Hm, spuse el compătimitor. Şi genunchiul meu mă mai doare. Aşa sînt articulaţiile ; se repară, dar niciodată nu te iartă. Zîmbi. Partea a doua ? Mai avem timp. N-am nici un concurent pînă-ntr-a cincea.

Am mai luat o băutură, am discutat despre cai şi m-am gîndit că ar fi bine dacă ar fi toţi ca el.

— Mark, i-am spus cînd ne întorceam spre camera de cîntărire, îţi aminteşti dacă Dunstable a avut probleme înainte de a da ortul popii ?

— E ceva vreme de atunci: Se gîndi. Da, cert este că în ultimii doi ani nu prea mersese bine. Serviciile decăzuseră și nu se mai cheltuia nici un ban pe zugrăveală.

— Dar nici un dezastru anume ?

— Directorul tehnic a luat o supradoză de barbiturice, dacă numești asta un dezastru. Da, îmi amintesc acum, decăderea hipodromului a fost pusă pe seama bolii mintale a directorului tehnic. Brinton cred că era numele lui. Înnebunise pașnic și lua tot felul de decizii aiurea.

— Uitasem, spusei posomorît.

Mark a intrat în camera de cîntărire și eu am rămas afară rezemat de balustradă. Sinuciderea unui director tehnic de hipodrom cu greu putea fi opera lui Kraye, meditai eu. Totuși, putea să-i fi dat ideea de a accelera sfîrșitul lui Seabury. Avusese suficient timp în cazul Dunstable, dar putea foarte bine să se grăbească să tranșeze afacerea Seabury, dat fiind recenta politică de naționalizare a terenurilor de construcție. Am oftat, ignorînd pe cît am putut privirea plină de oroare fixată asupra mea a unei adolescente, fiica unui proprietar de cai de curse, pentru care alergasem cîndva, și mi-am făcut drum să privesc caii în cerc de paradă.

La sfîrșitul acestei după-amiezi prelungite, m-am întors acasă, mi-am preparat o porție de băutură mai mare ca de obicei și mi-am petrecut seara gîndind fără vreun rezultat care să zguduie lumea din temelii. Dimineața următoare, tîrziu, cînd eram ocupat cam cu același lucru, a sunat soneria și l-am găsit pe Charles afară.

— Intră, spusei surprins, pentru că el rareori îmi vizitase apartamentul și la sfîrșit de săptămînă nu prea venea la Londra. Vrei să mîncăm ceva de prînz ? Restaurantul de jos este destul de bun.

— Poate. Mai încolo.

Își scoase pardesiul și mănușile și acceptă puțin whisky. Era ceva schimbat în felul lui de a fi, o perturbare în ținuta lui liniștită, politicoasă, o undă de încruntare pe fruntea înaltă, boltită.

— Care-i problema ?

— Aă... Abia ce-am sosit de la Aynsford. Ca niciodată, șoseaua era aproape pustie. Într-o dimineață atît de frumoasă, am crezut că șofatul va fi... o, la dracu ! sfîrși el furios, trîntind mănușile cu zgomot. Să termin repede cu asta... Jenny a telefonat aseară din Atena. A cunoscut acolo un bărbat. M-a rugat să-ți spun că vrea să divorțeze.

— O ! spusei.

Cît de în genul ei, gîndii, să-l pună pe Charles să dea lovitura. Practica Jenny, dornică de un nou foc, ciopîrțind pădurea moartă. Și dacă mai era cîte o crenguță vie, cu atît mai rău pentru ea.

— Trebuie să-ți spun, zise Charles relaxîndu-se, că reușești de minune.

— Ce ?

— Să nu-ți pese de ce se întîmplă cu tine.

— Dar realmente îmi pasă.

— Nimeni n-ar bănui-o, oftă el. Cînd eu îți spun că soția ta vrea să divorțeze, tu spui doar „O !". Cînd s-a întîmplat asta, indică spre brațul meu, primul lucru pe care mi l-ai spus, cînd am venit plin de mîhnire și de compasiune, a fost, dacă-mi amintesc bine și sînt sigur că-mi amintesc : „Să ne veselim, Charles, pentru că m-am distrat mult prea bine pentru cît am plătit".

— Da, așa am spus.

Totdeauna, din fragedă copilărie, am fugit instinctiv de prea multă compasiune. N-o voiam. Nu aveam încredere în ea. Te făcea să te simți blînd pe dinăuntru și un copil ilegitim nu-și putea permite să fie blînd. Puteai să plîngi la școală, dar niciodată sufletul nu ți s-ar tămădui de o rușine atît de îngrozitoare. Așa că sărăcia și rîsul batjocoritor și, mai tîrziu, soția pierdută și cariera distrusă a trebuit să le depășesc cu o ridicare din umeri și ceea ce simțeam în adîncul inimii trebuia să rămînă pecetluit acolo, să nu răzbată la suprafață. Stupid, într-adevăr, dar așa era.

Am luat masa împreună jos, în termeni amicali, discutînd civilizat procedura divorțului. Se părea că Jenny nu voia ca eu să folosesc motivul real, de părăsire a domiciliului conjugal. În schimb, spunea că eu trebuie să aranjez

lucrurile. Trebuie să știu cum, pentru că lucram la agenție. Charles motiva : viitorul soț al lui Jenny este în diplomație, coleg cu Tony, și preferă ca ea să nu iasă parte vinovată.

— I-ai fost deja, mă întrebă Charles delicat, ...necredincios lui Jenny ?

— Nu, i-am răspuns urmărindu-l aprinzîndu-și trabucul, mi-e teamă că nu. Pentru că mai tot timpul, datorită unui lucru sau altuia, nu mă simțisem suficient de bine.

Asta, recunoscuse el amuzat, era o scuză rezonabilă.

I-am spus că voi aranja lucrurile așa cum voia Jenny, pentru că mie divorțul nu-mi afecta viitorul, așa cum i-l afecta pe al ei.

— Îți va fi foarte recunoscătoare, spuse Charles.

Am gîndit că, foarte probabil, din cîte o cunoșteam, ea va lua totul ca și cum i s-ar fi cuvenit.

Cînd n-a mai rămas altceva de spus în legătură cu acest subiect, am virat-o spre Kraye. L-am întrebat pe Charles dacă-l revăzuse în cursul săptămînii.

— Da, aveam de gînd să-ți spun. Am luat prînzul cu el la club. Pur accidental. S-a întîmplat că amîndoi eram acolo singuri.

— Acolo l-ai întîlnit prima oară, la club ?

— Exact. Bineînțeles că mi-a mulțumit pentru week-end și așa mai departe. Am discutat despre cuarțuri. „Foarte interesantă colecție", spunea el. Dar nici o șoaptă despre „Piatra Sfîntului Luca". Aș fi vrut să-l întreb direct, doar să-i văd reacția.

A scuturat scrumul zîmbind.

— Totuși, în trecere, am adus vorba de tine și tot șarmul lui a dispărut și a spus că i-ai insultat, pe el și pe soția lui, îngrozitor, dar aceasta, bineînțeles, nu îi stricase bucuria week-end-ului. Foarte ticălos, mi-am zis. El îți provocase ție necazuri sau, cel puțin, avusese de gînd.

— Da, spusei bine dispus. Dar eu chiar l-am insultat și de asemeni l-am spionat. Orice spune despre mine este pe deplin meritat.

I-am povestit lui Charles cum făcusem fotografiile şi tot ce descoperisem sau presupusesem săptămîna trecută. Trabucul lui se terminase. Părea înmărmurit.

— Ei bine, tu ai vrut ca s-o fac, nu ? Tu ai pornit-o. La ce te aşteptai ?

— Treaba este că eu aproape uitasem... acum eşti aşa cum ai fost întotdeauna. Hotărît. Fără milă chiar. A zîmbit. Jocul meu pentru convalescenţă s-a dovedit mai bun decît mă aşteptam.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe ceilalţi pacienţi ai tăi, îi spusei, dacă Kraye este leacul universal.

Am plecat pe jos spre locul unde Charles îşi lăsase maşina. Se întorcea direct acasă.

I-am spus

— Sper că, în ciuda divorţului, te voi mai vedea totuşi. Mi-ar părea rău să nu te mai văd. Ca fost ginere nu prea mai pot veni la Aynsford.

Se uită la mine surprins.

— Mă voi supăra dacă nu vii, Sid. Jenny va trăi în lumea largă, la fel ca Jill. Vino la Aynsford oricînd doreşti.

— Mulţumesc, îi spusei. Îi mulţumeam într-adevăr, nu din complezenţă, şi suna la fel de autentic.

Stătea lîngă maşină, privind în jos spre mine de la cei doi metri ai lui.

— Jenny, spuse el calm, este o proastă.

Am dat din cap. Jenny nu era proastă. Jenny ştia de cine avea nevoie şi acela nu eram eu.

* * *

Cînd am intrat în birou (fără să întîrzii) în dimineaţa următoare, fata de la centrală mi-a spus că Radnor voia să mă vadă imediat.

— Bună dimineaţa, spuse el. Adineaori m-a sunat lordul Hagbourne să-mi spună că este timpul să avem unele rezultate şi că nu poate să meargă la Seabury astăzi pentru că maşina lui este la Service. Înainte să explodezi,

Sid, ...i-am spus că-l vei duce acolo imediat cu mașina ta. Așa că pornește.

Am zîmbit.

— Pariez că nu i-a plăcut.

— Nu s-a putut gîndi suficient de repede la o scuză. Mergi și ia-l pînă nu apare cu vreuna.

— Perfect.

Am făcut o abatere rapidă la secția de curse unde Dolly își aranja rujul. Nici o bluză decoltată astăzi. O dezamăgire.

I-am spus unde urma să merg și am întrebat-o dacă-l puteam folosi pe Chico.

— Autoservește-te, spuse ea resemnată. Dacă poți să-i strecori vreo vorbă. Este la contabilitate și se ceartă cu Jones-puștiul.

Totuși Chico mă ascultă atent și repetă ceea ce-l rugasem : „Trebuie să aflu exact ce greșeli a făcut directorul tehnic de la Dunstable și să mă asigur că ele și nu altceva au provocat pierderea fondurilor hipodromului".

— Exact. Și scoate dosarul lui Andrews și cazul la care lucrai cînd am fost împușcat.

— Dar toate astea sînt clasate, protestă el, dosarul este jos, la subsol, la arhivă.

— Trimite-l pe Jones-puștiul după el, îi sugerai zîmbind. S-ar putea să fie doar o coincidență, dar este ceva ce vreau să verific. O voi face mîine dimineață, O.K. ?

— Dacă tu spui așa, amice.

Înapoi acasă, am făcut plinul de benzină și m-am îndreptat cu toată viteza spre Beauchamp Place. Lordul Hagbourne, cu un bună dimineața politicos dar rece, s-a cufundat în scaunul de lîngă mine și am pornit-o spre Seabury. I-a trebuit vreun sfert de oră ca să-i treacă supărarea că fusese împins spre o treabă pe care nu voia s-o facă, dar, în cele din urmă, a oftat, s-a mișcat în scaunul lui și mi-a oferit o țigară.

— Nu, mulțumesc, domnule. Nu fumez.

— Te deranjează dacă fumez ? Scoase o țigară din pachet.

— Bineînțeles că nu.

— Este o mașină frumoasă, remarcă el, aruncîndu-și ochii de jur împrejur.

— O am deja de trei ani. Am cumpărat-o în ultimul sezon în care am mai călărit. Cred că este cea mai bună pe care am avut-o vreodată.

— Trebuie să-ți spun, zise el inofensiv, că te descurci extrem de bine. Nu mi-aș fi imaginat că poți să șofezi astfel cu o singură mînă.

— De fapt, puterea motorului face ca totul să fie mai ușor. Primăvara trecută am călătorit cu ea prin Europa... au drumuri foarte bune.

Am discutat despre mașini, concedii, apoi despre teatru și cărți și el părea acum destul de omenos. Subiectul Seabury l-am ocolit cu grijă. Voiam să ajung cu el acolo într-o stare de bună dispoziție ; argumentele, dacă erau, puteau veni pe drumul de întoarcere ; se pare că și el gîndea la fel.

Starea pistei de la Seabury l-a redus la o tăcere posomorîtă. Am mers spre porțiunea arsă cu căpitanul Oxon, care se comporta înțepat și exagerat de politicos. M-am gîndit că era nebun : trebuia, în genunchi, să-l roage pe arbitrul șef pentru ajutor imediat.

Căpitanul Oxon, pe care nu-l mai văzusem pînă acum, deși el spunea că mă cunoștea din vedere, era un bărbat suplu, plăcut la înfățișare, în jur de cincizeci de ani, cu o bărbie proeminentă, ascuțită și o ușoară tendință de lăcrimare a ochilor. Îndîrjirea ofensată de pe fața lui părea mai mult o copilărie decît forță reală. Ar fi trebuit să ajungă colonel, dar n-a mai ajuns și nu este de mirare, gîndii fără pic de milă.

— Știu că nu este treaba mea, spusei, dar un buldozer sigur ar muta ce-a mai rămas din porțiunea arsă în cîteva ore. Nu mai este timp să se pună alt gazon, dar s-ar putea acoperi toată suprafața cu cîteva tone de coajă de stejar pe care se poate călări foarte ușor. Oricum, trebuia să vă aprovizionați cu coajă de stejar pentru acoperirea drumului. Ați putea, cu siguranță, doar să măriți comanda, nu ?

Oxon mă privi iritat.

— Nu ne putem permite.

— Nu vă puteţi permite o altă amînare de ultimă oră, îl corectai.

— Sîntem asiguraţi pentru orice suspendare.

— Mă îndoiesc că o societate de asigurări ar onora-o pe aceasta, spusei. Au să spună că puteaţi să ţineţi cursele, dacă aţi fi făcut tot posibilul în acest sens.

— Astăzi este luni, remarcă lordul Hagbourne căzut pe gînduri. Cursele sînt vineri. Să presupunem că aducem un buldozer mîine ; coaja de stejar poate fi descărcată şi împrăştiată miercuri şi joi. Da, asta pare destul de rezonabil.

— Dar costul... începu Oxon.

— Cred că bani trebuie să se găsească, spuse lordul Hagbourne. Comunică-i domnului Fotherton cînd vine că eu am autorizat cheltuielile. Notele de plată vor fi achitate într-un fel sau altul. Dar nu cred că este cazul să nu se facă nici un efort.

Mi-a stat pe vîrful limbii să spun că, dacă Oxon ar fi chemat buldozerul din prima zi, ar fi economisit preţul muncii a şase lucrători pe timp de o săptămînă dar, cum bătălia era deja cîştigată, m-am abţinut plin de mărinimie. Totuşi am continuat să cred că Oxon era nebun. Cunoscutul obicei de a încredinţa conducerea hipodromurilor unor foşti ofiţeri din armată sau marină dăduse rezultate bune, dar categoric nu şi în acest caz.

Ne-am întors toţi trei spre tribune, lordul Hagbourne oprindu-se şi ţuguindu-şi buzele văzînd aspectul lor atît de jalnic. Am reflectat că era păcat că Seabury avea un director tehnic a cărui casă şi inimă erau departe, aparţinînd prosperului hipodrom de la Bristol. Dacă aş fi dirijat eu lucrurile, m-aş fi îngrijit acum un an, cînd profiturile se transformaseră în pierderi, ca Seabury să aibă un nou director tehnic devotat total intereselor lui, cineva ale cărui mijloace de subzistenţă să depindă în bună măsură de menţinerea hipodromului în stare de funcţionare. Cîrpăceala, amînarea, harababura, politeţea exagerată şi inca-

pacitatea de a trece la acțiune dovedite de executivul hipodromului Seabury fuseseră de o valoare inestimabilă pentru lucrătura lentă și tenebroasă a lui Kraye.

Se poate ca domnul Fotherton să fi fost îngrijorat, după cum zicea el, dar nici nu făcuse nimic, în afară doar de a-i fi spus-o, în trecere, lui Charles, în calitatea lui de arbitru la una din curse. Charles, căutînd ceva care să-mi abată atenția de la stomacul meu și probabil realmente îngrijorat de soarta lui Seabury, îmi pasase faptele mie. În felul lui deosebit, bineînțeles.

Nepăsarea față de întreaga situație era înspăimîntătoare. Realmente mă întrebam dacă Fotherton are o parte considerabilă din acțiunile Seabury și ca atare un interes legitim de a le transfera. Punîndu-mi în gînd să cercetez mai amănunțit lista acționarilor, i-am urmat pe lordul Hagbourne și pe căpitanul Oxon de-a lungul tribunelor și încă vreo trei sute de metri pînă la poarta hipodromului și apoi pe drum, în jos, spre apartamentul căpitanului Oxon, situat deasupra cantinei, în corpul grajdurilor.

La sugestia lordului Hagbourne, el a sunat o firmă locală de construcții, în timp ce noi încă ne aflam acolo, și a aranjat ca pămîntul să fie scos de urgență mîine dimineață. Continua să fie zburlit și lucrurile nu s-au îmbunătățit cu nimic cînd am refuzat sandviciurile umplute cu șuncă și *chutney* [1], deși le adoram. Ieșisem din spital de două săptămîni, dar mai trebuiau să treacă alte două pînă ce bunătăți ca pîine proaspătă, șuncă, muștar și *chutney* să poată figura iar în meniul meu. Foarte anost.

După sandviciuri, lordul Hagbourne a hotărît un tur de inspecție, așa că toți trei am mers mai întîi în corpul cu grajduri, în căminul băieților, prin cantină, în bucătărie și în toate birourile administrației grajdurilor. Peste tot era aceeași poveste. În afară de șirurile de boxe de lemn, ieftine, care fuseseră ridicate în locul celor vechi, care arseseră, nu era nici o urmă de reparație recentă sau zugrăveală.

[1] Condiment anglo-indian preparat din fructe, ierburi acre și arome.

Apoi am făcut calea-ntoarsă, pe drum, prin poarta principală spre şirul lung de tribune, cu camera de cîntărire, săli de mese, baruri şi vestiare în fundal. La unul din capete se aflau secretariatul, camera presei şi camera arbitrilor ; la celălalt, sala de prim-ajutor şi o magazie. Un tunel larg, ca un pasaj, străbătea pe centru întreaga lungime a clădirii asigurînd — de pe o latură — o a doua intrare pentru majoritatea camerelor, iar — de pe cealaltă — accesul chiar pe treptele tribunelor. Cu scrupulozitate am parcurs totul, chiar şi camera boilerului şi depozitul de păcură, aşa că, în cele din urmă, am reuşit să-mi privesc cu nostalgie camera de cîntărire şi vestiarul jocheilor.

Întreaga clădire era umedă şi rece, curent peste tot, şi mirosea a praf. Nimic nu părea nou, nici măcar murdăria. Era greu să înfrîngi deprimarea ce te cuprindea, dar merita să încerci să faci ceva să înlături starea jalnică a clădirilor din jur.

Căpitanul Oxon spuse că degradarea generală era datorată, în mare parte, aerului marin, hipodromul fiind doar la un kilometru de ţărm şi, fără îndoială, în esenţă avea dreptate. Aerul marin avusese mînă liberă de mult prea multă vreme.

În cele din urmă ne-am întors unde-mi parcasem maşina, dincoace de poartă, şi am privit înapoi spre şirul de tribune părăsite, pustii, mizere în după-amiaza umedă de început de noiembrie, cu burniţa îmbibată de sare estompînd deja contururile.

— Ce este de făcut ? întrebă posac lordul Hagbourne, în timp ce mergeam printre şirurile de bungalouri, în drum spre casă.

— Nu ştiu. Am dat din cap.

— Locul este mort.

Nu-l puteam contrazice. Dintr-o dată Seabury mi s-a părut şi mie dincolo de orice salvare. Cursele de vineri şi sîmbătă se puteau ţine acum dar, aşa cum stăteau în momentul de faţă lucrurile, încasările acopereau cu greu cheltuielile. Nici o societate nu-şi putea permite să piardă la infinit. Seabury putea să se salveze acum apelînd la

fondurile de rezervă dar, după cum văzusem în bilanţurile de la sediul societăţii, rezervele se ridicau doar la cîteva mii. Problemele aveau să se încurce şi mai rău. Falimentul pîndea la un colţ. Era poate mult mai realist să admiţi că Seabury nu mai avea nici un viitor şi că terenul va fi vîndut la cel mai înalt preţ oferit şi cît mai curînd posibil. La urma urmelor, oamenilor le crăpa buza după teren de construcţie la malul mării. Şi nu era nici un motiv real ca acţionarii să nu fie răsplătiţi pentru îndelunga lor loialitate şi dividendele meschine din ultimul timp şi să primească opt lire pentru fiecare liră investită. Mulţi aveau să cîştige dacă Seabury era luat de tăvălug şi nimeni nu avea să piardă, Seabury era dincolo de salvare : cel mai bine era să te gîndeşti doar la oamenii care aveau să iasă în cîştig.

Gîndurile mi s-au oprit ricoşînd brusc. Am realizat că aceasta trebuie să fi fost atitudinea directorului tehnic, domnul Fotherton, şi a administratorului, Oxon, şi a întregului executiv. Aceasta explică de ce ei n-au făcut decît încercări surprinzător de mărunte ca să salveze locul. Ei acceptaseră înfrîngerea cu uşurinţă şi o văzuseră nu numai nedăunătoare, dar şi aducătoare de profituri pentru mulţi. Aşa cum se întîmplase cu celelalte hipodromuri mari ca Hurst Park şi Birmingham avea să fie şi cu Seabury.

Ce conta dacă un altul se alătura cortegiului de umbre ale veacului : Cardiff, Derby, Bournemouth, Newport ? Ce conta dacă oameni ocupaţi, ca inspectorul Cornish din Dunstable, nu mai puteau merge la curse pentru că hipodromul lor local dispăruse ? Ce conta dacă obişnuiţii lui Seabury aveau să se ducă la complexul Bingo, în schimb ?

Proprietarii de cai de curse ar trebui să se ridice în bloc şi să ceară ca Seabury să fie păstrat, pentru că nici un alt hipodrom nu este mai bun pentru caii lor. Dar bineînţeles n-aveau s-o facă. Puteai să le spui proprietarilor cît este de bun. Ei nu erau călăreţi ; vedeau doar tribunele în paragină, nu obstacolele perfect construite şi plasate, care realmente invitau caii doar să le sară. Nu ştiau cît savurau caii lor gazonul mărunt şi elastic de sub picioare, cît de perfecte găseau curburile turnantelor pentru menţinerea unei viteze

uniforme. Turnantele, la multe alte hipodromuri, îngreunau drumul cailor spre țintă și-i scoteau din ritm, dar nu cele de la Seabury. Constructorul hipodromului fusese magnific și o urmărire îndeaproape din partea inspectorului de hipodromuri păstrase concepția lui aproape intactă. O adevărată alergare rapidă, deloc la voia întîmplării, asta era ceea ce oferea Seabury.

Sau oferise înainte de Kraye.

Kraye și inerția executivului laolaltă... Am apăsat pe accelerație într-o izbucnire de mînie și mașina a țîșnit în sus pe South Downs ca o pasăre. Nu mai conduceam decît rareori în plină viteză : volanul îl țineam totuși cu o singură mînă. În vîrf, din considerente pentru nervii pasagerului meu, am lăsat ca vitezometrul să coboare la optzeci.

El spuse :

— Și eu încerc aceleași sentimente.

L-am privit surprins.

— Întreaga situație te enervează la culme, clătină el din cap. Un hipodrom atît de bun prin construcție și să nu mai fie nimic de făcut.

— Putea să fie salvat, spusei.

— Cum ?

— Un nou mod de a gîndi, spusei cu voce stinsă.

— Continuă, zise el.

Dar n-am putut găsi cuvintele potrivite să-i spun, într-un mod politicos, că ar trebui să dea afară toți oamenii din conducerea hipodromului Seabury ; prea mulți dintre ei îi erau foști colegi de școală sau prieteni apropiați.

— Să zicem, spuse după cîteva minute, că ai avea mînă liberă, ce-ai face ?

— Nimeni nu ar putea să aibă vreodată mînă liberă. Asta-i nenorocirea, în mare parte. Cineva vine cu o sugestie bună și altcineva o anihilează complet. Și sfîrșesc cel mai adesea prin a nu face nimic.

— Nu, Sid. Vreau să spun tu, personal, ce-ai face ?

— Eu ? Zîmbii. Ce-aș face ? Aș aduce Comitetul Național de Vînătoare în stare de leșin, precum fecioarele în epoca victoriană.

— Aș vrea să știu.

— Serios ?

A încuviințat din cap. De parcă ar fi putut fi vreodată altfel decît serios.

Am oftat.

— Foarte bine, atunci. Aș fi receptiv la orice idee bună folosită la alt hipodrom spre a atrage mulțimea și aș pune-o imediat în aplicare.

— Ce, de exemplu ?

— Aș lua tot fondul de rezervă și l-aș oferi ca premiu pentru o cursă mare. M-aș asigura ca întrecerea să fie de asemenea natură încît să atragă într-adevăr concurenții de primă clasă. Apoi aș merge personal la antrenorii lor și le-aș explica situația și le-aș implora sprijinul. Aș merge la cîțiva din oamenii care patronează cursele din Cupa de Aur și i-aș convinge prin vorbe meșteșugite să acorde premii de cinci sute de lire pentru toate celelalte curse ale zilei. Aș face totul ca într-o campanie. Aș discuta problema salvării hipodromului Seabury la televiziune și în coloanele de sport ale ziarelor. I-aș face pe oameni interesați și implicați. Aș face ca ajutorul pentru Seabury să apară ca cel mai de *bon ton* lucru. Aș aduce pe cineva de talia Beatles-ilor să acorde trofeele. Aș face reclamă ca parcare gratuită, programe de curse gratuite și, în ziua respectivă, aș face ca tribunele să fie pline de steaguri, pancarte, coșuri cu flori, spre a masca ponoseala lor. M-aș asigura că tot personalul de serviciu a înțeles că trebuie acordată o primire cordială fiecărui client. Aș insista ca firma furnizoare de bunuri de consum să-și pună la contribuție imaginația. Aș fixa întrecerea pentru începutul lui aprilie și m-aș ruga pentru o zi de primăvară însorită. Astea, spusei în timp ce coboram, ar fi pentru început.

— Și după aceea ?

El era destul de evaziv.

— Un împrumut, cred. Fie de la bancă, fie de la indivizi particulari. Dar executivul ar trebui să arate mai întîi că Seabury poate să fie din nou rentabil, așa cum a fost pe vremuri. Nimeni nu se avîntă să împrumute pentru

o afacere de la bun început sortită eşecului. Reînvierea trebuie să vină înaintea împrumutului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg, într-adevăr, încuviinţă el lent, dar...

— Da. Dar. Întotdeauna se ajunge la *dar*. Nimeni însă de la Seabury nu are de gînd să se deranjeze cu ceva.

Am mers în tăcere o bună bucată de vreme. În cele din urmă, am spus :

— Întîlnirea aceasta de vineri şi sîmbătă... ar fi păcat să se riste un dezastru de ultimă clipă. Hunt Radnor Associates ar putea aranja un fel de pază asupra hipodromului. Patrule de securitate, lucruri de acest gen.

— Prea scump, replică el prompt. Şi tu încă n-ai dovedit că realmente este necesar. Problemele de la Seabury încă mi se par un simplu ghinion.

— Ei bine... o patrulă de securitate ar putea preveni alte ghinioane...

— Nu ştiu. Voi vedea.

A schimbat apoi subiectul şi a discutat numai despre alte întrecceri de pe alte hipodromuri, tot drumul înapoi spre Londra.

X

ÎN DIMINEAŢA ZILEI DE MARŢI, DOLLY MI-A ÎMprumutat telefonul cu resemnare şi i-am cerut centralistei un fir interior cu „Persoane dispărute".

— Sammy ? spusei. Aici e Sid Halley, de jos, de la „Curse". Eşti ocupat ?

— Ultimul adolescent ce abia a fost recuperat din Gretna. Dă-i drumul. Cine s-a pierdut ?

— Un bărbat cu numele de Smith.

O înjurătură relativ decentă străbătu firul pe trei etaje mai jos.

Am rîs.

— Cred că numele lui real este Smith. Este şofer de meserie. În ultimul an a fost şofer pe o autocisternă la

Intersouth Chemicals. Şi-a părăsit slujba şi locuinţa miercurea trecută ; n-a lăsat nici o adresă.

I-am povestit despre accident, despre şocul suspect şi despre zaiafetul din cursul nopţii.

— Crezi că a fost ales special pentru acest scop în urmă cu un an ? În acest caz, este puţin probabil ca numele lui să fie Smith... şi atunci lucrurile se complică.

— Nu ştiu, cred că mai degrabă era un şofer *bona fide* [1] la Intersouth căruia i s-a oferit o plată în numerar pentru servicii excepţionale.

— O.K. Voi încerca varianta asta mai întîi. Se poate ca el să indice Intersouth pentru referinţe şi, în acest caz, ei vor şti dacă el caută o slujbă în altă parte sau aş putea să-l urmăresc prin sindicatul lui. Poate că a lucrat şi soţia. Te voi ţine la curent.

— Mulţumesc.

— Nu uita, cînd bătrînul o să-ţi cumpere un birou de director placat cu aur, îmi vreau masa înapoi.

— Ai să tînjeşti după ea tot restul vieţii, spusei zîmbind.

Pe masa în chestiune zăcea dosarul subţire cu cazul Andrews, pe care Jones-puştiul îl dezgropase de la subsol. Mi-am rotit privirea prin cameră.

— Unde este Chico ? întrebai.

— Îl ajută pe un *bookmaker* [2] să-şi mute casa, răspunse Dolly.

— Ajută ce ? mă holbai la ea.

— Exact ce ţi-am spus. Este un angajament fixat cu mult înainte. *Bookmaker*-ul îşi ia seiful cu el şi vrea ca Chico să stea deasupra lui, în furgoneta cu mobilă. Nici un altul n-ar face-o. Clientul care plăteşte este totdeauna stăpînul nostru. Aşa că Chico este plecat.

— Să-l ia naiba !

A căutat într-un sertar.

---

[1] De bună credinţă (lat.).

[2] Persoană particulară care primeşte pariuri şi plăteşte propriile lui cote pentru caii cîştigători (engl.).

— Ţi-a lăsat o bandă, spuse.

— Atunci să nu-l mai ia.

Zîmbi şi mi-o înmînă. Am pus-o pe un magnetofon, l-am pornit şi am ascultat-o la cască, aşa cum se face în mod obişnuit.

„După ce mi-am pus aripi la picioare", se auzea vocea veselă a lui Chico, „am aflat că cele mai proaste lucruri pe care directorul tehnic de la Dunstable le-a făcut au fost că planifica o mulţime de curse care să nu atragă nici un concurent serios şi că se purta grosolan cu toţi, fără excepţie. Cam cu un an înainte de a se sinucide era destul de agreat. Şi apoi, toată lumea spune că treptat a devenit din ce în ce mai nebun. Se purta atît de necivilizat cu oamenii care lucrau la hipodrom, că jumătate din ei nu s-au putut acomoda cu el şi au plecat. Şi negustorii locali pur şi simplu au scuipat cînd am pomenit numele lui. Îţi voi mai spune cînd te văd, dar n-a fost nimic asemănător cu Seabury — fără accidente, avarii sau ceva de felul ăsta."

Oftînd, am şters banda şi i-am înapoiat-o lui Dolly. Apoi am deschis dosarul de pe biroul meu şi i-am studiat conţinutul.

Un domn, Mervyn Brinton, din Reading, Berks, cerea agenţiei protecţie personală, avînd motive întemeiate să creadă că era în pericol de a fi atacat. Nu voia să spună de ce era posibil să fie atacat şi refuza ca agenţia să facă cercetări în acest sens. Tot ceea ce voia era gardă personală. Era o posibilitate aproape de certitudine, spunea raportul, ca Brinton să fi încercat un mic şantaj de amator, ceea ce declanşase focul. În cele din urmă, mărturisise că avea o anume scrisoare şi-i era teamă că va fi atacat şi i se va fura. După multă muncă de convingere din partea lui Chico Barnes, care îi arătase că nu putea fi păzit tot restul vieţii, Brinton căzuse de acord să dezvăluie unei anume persoane că scrisoarea în speţă se afla într-un sertar special la secţia de curse a firmei Hunt Radnor Associates. De fapt nu era ; şi nu fusese niciodată văzută de vreun funcţionar al agenţiei. Totuşi, Thomas Andrews a venit sau a fost trimis să ia scrisoarea, a fost interceptat de

J. S. Halley pe care l-a împuşcat, rănindu-l, şi ca atare a reuşit să fugă. Două zile mai tîrziu, Brinton a telefonat să spună că nu mai cerea gardă personală şi, din punctul de vedere al agenţiei, cazul era clasat.

Informaţiile fuseseră puse la îndemîna poliţiei spre a investiga împuşcarea lui Halley.

Am închis dosarul. O istorioară monotonă a unui biet amărît doborît în încercarea de a-şi depăşi propria condiţie socială.

Brinton.

Directorul tehnic de la Dunstable se numea tot Brinton.

Am rămas cu privirea pironită asupra dosarului subţire. Brinton nu era un nume neobişnuit. Probabil că nu exista nici o legătură. Brinton de la Dunstable murise cu doi ani buni înainte ca Brinton din Reading să ceară protecţie. Singura legătură vizibilă era că, deşi la poli opuşi, ambii, Brinton de la Dunstable şi Thomas Andrews, îşi cîştigaseră existenţa din curse. Nu era prea mult. Probabil nimic. Doar o pierdere de timp.

Am plecat acasă, am luat maşina şi m-am pornit spre Reading.

Un bătrîn cărunt mi-a deschis nervos uşa din faţă, fără să scoată lanţul şi m-a privit cercetător prin întredeschidere.

— Da ?

— Domnul Brinton ?

— Ce este ?

— Sînt de la Hunt Radnor Associates. V-aş fi foarte recunoscător dacă am putea schimba cîteva vorbe.

A ezitat, muşcîndu-şi buza de sus garnisită cu o mustaţă sură neîngrijită. Ochii căprui m-au examinat din cap pînă-n picioare şi s-au oprit dincolo de mine, la maşina albă, parcată lîngă bordură.

— Am trimis un cec, spuse în cele din urmă.

— Totul este în ordine, îl asigurai.

— Nu mai vreau să am probleme... n-a fost vina mea că omul acela a fost împuşcat.

Nu părea convins.

— O, nimeni nu vă învinovăţeşte pentru asta, îi spusei. El este perfect sănătos acum. De fapt, s-a întors la lucru.

— Foarte bine, spuse uşurat şi împinse uşa ca să scoată lanţul.

L-am urmat în camera din faţă, în casa înaltă, cu terasă. Domnea un aer închis, stătut, de parcă ar fi încremenit în acelaşi loc zile în şir. Mobila era masivă, dată cu baiţ maro, cam ceea ce în copilăria mea tristă reprezentase maximum de confort ; şi mai erau cutii cu fluturi tropicali pe pereţi şi ornamente sculptate, de pe undeva din Borneo sau Iava, pe diverse măsuţe. O viaţă petrecută pe vas şi retragerea la pensie acasă, gîndii. De la culoare şi căldură, în respectabilitatea suburbană din Reading.

— Soţia mea este plecată după cumpărături, spuse el încă nervos. Se va întoarce în curînd. Privi plin de speranţă pe fereastra cu perdele de dantelă, dar doamna Brinton n-a avut amabilitatea să-i vină-n ajutor.

— Domnule Brinton, spusei, voiam doar să vă întreb dacă, din întîmplare, sînteţi rudă cu un domn William Brinton, cîndva director tehnic la hipodromul Dunstable,

Mi-a aruncat o privire lungă, disperată şi, spre consternarea mea, s-a aşezat pe sofa şi a început să plîngă, acoperindu-şi ochii cu mîinile tremurînde şi lacrimile stropindu-i genunchii îmbrăcaţi în tweed.

— Vă rog... domnule Brinton..., îmi pare atît de rău, spusei încurcat.

Fornăi, tuşi şi-şi scoase batista să-şi şteargă ochii. Treptat, starea de paroxism trecu şi îngînă abia perceptibil :

— Cum aţi aflat ? Am spus că nu vreau să se pună întrebări...

— A fost aproape întîmplător. Nimeni n-a pus nici o întrebare, vă asigur. Aţi vrea să-mi povestiţi despre asta ? Şi atunci cred că nu va mai fi necesară nici o întrebare din partea nimănui altcuiva.

— Poliţia... spuse el nehotărît, cu un suspin. Ei au venit mai înainte. Am refuzat să le spun ceva şi au plecat.

— Orice îmi veţi spune va fi strict confidenţial.

— Am fost atît de prost... realmente aş vrea să spun cuiva.

Mi-am imaginat săptămînile de încordare nervoasă, de remuşcări pe care le-a îndurat, căci criza de plîns era nu numai de înţeles, ba chiar inevitabilă.

— Vedeţi, scrisoarea, spuse el smiorcăindu-se uşor... Scrisoarea pe care William a început să mi-o scrie, deşi nu mi-a trimis-o niciodată... am găsit-o într-o valiză cu lucruri care a rămas după ce el... s-a sinucis. Atunci mă aflam în Sarawak, ştiţi, şi mi-au trimis o telegramă. A fost un şoc... singurul tău frate să facă un lucru... atît de îngrozitor. Era mai tînăr decît mine. Cu şapte ani. N-am fost foarte apropiaţi... afară doar de perioada copilăriei. Voiam... dar este prea tîrziu acum. În orice caz, cînd am venit acasă, am luat toate lucrurile lui de unde fuseseră depozitate şi le-am pus aici, în mansardă, toate cărţile lui de curse şi celelalte. Vedeţi, nu ştiam ce să fac cu ele. Nu mă interesau... dar mi se părea... nu ştiu... pur şi simplu nu puteam să le ard. Au trecut luni pînă m-am hotărît să le sortez şi atunci am găsit scrisoarea... Vocea îi tremura, se uita la mine rugător, dorind să fie iertat. Eu şi Kitty văzusem că, contrar aşteptărilor, mare lucru cu pensia nu putem face. Totul este teribil de scump. Ratele... hotărîsem să vindem casa, deşi abia o cumpărasem şi toţi din familia lui Kitty sînt legaţi de ea. Şi apoi... am gîndit... poate reuşesc să vînd scrisoarea, în schimb.

— Şi aţi primit ameninţări în loc de bani, spusei.

— Da. Chiar scrisoarea mi-a dat ideea... Îşi roase mustaţa.

— Şi acum n-o mai aveţi, spusei convins, de parcă ştiam cu certitudine şi n-aş fi ghicit. Cînd aţi fost prima oară ameninţat, aţi crezut că încă puteţi vinde scrisoarea, dacă agenţia Hunt Radnor vă asigură securitatea şi apoi aţi fost şi mai înfricoşat, aţi cedat scrisoarea, după care aţi suspendat protecţia pentru că ameninţările încetaseră.

A încuviinţat nefericit din cap.

— Le-am dat scrisoarea pentru că a fost împușcat omul acela. Nu mi-am dat seama că s-ar putea întîmpla așa ceva. Am fost înspăimîntat. A fost îngrozitor. N-am crezut că putea să fie atît de periculoasă vinderea unei scrisori... Aș vrea să n-o fi găsit niciodată. Aș vrea ca William să n-o fi scris.

La fel și eu, după cele întîmplate.

— Ce zicea în scrisoare ? întrebai.

Ezită, teama făcîndu-și iar apariția.

— Ar putea provoca mai multe nenorociri. S-ar putea ca ei să se întoarcă.

— Ei nu vor ști că mi-ați spus, subliniai eu. Cum ar putea să afle ?

— Cred că nu.

Mă privi cîntărind luarea unei hotărîri. Ai un singur avantaj cînd ești mic de statură : nimănui nu-i este vreodată teamă de tine. Dacă aș fi fost înalt și autoritar, nu cred că ar fi riscat. Așa stînd lucrurile, fața lui s-a îmblînzit, s-a relaxat și ultimele urme de reținere au dispărut.

— O știu pe dinafară, spuse. V-aș scri-o, dacă vreți. Este mai ușor decît s-o spun.

M-am așezat și am așteptat cît el a adus un pix și un teanc de coli de scris și s-a pus pe treabă. Văzînd conținutul scrisorii materializîndu-se în fața ochilor lui, era vizibil afectat, dar n-aș putea spune dacă din teamă, remușcare sau durere. A acoperit o față, a desprins-o din teanc și tremurînd mi-a înmînat-o.

Am citit ceea ce scrisese. Am citit-o a doua oară. Din cauza acestor scurte propoziții disperate, gîndii fără pic de emoții, ajunsesem la un pas de poarta sfîntului Petru.

— E bine, spusei. Mulțumesc foarte mult.

— Aș vrea să n-o fi găsit niciodată, spuse el din nou. Bietul William.

— Și ați fost la omul ăsta ? întrebai arătînd spre scrisoarea pe care o puneam în portmoneu.

— Nu, i-am scris... nu era greu de găsit.

— Și cît ați cerut pentru ea ?

Cu fața îmbujorată de rușine murmură :

— Cinci mii de lire.

Cinci mii de lire fuseseră o greşeală, gîndii. Dacă ar fi cerut cincisprezece mii, poate că ar fi avut o şansă. Dar cinci mii nu l-au pus printre tipii puternici, i-au dezvăluit doar mediocritatea. Nu era de mirare că fusese înghesuit rapid.

— Ce s-a întîmplat în continuare ? întrebai.

— Un bărbat solid a venit după scrisoare într-o după-amiază, în jur de ora patru. A fost îngozitor. I-am cerut banii, el mi-a rîs în faţă şi m-a îmbrîncit într-un scaun. „Nici un ban", a spus, dar, dacă nu-i dădeam scrisoarea imediat, el avea... el avea să mă înveţe un lucru sau două. Asta a spus, „să mă înveţe un lucru sau două". I-am explicat că am pus scrisoarea în cutia mea de la bancă şi că banca era închisă şi că nu puteam s-o am decît a doua zi dimineaţă. El a spus că va veni cu mine la bancă în ziua următoare şi apoi a plecat.

— Şi aţi sunat agenţia aproape imediat ? Da. Ce v-a făcut să alegeţi Hunt Radnor ?

Păru surprins.

— Era singurul despre care ştiam. Mai sînt şi alţii ? Vreau să spun că mai toţi oamenii au auzit de Hunt Radnor, aş zice eu.

— Înţeleg. Deci Hunt Radnor a trimis un băiat de pază, dar bărbatul solid n-a renunţat.

— Tot telefona... apoi oamenii dumneavoastră au sugerat o capcană şi eu am fost de acord în cele din urmă. O, n-ar fi trebuit să-l las, am fost un prost. Vedeţi, eu ştiam tot timpul cine mă ameninţa, dar nu puteam spune agenţiei dumneavoastră, pentru că ar fi trebuit să admit că încercasem să procur bani... ilegal.

— Da. Bine, mai este doar un singur lucru. Cum arăta el, bărbatul care a venit şi v-a ameninţat ?

Lui Brinton nu-i plăcea nici măcar să-şi amintească de el.

— Era foarte puternic. Solid. Cînd m-a împins, parcă s-a prăvălit un mal peste mine. Eu nu sînt... vreau să spun

că n-am fost niciodată tare în pumni... Dacă ar fi început să mă lovească, eu nu l-aș fi putut opri.

— Nu vă învinuiesc pentru că nu i-ați opus rezistență, subliniai, doar voiam să știu cum arăta.

— Foarte mare, spuse el vag. Uriaș.

— Știu că sînt cîteva săptămîni de atunci, dar nu vă puteți aminti mai mult decît atîta ? Cum avea părul ? Ceva deosebit în legătură cu fața ? Ce vîrstă ? Ce categorie socială ?

Zîmbi pentru prima oară, ridurile-i triste adunîndu-se pentru o clipă și dîndu-i un fel de farmec ofilit. Dacă n-ar fi făcut niciodată primul pas nesăbuit în domeniul crimei, gîndii, el ar fi putut fi încă un bătrîn plăcut, blînd, inofensiv, veștejindu-se fără ranchiună împotriva bătrîneții, preocupat doar de cum să lungească o pensie mică. Fără nici un sentiment de vină distructiv, sfîșietor.

— Categoric este mult mai ușor cînd puneți întrebări ca acestea. Avea un început de chelie, acum îmi amintesc. Și avea pete mari de pistrui pe dosul palmelor. Este dificil să-i dai vîrsta. Nu un tînăr, deși cred că avea mai mult de treizeci. Ce altceva ați întrebat ? A, da, categoria socială. Muncitor.

— Englez ?

— O, da, nu străin. Un fel de *cockney* [1], cred.

M-am ridicat, i-am mulțumit și am vrut să-mi iau rămas bun.

Îmi ceru o nouă asigurare

— Nu voi mai avea necazuri ?

— Nu, în nici un caz din partea mea sau a agenției.

— Dar bărbatul care a fost împușcat ?

— Nici din partea lui.

— Am încercat să-mi spun că n-a fost vina mea... dar tot n-am putut dormi. Cum de-am fost atît de idiot ? Nu trebuia să-l fi lăsat pe tînărul acela să pună aici o capcană... nu trebuia să recurg la agenția dumneavoastră... plus că ne-a costat o bună parte din economiile noastre...

[1] Londonez, mai ales din partea de est a orașului.

Niciodată n-ar fi trebuit să încerc să obţin bani cu acea scrisoare.

— Asta-i adevărat, domnule Brinton, n-ar fi trebuit. Dar ce s-a făcut este bun făcut şi cred că nu vă veţi mai apuca de ceva asemănător altădată.

— Nu, nu, spuse cu durere în glas. N-am s-o mai fac. Niciodată. Aceste ultime săptămîni au fost... Vocea i se stinse. Apoi spuse cu mai multă putere: Va trebui să vindem casa acum. Bineînţeles, lui Kitty îi place aici. Dar ce mi-am dorit întotdeauna a fost un mic bungalou la mare.

Cînd am ajuns la birou, am scos scrisoarea care a provocat dezastrul şi am citit-o din nou, înainte de a o pune la dosar. Nefiind nici originalul, nici o fotocopie, ci doar o reproducere din memorie, nu era de nici un folos ca probă. În transcrierea măruntă, ordonată a bătrînului Brinton, ca un contrast hilar faţă de conţinutul dureros, ea suna astfel :

„Dragă Mervy, dragul meu frate mai mare,

Aş vrea să mă poţi ajuta aşa cum făceai cînd eram mai mic. Mi-am petrecut cincisprezece ani construind hipodromul Dunstable şi un bărbat numit Howard Kraye mă face să-l distrug. Trebuie să programez curse pe care nimeni nu le agreează. Foarte puţini cai mai vin acum şi încasările scad vertiginos. Săptămîna aceasta trebuie să mă îngrijesc ca programul cursei să meargă la tipar prea tîrziu, iar telefoanele din camera presei să fie toate defecte. Va fi o harababură îngrozitoare. Oamenii trebuie să creadă că sînt nebun. Nu pot să scap de el. Mă plăteşte foarte bine, dar trebuie să fac ce zice el. Nu mă pot împotrivi firii mele, tu ştii asta. El a aflat despre un băiat cu care trăiesc şi aş putea fi deferit justiţiei. Vrea să vîndă hipodromul pentru construcţii de locuinţe. Nimeni nu-l poate opri să-l obţină. Hipodromul meu, sufletul meu.

Ştiu că n-am să trimit această scrisoare. Mervy, aş vrea să fii aici. Nu mai am pe nimeni altcineva. O, Doamne Dumnezeule, nu pot să merg mai departe, realmente nu mai pot."

* * *

La şase fără cinci, în după-amiaza aceleiaşi zile, am deschis uşa biroului Zannei Martin. Biroul ei era cu faţa spre mine, la fel şi ea. A ridicat capul, m-a recunoscut, s-a uitat spre mine cu un amestec de mîndrie şi jenă.

— Eu am făcut-o, zise ea, dacă tu nu, te omor.

Îşi pieptănase părul chiar ceva mai în faţă, astfel ca să-i cadă aproape de obraz dar, în orice caz, partea desfigurată i se zărea de la prima aruncătură de ochi. Uitasem chiar, în zilele ce trecuseră de vineri, cît de rău arăta.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru în legătură cu tine, spusei zîmbind.

— Chiar ţi-ai ţinut promisiunea ?

— Da, am ţinut-o. Toată ziua de sîmbătă şi duminică, mai tot timpul ieri şi azi, şi pot să spun că a fost îngrozitor.

A oftat uşurată.

— Mă bucur că ai venit. Aproape că renunţasem în dimineaţa asta. Am crezut că n-ai s-o faci şi n-ai să mai treci niciodată să vezi dacă am respectat înţelegerea şi că sînt pur şi simplu o idioată.

— Ei bine, sînt aici. Domnul Bolt este înăuntru ?

Negă din cap.

— A plecat acasă. Eu chiar strîngeam.

— Ai terminat plicurile ? spusei.

— Plicurile ? O, acelea pe care le băteam cînd ai fost aici data trecută ? Da, sînt toate gata.

— Cu conţinut şi expediate ?

— Nu, foile n-au venit încă de la tipar, spre neplăcerea domnului Bolt. Cred că le voi trimite mîine.

Se sculă, înaltă şi subţire, îşi puse haina şi-şi legă eşarfa.

— Mergi undeva în seara asta ? întrebai.

— Acasă, spuse hotărîtă.

— Hai să luăm cina în oraş, sugerai.

— Moştenirea mătuşii nu va dura mult, la modul în care o cheltui. Cred că domnul Bolt deja ţi-a investit ba-

nii. Mai bine ai economisi fiecare leţcaie pînă ce reglează conturile.

— Atunci cafea şi cinema ?

— Ştii, spuse ea ezitînd, uneori, în drum spre casă, cumpăr un pui fierbinte. Lîngă staţia de metrou este o prăvălie cu peşte şi cartofi pai. Ai vrea... ţi-ar plăcea să vii la mine acasă şi să te consideri invitatul meu ? Ca revanşă, vreau să spun, pentru vineri seara.

— Mi-ar face plăcere, spusei şi am fost răsplătit cu un surîs încîntat, pe jumătate însă neîncrezător.

— Adevărat ?

— Adevărat.

La fel ca data trecută am luat metroul pînă la Finchley, dar, de data asta, ea a stat curajoasă, astfel ca să i se vadă toată faţa. Încercînd să mă asociez curajului ei, mi-am sprijinit cotul pe braţul scaunului care ne separa. S-a uitat la mîna mea, apoi la faţă, plină de recunoştinţă, aproape ca şi cum am fi fost părtaşi la o aventură.

Cînd am ieşit din staţia de metrou, ea spuse

— Ştii, este cu totul altceva dacă eşti însoţită de un bărbat, chiar... şi se opri brusc.

— Chiar dacă, terminai eu zîmbind, el este mai scund decît tine şi la fel de deteriorat.

— Oh, dragă... şi mult mai tînăr chiar.

Ochiul ei adevărat mă privea cu un amuzament trist. Cel de sticlă privea împietrit drept înainte. Începusem să mă obişnuiesc.

— Lasă-mă să cumpăr eu puiul, spusei cînd ne-am oprit în faţa prăvăliei.

Mirosul de cartofi pai se amesteca cu gazul de eşapament ce ieşea de la un camion în trecere. Civilizaţia, gîndii. Încîntător.

— Categoric, nu.

Domnişoara Martin era hotărîtă şi cumpără ea puiul. Ieşi cu el împachetat într-un ziar.

— Am luat cîţiva cartofi pai şi un pachet de mazăre, spuse.

— Şi eu, spusei ferm cînd am ajuns la un magazin cu băuturi, cumpăr nişte coniac.

Ce aveau să-nsemne cartofi pai şi mazăre pentru stomacul meu, nici n-am îndrăznit să mă gîndesc.

Ne-am îndreptat cu pachetele spre casă şi am intrat în camera ei. Se mişca cu paşi uşori.

— În bufetul de acolo, spuse ea arătîndu-mi-l, în timp ce-şi scotea pardesiul şi eşarfa, sînt cîteva pahare şi o sticlă de vin de Xeres. Vrei să-mi torni puţin ? Cred că preferi coniacul dar, dacă-ţi place, ia puţin vin. Eu voi duce toate „bunătăţile" astea în bucătărie să se păstreze fierbinţi.

Cînd destupam sticlele şi turnam băuturile am auzit-o aprinzînd cuptorul şi despachetînd. În timp ce traversam camera cu paharul ei de vin, se făcuse o linişte mormîntală şi, cînd am ajuns la uşă, am văzut de ce. Ea, absentă, ţinea puiul în hîrtia lui cerată într-o mînă ; punga de cartofi zăcea deschisă pe masă, cu cutia de mazăre alături şi ea citea ziarul în care fuseseră împachetate.

Mă privea nedumerită.

— Tu, spuse. Eşti tu. Acesta eşti tu.

Mi-am coborît ochii spre degetele ei. De la prăvălia de peşte şi cartofi pai îi împachetaseră puiul în „The Sunday Hemisphere".

— Uite-ţi vinul, îi spusei întinzîndu-i paharul.

Puse jos puiul şi luă paharul fără să pară că l-ar fi observat.

— „Un alt Halley", spuse ea. Mi-a sărit în ochi. Bineînţeles că l-am citit. Este şi poza ta şi chiar se referă la mîna ta. Eşti Sid Halley.

— Exact.

N-aveam cum să neg.

— Doamne Dumnezeule ! Te ştiam de ani. Am citit despre tine. Te-am văzut deseori la televizor. Tatălui meu îi plăcea să privească cursele şi noi totdeauna deschideam televizorul cînd trăia el...

Se opri şi apoi spuse cu nedumerire crescîndă :

— De ce naiba ai zis că te cheamă John şi că lucrezi într-un magazin ? De ce ai venit la domnul Bolt ? Nu înţeleg.

— Bea-ţi vinul, pune puiul în cuptor înainte să îngheţe şi-ţi voi spune.

Nu mai era nimic de făcut. Nu voiam să risc să-i paseze radioasă noutatea picantă şi interesantă şefului ei.

Fără comentarii puse cina la încălzit, veni şi se aşeză pe sofa vizavi de fotoliul în care o aşteptam nelinişti şi-şi ridică sprîncenele în aşteptare.

— Nu lucrez într-un magazin, recunoscui. Lucrez la o firmă care se cheamă Hunt Radnor Associates.

La fel ca Brinton, ea auzise de agenţie. Trupul i se înţepeni şi începu să se încrunte. Pe cît am putut de degajat, i-am vorbit despre Kraye şi acţiunile Seabury ; dar ea nu era proastă, aşa că mi-a zis scurt :

— Îl suspectezi şi pe domnul Bolt. De aceea ai venit să-l vezi.

— Da, mi-e teamă că da.

— Şi eu ? M-ai ales pur şi simplu numai ca să afli amănunte despre el ? Vocea îi era plină de amărăciune.

N-am răspuns imediat. Ea aştepta şi, într-un fel, calmul ei era mai dureros decît lacrimile sau o izbucnire de mînie. Cerea atît de puţin de la viaţă. În cele din urmă am spus :

— Am venit la biroul lui Bolt atît ca s-o racolez pe secretara lui, cît să-l văd şi pe el, da.

Mazărea fierbea, şuierînd puternic. Se ridică încet.

— Cel puţin eşti onest.

Se duse în bucătărie şi stinse flacăra de la cratiţă. Spusei :

— Astăzi după-amiază am venit la biroul tău pentru că voiam să văd foile acelea pe care Bolt le trimite acţionarilor Seabury. Tu mi-ai spus imediat că nu veniseră de la tipar. Deci nu era nevoie să accept invitaţia ta la cină. Şi totuşi sînt aici.

Stătea în ușa bucătăriei, încercînd să se mențină dreaptă cu un efort mult prea evident.

— Cred că ai mințit și în legătură cu asta, spuse cu o voce liniștită, abia stăpînită, arătînd spre brațul meu. De ce ? De ce ai jucat un joc atît de crud cu mine ? Cu certitudine puteai să-ți obții informațiile fără să recurgi la așa ceva. De ce m-ai făcut să-mi schimb biroul ? Cred că ai rîs de ți s-a făcut rău toată ziua de sîmbătă gîndind la toată povestea.

M-am ridicat. Durerea ei era îngrozitoare.

Am spus :

— Am fost la cursele de pe hipodromul Kempton sîmbătă.

Nu s-a mișcat.

— Mi-am ținut promisiunea.

A făcut un ușor gest de neîncredere.

— Îmi pare rău, spusei neajutorat.

— Da. Noapte bună, domnule Halley. Noapte bună.

Am plecat.

XI

DIMINEAȚA URMĂTOARE, MIERCURI, RADNOR A ȚINUT o întrunire *Seabury :* el, Dolly, Chico și cu mine. În principal, rezultatul după-amiezii mele anterioare, în cele din urmă, îi smulsese cu greutate lordului Hagbourne permisiunea de a se organiza o pază permanentă la Seabury pentru joi, vineri și sîmbătă.

Buldozerul își făcuse treaba fără probleme și, printr-un telefon în dimineața asta la hipodrom, se aflase că scoarța de stejar sosise cu transportul obișnuit și fusese împrăștiată. Cursa, excluzînd posibilitatea unui accident de ultim minut, era acum certă. Chiar și vremea ținea cu noi : barometrul urca ; prognoza era : timp uscat, rece și însorit.

Dolly a propus un sistem de patrulare pe față și Radnor era înclinat să aprobe. Eu și Chico eram de altă părere.

— Dacă cineva intenţioncază să saboteze pista, sublinia Dolly, nu va îndrăzni din cauza patrulei. Asta e valabil şi dacă din tribune plănuiesc ceva.

Radnor încuviinţă :

— Este cel mai sigur lucru ca să avem certitudinea ţinerii cursei. Cred că avem nevoie de cel puţin patru bărbaţi ca s-o facă aşa cum trebuie.

Spusei :

— Sînt de acord că avem nevoie de o patrulă la noapte, mîine noapte şi-n noaptea de vineri pentru avertizare. Dar mîine, cînd hipodromul va fi mai mult sau mai puţin pustiu... ceea ce ne trebuie este să-i prindem asupra faptei, nu să-i înspăimîntăm. N-avem încă nici o probă pe care s-o putem folosi în instanţă. Dacă-i putem prinde chiar în mijlocul sabotajului, ca să zic aşa, ar fi mult mai bine.

— Aşa-i, spuse Chico. Ascunde-te şi-nhaţă-i. Mult mai bine decît să-i înspăimînţi şi să-i pui pe fugă.

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Dolly cu un surîs, voi doi, ultima oară, aţi instalat o capcană şi şoarecele a împuşcat brînza.

— O doamne, Dolly, tu mă omori cu zile, spuse Chico, rîzînd prietenos, într-unul din puţinele momente cînd îi accepta afecţiunea.

Chiar şi Radnor rîse.

— Serios totuşi, spuse el, eu nu văd cum o să reuşiţi. Un hipodrom este prea mare. Dacă vă ascundeţi, nu puteţi supraveghea decît o mică porţiune din el. Şi sigur, dacă vă arătaţi, ar fi ca orice patrulă care opreşte o acţiune evident periculoasă. Nu cred că este posibil.

— Hm, spusei. Dar este un singur lucru pe care totuşi îl pot face mai bine decît oricare din această agenţie.

— Şi care este acela ? spuse Chico, gata să mă contrazică.

— Să călăresc un cal.

— O, spuse Chico. La asta nu mă bag, amice.

— Un cal, spuse Radnor pe gînduri. Asta-i într-adevăr o idee. Cred că nimeni n-are de ce să se uite suspicios

la un cal pe un hipodrom. Şi în mişcare. De unde găseşti unul ?

— De la Mark Witney. Pot să împrumut calul lui. Seabury este hipodromul lui obişnuit. Grajdurile lui nu sînt la mare depărtare.

— Dar poţi totuşi... ? începu Dolly, însă nu-şi duse mai departe gîndurile. Ei bine, nu vă zgîiţi aşa toţi la mine. Eu nu pot călări cu două mîini, ce să mai vorbesc de una singură ?

— Un bărbat care se cheamă Gregory Philips are braţul amputat foarte de sus, spusei eu şi merge de ani la cursele de garduri pentru amatori.

— Destul, spuse Dolly. Ce-o să facă Chico ?

— El poate să poarte unul din pantalonii mei de călărie. O bluză cu culorile grajdului, ca să nu dea de bănuit. Să se aplece nepăsător peste barele de împrejmuire.

— Să prind gîze, spuse Chico amuzat.

— Asta doreşti, Sid ? întrebă Radnor.

Am încuviinţat din cap.

— Priveşte lucrurile din cel mai prost unghi ; nu avem nimic împotriva lui Kraye care să stea în picioare. Putem să nu-l găsim pe Smith, şoferul autocisternei şi, chiar dacă-l găsim, are totul de pierdut şi nimic de cîştigat dacă vorbeşte. Cînd au ars grajdurile anul trecut, n-am putut dovedi că n-a fost un accident ; un muc de ţigară. Băieţii de la grajduri fumează fără să se sinchisească de interdicţii.

Aşa-numitul canal de scurgere care s-a prăbuşit — nu ştim dacă a fost săpat cu o zi, o săptămînă sau şase săptămîni înainte de ziua cînd şi-a arătat menirea. Scrisoarea aceea pe care o avem, a lui William Brinton de la Dunstable către fratele lui, este doar o copie făcută din memorie, n-are nici o valoare ca probă. Tot ceea ce dovedeşte, pentru propria noastră satisfacţie, este un lucru deja ştiut : Kraye este capabil de orice. N-o putem arăta lordului Hagbourne, pentru că am obţinut-o pe încredere şi el încă nu este convins sută la sută că Kraye a făcut mai

mult decît să cumpere acțiuni. Așa cum le văd eu, noi trebuie să-i dăm inamicului șansa să-și continue campania.

— Crezi deci că vor continua ?

— Este foarte probabil, nu ? Anul acesta nu mai este nici o cursă la Seabury pînă în februarie. O pauză de trei luni. Și, dacă eu am intuit bine, Kraye este în alertă acum, din cauza situației politice. El n-o să cheltuie cincizeci de mii cumpărînd Seabury, și apoi să afle că terenul de construcție a fost naționalizat peste noapte. Dacă aș fi în locul lui, aș ține să închei afacerea și să vînd terenul unui constructor de locuințe cît mai curînd posibil. După fotografiile transferurilor de acțiuni, el deja posedă douăzeci și trei la sută din acțiuni. Procentajul ăsta îi permite să ducă la bun sfîrșit vînzarea societății, dacă se ajunge la vot. Însă el este lacom. Va voi mai mult. Dar va voi mai mult numai dacă poate obține terenul curînd. Ca să aștepte pînă în februarie este prea riscant. Așa că da, cred că va continua, dacă-i dăm șansa să organizeze o avarie mult mai mare săptămîna aceasta.

— Este riscant, spuse Dolly. Să presupunem că se întîmplă ceva îngrozitor și noi nu putem nici să prevenim, nici să prindem pe cineva asupra faptului.

Cîteva minute în șir, între cei trei au continuat argumentele pro și contra privind patrula la vedere sau varianta „șoarecele și pisica". În cele din urmă, Radnor se întoarse spre mine și spuse :

— Sid ?

— Este agenția ta, spusei foarte serios, este riscul tău.

— Dar cazul este al tău. Este totuși cazul tău. Tu trebuie să iei decizia.

Nu-l puteam înțelege. Fusese foarte bine pentru el că-mi dăduse mînă liberă pînă acum, dar acesta nu mai era genul de decizie la care m-aș fi așteptat vreodată s-o lase în seama mea. Totuși...

— Atunci, Chico și cu mine, spusei, vom merge acolo la noapte și vom sta și toată ziua de mîine. Nu cred că este bine să știe nici chiar căpitanul Oxon că sîntem acolo.

Nici şeful de echipă, Ted Wilkins, sau altcineva din oamenii de acolo. Vom intra din cealaltă parte, dinspre tribune şi eu voi împrumuta calul pentru mobilitate. Dolly poate aranja oficial cu Oxon patrula de pază pentru mîine noapte... sugerează-i să le dea o cameră încălzită, Dolly. El trebuie să pună centrala termică în funcţie pînă atunci.

— Vineri şi sîmbătă ? întrebă Radnor evaziv.

— Pază completă, cred. Atîtea patrule cu cîte va fi de acord lordul Hagbourne. Mulţimea de pe hipodrom face imposibilă schema „şoarecele şi pisica".

— Perfect, spuse Radnor hotărît. Atunci rămîne stabilit.

Cînd eu, Dolly şi Chico eram la uşă, el spuse :

— Sid, te deranjează dacă-mi mai arunc ochii asupra fotografiilor acelea ? Trimite-l pe Jones-puştiul cu ele jos, dacă nu-ţi trebuiesc.

— Bineînţeles, încuviinţai. Le-am cercetat pe toate părţile încît le ştiu pe dinafară. Pariez că ai să observi imediat ceva care mie mi-a scăpat.

— Deseori se întîmplă să fie aşa, spuse el dînd din cap.

* * *

Noi trei ne-am întors în secţia de curse iar eu, în drum, am trecut pe la centrala telefonică spre a da de urmele lui Jones-puştiul, care se întîmpla să fie la „Persoane dispărute". În timp ce el cobora, am mai aruncat totuşi o privire rapidă prin pachetul de fotografii. Transferurile de acţiuni, schiţa rezumat a conturilor din bancă, scrisorile de la Bolt, cele zece mii de bancnote şi cele două coli de date, iniţiale şi cifre de la fundul servietei diplomat. Fusese clar tot timpul că acestea din urmă erau liste, fie de încasări, fie de cheltuieli, dar acum eram sigur că erau cheltuieli. Un oarecare W.L.B. primise sume regulate de cincizeci de lire lunar timp de douăsprezece luni şi ultima dată pentru W.L.B. era cu patru zile înainte ca William Leslie Brinton, directorul tehnic de la Dunstable, să ia cel mai

rapid tren spre lumea cealaltă. Şase sute de lire şi o ameninţare ; preţul sufletului unui om.

Majoritatea celorlalte iniţiale nu însemnau nimic pentru mine, în afară de ultima, J.R.S., care părea să fie a şoferului autocisternei. Prima încasare pentru J.R.S., de o sută de lire, era datată cu o zi înainte de răsturnarea cisternei la Seabury, cu o zi înainte ca Kraye să vină la Aynsford pentru week-end.

Pe rîndul următor, ultimul de pe listă, o nouă sumă de o sută cincizeci de lire era trecută la J.R.S. Data acesteia era marţea următoare, trei zile după ce făcusem fotografiile. Smith împachetase şi dispăruse de la serviciu şi de acasă în marţea aceea.

Constant, revenind printre celelalte iniţiale, erau două nume de botez, Leo şi Fred. Se pare că fiecare din ele era pe ştatele de plată curente. Fie Leo, fie Fred, presupuneam, fusese bărbatul solid care-l vizitase şi-l speriase pe Mervyn Brinton. Ori Leo, ori Fred era barosanul care-l trimisese pe Andrews cu o armă în Cromwell Road.

Aveam de stabilit un scor, fie cu Leo, fie cu Fred.

Jones-puştiul veni după fotografii. Le-am pus laolaltă înapoi în cutie şi i le-am dat.

— Hei, lişiţă mică şi mucoasă, unde ne sînt cafelele ? îl apostrofă Chico grosolan.

Noi fusesem jos cînd Jones-puştiul îşi făcuse turul.

— Lişiţele sînt pleşuve, observă Dolly sec, privind părul bogat al lui Jones-puştiul.

Jones-puştiul, într-un limbaj ce-ar face hîrtia să roşească, îi spuse lui Chico unde ar putea să-şi găsească cafeaua.

Chico înaintă un pas :

— Îmi aduci aminte de oamenii care stau la zidul Ierusalimului.

În fond, fusese crescut într-un orfelinat al bisericii.

Jones-puştiul ştia şi el cu mult mai multe paragrafe fundamentale din Isaia. El replică fără milă

— Cred că tu ai stat în pragul prăvăliei poliţiei din Barnes.

Furios, Chico îşi repezi pumnul spre capul lui Jones-puştiul. Jones-puştiul sări înapoi, rîse insolent şi cutia pe care o ţinea îi zbură departe din mînă, deschizîndu-se în cădere.

— Voi doi, opriţi-vă, afurisiţilor, strigă Dolly în timp ce pozele mari pluteau spre biroul ei şi spre duşumea.

— Bebeluşi nevinovaţi, comentă Jones-puştiul într-o foarte bună dispoziţie, pentru că ieşise învingător în meciul de injurii. Ne ajută, pe Dolly şi pe mine, să adunăm fotografiile, le puse de-a valma în cutie şi plecă zîmbind.

— Chico, spuse Dolly dojenitor, ar trebui să ai mai multă minte.

— Atitudinea de mamă-bos mă plictiseşte de moarte, spuse Chico violent.

Dolly îşi muşcă buzele privind pe fereastră. Chico se uită spre mine suspicios, ştiind foarte bine că el începuse încăierarea şi că era vinovat.

— Ca de la un bastard la altul, spusei blînd, las-o mai domol.

Neputînd să gîndească destul de repede un răspuns suficient de usturător, Chico abia dacă se încruntă şi ieşi din cameră. Spectacolul se terminase. Biroul revenise la normal. Dactilografele ţăcăneau, cineva folosea magnetofonul, altcineva telefonul. Dolly oftă şi începu să-şi facă lista pentru Seabury. Eu m-am aşezat la masă şi m-am gîndit la Leo. Sau la Fred. Fără nici un rezultat.

După o vreme, am plecat în buiestru sus, la „Bona Fides", unde cantitatea obişnuită de strigăte în telefon umplea încăperea. George, adîncit într-o conversaţie misterioasă despre camfor, mă văzu şi-mi făcu semn cu capul. Jack Copeland, proaspăt gătit într-un pulover verde decolorat, peticit şi fără manşete, îşi găsi timp între telefoane să-mi spună că-i părea rău, dar nu făcuseră nici un progres cu Kraye. Jack spunea că el îşi acoperise urmele cu o măiestrie desăvîrşită pe aproape zece ani în urmă. Ei aveau să continue cercetările dacă doream. Doream, bineînţeles.

Sus, la „Persoane dispărute", Sammy îmi spuse că era prea devreme pentru rezultate în legătură cu Smith.

Cînd am considerat că Mark Witney s-a întors acasă după exerciţiul cu al doilea lot de cai, l-am sunat şi l-am întrebat dacă mi-ar putea împrumuta calul lui, un fost cal de curse cu obstacole de primă calitate.

— Sigur, spuse. Pentru ce ?

I-am explicat de ce.

— Mai bine ai lua şi autovana, comentă el. Să presupunem că plouă toată noaptea. Ai unde te adăposti.

— Dar n-o să-ţi trebuiască ? Oricum, prognoza anunţă cer senin şi timp uscat.

— N-o să-mi trebuiască pînă vineri dimineaţa. Nu am nici o cursă pînă la Seabury. Şi numai una acolo, în ciuda faptului că este atît de aproape. Proprietarii pur şi simplu nu-l vor. Sîmbătă va trebui să fac tot drumul pînă la Banbury. Să-l ia naiba de prost, cînd am un hipodrom mult mai bun la poarta mea.

— Ce trimiţi la Seabury ?

Îmi povesti cu lux de amănunte, deloc măgulitoare, despre un buiestraş neînvăţat la sărituri, chior, cu care îşi pusese în gînd să cîştige cursa cu obstacole la juniori. După cît îl cunoşteam, probabil că avea s-o facă. Am stabilit ca eu şi Chico să fim la el pe seară, în jurul orei opt.

După asta am plecat de la birou, am traversat Londra cu metroul pînă la sediul societăţii în City şi am cerut dosarele hipodromului Seabury. Într-un scaun numerotat, la o masă lungă, înconjurat de funcţionare şi funcţionari gravi, cercetînd cu atenţie dosare similare şi luîndu-şi asiduu notiţe, am studiat ultima listă de investiţii. În afară de Kraye şi diverşii lui aliaţi pe care acum îi recunoşteam dintr-o privire, familiarizat fiind de atîta vreme cu fotografiile transferurilor de acţiuni, nu mai erau blocuri mari cu un singur proprietar. Nimeni altcineva nu deţinea mai mult de trei la sută din total : şi cum trei la sută însemna că aproximativ două mii cinci sute de lire zăceau degeaba, fără să aducă un sfanţ profit, era uşor

să înțelegi de ce nimeni nu voia să aibă un număr mai mare de acțiuni.

Numele lui Fotherton nu era pe listă. Deși asta nu era concludent, pentru că sub un nume fictiv ca „Investiții Mayday" putea să se ascundă oricine la urma urmelor, am fost mai mult sau mai puțin satisfăcut că directorul tehnic de la Seabury nu specula moartea acestuia. Toate mișcările mari de acțiuni în timpul ultimului an fuseseră spre Kraye și spre nimeni altcineva.

Cîțiva dintre acționarii mărunți, posedînd fiecare acțiuni de două sute sau cam așa ceva, erau oameni pe care-i cunoșteam personal. Le-am notat numele și adresele, intenționînd să-i rog să mă lase să văd circulara lui Bolt cînd sosea. Mai încet decît prin Zanna Martin, dar mai sigur. Mintea mea s-a îndepărtat alarmată de Zanna Martin. Avusesem o noapte proastă gîndindu-mă la ea. La ea și la Jenny, la amîndouă.

Întors la birou, am văzut că era sfîrșitul pauzei de prînz, cu aproape toate mesele goale. Singur Chico stătea la masa lui, mușcîndu-și unghiile.

— Dacă avem de gînd să stăm treji toată noaptea, sugerai, mai bine ne-am lua după-amiaza liberă ca să dormim.

— Nu-i nevoie.

— Ba e. Eu nu mai sînt așa de tînăr ca tine.

— Bietul tata-mare.

Zîmbi brusc, cerîndu-și scuze pentru dimineață :

— N-am avut încotro. Acest Jones-puștiul mă calcă pe nervi.

— Jones-puștiul își poate purta singur de grijă. E vorba de Dolly.

— Nu-i vina mea că ea nu poate avea copii.

— Ea-și dorește copii, la fel cum tu îți dorești o mamă.

— Dar eu nu vreau... începu el indignat.

— A ta proprie, spusei sec. Așa cum tu dorești ca propria ta mamă să te fi păstrat și să te fi iubit. Așa cum a făcut a mea.

— Tu ești întotdeauna în avantaj, bineînțeles.

— Exact.

Rise.

— Nostimada e că-mi place bătrîna Dolly, realmente. Cu excepţia aripii ocrotitoare.

— Cui i-ar plăcea ? spusei împăciuitor. Poţi să dormi pe sofaua mea.

Oftă.

— Începe să fie mai greu de lucrat pentru tine decît pentru Dolly, văd eu.

— Ei ?

— Nu-ţi face iluzii, amice. Domnule, vreau să spun. Era uşor ironic.

Ceilalţi colegi de birou s-au întors, inclusiv Dolly, cu care am stabilit că Chico să aibă după-amiaza liberă. Ea era rece cu el şi neiertătoare, ceea ce, gîndii în sinea mea, la amîndoi le făcea bine. Spuse

— Prima patrulă va începe mîine pe hipodrom, la ora şase p.m. Să le spun să te caute şi să-ţi raporteze ?

— Nu, răspunsei categoric. Nu ştiu unde voi fi.

— Atunci, procedura obişnuită, spuse ea. Ei îi pot raporta bătrînului, la numărul de acasă, cînd începi treaba şi apoi, din nou, la şase a.m., cînd termină şi vine următoarea patrulă.

— Şi, dacă se întîmplă ceva, îl sună pe bătrîn.

— Da, ca de obicei.

— E la fel de rău ca şi cînd ai fi doctor, spusei zîmbind.

Dolly dădu din cap şi, mai mult pentru ea, murmură

— O să vezi pe propria-ţi piele.

Eu şi Chico am plecat la mine acasă, am tras draperiile şi am făcut tot ce am putut ca să dormim. Nu-mi era uşor, la ora două şi jumătate după-amiaza : era ora curselor, nu de dormit. Mi s-a părut că abia aţipisem cînd a sunat telefonul. M-am uitat la ceas cînd mergeam în sufragerie să răspund şi am văzut că era cinci fără cinci. Apelul îl făcusem pentru ora şase.

Totuşi nu era apelul de la Telefoane, ci Dolly.

— A sosit un mesaj pentru tine, scris de mînă, notat foarte urgent. M-am gîndit că poate-l vrei înainte de a pleca la Seabury.

— Cine l-a adus ?

— Un şofer de taxi.

— Trimite-l atunci aici.

— Mi-e teamă c-a plecat.

— De la cine e mesajul ?

— N-am idee. Este un plic simplu maro, de mărimea celor pe care le folosim la rapoarte provizorii.

— O ! E-n ordine. Am să vin eu.

Chico, somnoros, sta sprijinit în cot pe sofa.

— Culcă-te la loc, spusei. Trebuie să merg să văd ceva la birou. Nu voi întîrzia mult.

Cînd am ajuns iar la secţia de curse, am văzut că, indiferent de ce sosise pentru mine, altceva dispăruse. Masa şubredă de culoarea lămîii. Iar eram fără masă.

— Sammy a spus că-i pare rău, îmi explică Dolly, dar are un nou funcţionar şi n-are unde-l aşeza.

— Aveam lucruri în sertar, mă plînsei. Urme din prînzul lui Sammy, gîndii.

— Sînt aici, spuse Dolly arătînd spre un colţ de pe biroul ei. Nu era decît dosarul Brinton, o jumătate de sticlă de coniac şi cîteva pastile. Şi-am mai găsit şi asta pe duşumea.

Îmi întinse un pachet turtit, învelit în hîrtie şi celofan rupt.

— Astea sînt negativele de la poze. Ele au fost totuşi în cutie.

— Pînă ce Jones-puştiul a scăpat-o.

— O, da.

Am pus pachetul de negative în dosarul Brinton, am şterpelit de la Dolly un inel de elastic mare şi l-am înfăşurat în jurul dosarului.

— Ce-i cu misteriosul şi foarte urgentul mesaj ? întrebai.

Tăcută şi circumspectă, Dolly deschise plicul cu pricina, scoase singura foaie de hîrtie ce se găsea înăuntru

și mi-o înmînă. O despăturii și începui s-o citesc, fără să-mi cred ochilor.

Era o circulară cu antetul agenților de bursă Charing, Street și King, datată cu ziua de mîine și care suna așa :

„Dragă domnule sau doamnă,

Noi avem diverși clienți care vor să cumpere pachete de acțiuni din următoarele liste de societăți mai mici. În caz că vă hotărîți să vindeți acțiunile pe care le aveți în vreuna din aceste societăți, v-am fi foarte recunoscători dacă ați lua legătura cu noi. Vă asigurăm că veți obține un preț bun, corect, conform cursului actual".

Urma o listă de aproximativ treizeci de societăți din care nu auzisem decît de una. Înghesuit dincolo de jumătatea listei era hipodromul Seabury.

Am întors pagina. Zanna Martin scrisese pe spate, în fugă :

„Aceasta merge doar la acționarii Seabury. La nimeni care posedă acțiuni în celelalte societăți. Foile au venit de la tipar în dimineața asta și urmează să fie expediate mîine. Sper că este ceea ce te interesa. Îmi pare rău pentru aseară.

Z.M."

— Ce este ? întrebă Dolly.

— O rugăminte de iertare, de bună voie și nesilită de nimeni, spusei cu inima ușurată, introducînd circulara în dosarul Brinton, alături de negative. De asemeni și confirmarea că Ellis Bolt nu este un îngeraș.

— Ești într-o ureche, spuse ea. Și la-ți lucrurile de pe masa mea. N-am loc și pentru ele.

Am pus pastilele și sticla de coniac în buzunar și am luat dosarul Brinton.

— Așa este mai bine ?

— Da, mulțumesc.

— La revedere, iubito. Ne vedem vineri.

În drum spre casă m-am hotărît brusc să merg s-o văd pe Zanna Martin. Am mers direct în garaj, fără să

mai urc să-l trezesc pe Chico și m-am îndreptat spre est, spre City, pentru a doua oară astăzi. Traficul orei de vîrf era atît de dificil că-mi era teamă c-am s-o scap, dar, de fapt, ea a plecat cu zece minute mai tîrziu de la birou și-am prins-o chiar înainte de a ajunge la stația de metrou.

— Domnișoară Martin, strigai, vrei să te duc acasă ?

Se întoarse surprinsă.

— Domnul Halley !

— Aruncă-te înăuntru.

Se aruncă. Așa se zice. De fapt, deschise ușa, ridică dosarul Brinton, care zăcea pe scaunul de lîngă mine, se așeză, își potrivi cu grijă haina peste genunchi și închise ușa. Partea deteriorată a feței era spre mine și era conștientă de asta. Eșarfa și părul erau trase ușor mai în față.

Am scos o liră și zece șilingi din buzunar și i le-am dat. Le luă zîmbind.

— Șoferul i-a spus telefonistei noastre că i-ai plătit să aducă plicul. Mulțumesc foarte mult.

Am virat printre mașini și m-am îndreptat spre Finchley.

Răspunse, schimbînd subiectul :

— Puiul acela nenorocit a-nțepenit în cuptor. Ieri, după ce ai plecat, am stins aragazul și-acolo a rămas.

— Mi-ar fi plăcut să pot sta astă-seară, spusei, dar am o treabă la agenție.

— Altă dată, spuse liniștită. Altă dată, poate. Înțeleg că nu puteai să-mi spui de la început pentru cine lucrezi, pentru că nu știai dacă sînt... ăă... o complice a domnului Bolt și, după aceea, nu mi-ai spus de teamă că m-ar deranja. Așa că asta e.

— Ești generoasă.

— Realistă, deși cu o oarecare întîrziere.

Am mers o bucată de drum în tăcere. Apoi am întrebat :

— Ce se întîmplă cu acțiunile pe care le posedă Kraye, dacă se dovedește că el a sabotat societatea ? Acțiunile lui vor fi confiscate sau încă îi vor aparține după ce iese din închisoare ?

— N-am auzit niciodată ca acțiunile cuiva să fie confiscate, spuse ea, părînd interesată. Dar poți să știi ?

— Aș vrea să știu. Contează enorm pentru ceea ce ar trebui să fac acum.

— Adică ?

— Ei bine... un mod foarte ușor de a-l opri pe Kraye să mai cumpere acțiuni ar fi să spun presei financiare și de curse că se pune la cale o preluare. Prețul ar crește vertiginos. Dar Kraye deja posedă douăzeci și trei la sută și, dacă legea nu i le poate lua, el ori perseverează și votează pentru vînzare, ori, dacă intră frica-n el, se debarasează de acțiuni la un preț foarte mare și tot el se alege cu un profit gras. În ambele cazuri stă foarte bine financiar, fie în închisoare, fie afară. Și în ambele cazuri Seabury s-ar transforma în teren de construcții.

— Lucruri de felul acesta s-au mai întîmplat pînă acum ?

— Preluări, da, numeroase. Dar numai un singur alt caz de sabotaj. La Dunstable. Și din nou Kraye.

— N-a supraviețuit nici un hipodrom la tentativa de preluare ?

— Numai Sandown, în mod public. Nu știu despre altele, dar poate că au reușit în secret.

— Cum a reușit Sandown ?

— Consiliul local a făcut-o pentru el. A afirmat sus și tare că nu va acorda autorizație de construcție. Bineînțeles că atunci tentativa a eșuat.

— Se pare că singura speranță pentru Seabury, în acest caz, este ca să acționeze consiliul în același mod. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să-i determin s-o facă cu orice preț.

— Ești o fată grozavă, domnișoară Martin, spusei zîmbind. Este o idee foarte bună. Am să merg să văd care-i starea de opinie la primărie.

Dădu din cap aprobator.

— N-are rost să lupți cu morile de vînt. E mult mai bine să vezi în ce direcție se îndreaptă oamenii înainte de a te apuca să-i împingi.

Ne apropiam de Finchley. Spusei :

— Îţi dai seama, domnişoară Martin că, dacă eu reuşesc, tu îţi vei pierde slujba ?

Rîse.

— Bietul domnul Bolt. Nu e deloc greu să lucrezi pentru el. Dar nu-ţi face griji în legătură cu slujba mea. Este foarte uşor pentru o secretară cu experienţă să-şi găsească alta la fel de bună, te asigur.

Am oprit în faţa casei ei şi m-am uitat la ceas.

— Mi-e teamă că n-am să pot intra. Deja sînt într-o oarecare întîrziere.

Deschise uşa fără comentarii şi coborî.

— Mulţumesc pentru că ai venit.

Zîmbi, închise uşa crispat şi-mi făcu semn cu mîna.

Am gonit spre casă cît am putut de repede, exasperat din cauza traficului. Abia cînd am oprit motorul în garaj şi m-am aplecat să-l iau, am descoperit că dosarul Brinton nu era acolo. Şi apoi mi-am amintit că domnişoara Martin îl ţinuse tot drumul în poală iar eu o grăbisem să coboare din maşină. Deci dosarul Brinton era la Zanna Martin. Nu mă mai puteam întoarce pentru el şi n-aveam nici cum s-o sun, pentru că nu ştiam numele proprietarului casei în care locuia. Dar mi-am zis că, în mod cert, dosarul va fi în deplină siguranţă acolo unde se află, pînă vineri.

XII.

EU ŞI CHICO STĂTEAM ÎNGHESUIŢI UNUL ÎNTR-ALTUL să ne încălzim în nişte tufe de grozamă, privind cum răsare soarele deasupra hipodromului Seabury. Fusese o noapte senină şi rece cu pişcături ce-ţi spuneau că sînt cam zero grade şi amîndoi dîrdîiam.

În spatele nostru, printre tufe, abia zărindu-se, Revelation, cîndva cîştigător al Cupei de Aur de la Cheltenham, îşi lua micul dejun din smocuri anemice de iarbă.

Auzeam trosnetul ierbii cînd o rupea de jos, de lîngă rădăcină, şi clinchetul vag al căpăstrului în timp ce mînca. De-o bucată de vreme, eu şi Chico rezistasem tentaţiei de a-l deposeda de pătura bună şi călduroasă.

— Poate că încearcă acum ceva, spuse Chico plin de speranţă. Cînd se luminează, înainte de a se scula careva.

În timpul nopţii nimic nu se mişcase, eram siguri de asta. Din oră-n oră călărisem pe Revelation la pas, cu grijă, de jur împrejurul pistei iar Chico, încălţat în tenişi, făcuse o inspecţie a tribunelor la ora unu, el şi fantomele nopţii. Nu fusese nimeni prin preajmă. Nici un sunet, decît adierea vîntului, nici un licăr de lumină, decît scînteierea stelelor şi raze pălide de lună.

Locul pe care l-am ales după ce s-a luminat şi unele schimbări deveniseră necesare, era punctul cel mai îndepărtat de tribune, la capătul turnantei traversate de şosea. Tufele de lăstăriş crescute în spaţiul dintre pistă şi gardul împrejmuitor erau destule să ne poată ascunde de toţi, afară doar de nişte ochi foarte curioşi. Dincolo de gard erau grădinile din spatele primului şir de bungalouri. Soarele se înălţa pe cer, galben şi strălucitor, undeva în stînga noastră, iar păsările cîntau prin preajmă. Era şapte şi jumătate.

— O să fie o zi frumoasă, spuse Chico.

La nouă şi zece a fost o oarecare activitate pe lîngă tribune, un tractor s-a îndreptat spre pistă trăgînd după el o remorcă. Mi-am scos binoclul, l-am pus pe genunchi şi apoi m-am uitat prin el. Remorca era încărcată, bănuiam, cu obstacole şi era urmată de trei oameni pe jos.

I-am întins binoclul lui Chico fără comentarii şi am căscat.

— Nimic ilegal, remarcă plictisit.

Am urmărit tractorul şi remorca mişcîndu-se încet spre capătul îndepărtat al pistei, făcînd o pauză să descarce şi reîntorcîndu-se pentru o nouă încărcătură. În al doilea drum a venit suficient de aproape să vedem că, de fapt, erau obstacole de rezervă pe care le aşezau cîte patru, cinci la fiecare săritură, gata spre a fi puse în locul

celor ce se distrugeau în timpul curselor. Am privit o vreme în tăcere. Apoi am spus încet :

— Chico, am fost de-a dreptul orb.

— Ce ?

— Tractorul, spusei. Tractorul. Chiar sub nasul nostru tot timpul.

— Şi ce ?

— Deci cisterna cu acid sulfuric a fost răsturnată de un tractor. N-a fost necesar nici un mecanism complicat de ridicare. Doar nişte frînghii sau lanţuri aruncate peste cisternă şi legate strîns în jurul osiilor. Apoi desfaci capacele şi totu-i foarte clar. Cineva conduce tractorul în plină viteză de-a lungul pistei, cisterna se-ntoarce cu susu-n jos şi lichidul curge.

— Fiecare hipodrom are un tractor, spuse Chico pe gînduri.

— Exact.

— Cert e că nimeni nu se uită de două ori la un tractor pe un hipodrom. Mai mult ca sigur. Nimeni nu dă nici o atenţie urmelor pe care le lasă. Nimeni n-o să menţioneze că a văzut unul pe şosea. Aşa că, dacă tu ai dreptate şi eu aş zice categoric că ai, nici n-ar fi fost necesar să fie folosit tractorul acela, tractorul hipodromului.

— Totuşi, pariez că acela a fost folosit.

I-am povestit lui Chico despre iniţialele din listele fotografiate şi despre plăţi.

— Mîine voi verifica iniţialele tuturor lucrătorilor de aici, de la Ted Wilkins în jos, confruntîndu-le cu lista respectivă. Oricare din ei putea să fie plătit doar să lase tractorul pe hipodrom, spre a fi la îndemînă. Cisterna s-a răsturnat în seara dinaintea cursei, în ajun, ca acum. Şi atunci fusese folosit tractorul. Motorul cald şi plinul făcut. Nimic mai uşor. Şi după aceea, direct la capătul pistei şi făcut nevăzut.

— Era în amurg, încuviinţă Chico. Dacă n-a trecut nimeni pe drum în minutele cît le-a trebuit să desfacă funiile sau lanţurile, după aceea, nu s-a observat nimic. Nici o deviere de trafic, nici un ocol, nimic.

Am urmărit tractorul huruind încoace și încolo, dîndu-ne seama posomorîți că nu puteam dovedi nici un cuvînt din toate astea.

— Trebuie să ne mutăm, spusei aproape imediat. Este un obstacol chiar acolo, cam la cincizeci de metri, unde sînt fanioanele acelea. Ei vor trece șoseaua și foarte curînd vor fi aici.

Am plecat cu Revelation înapoi spre autovană, cam la un kilometru în josul șoselei, spre vest. Am profitat de ocazie și am mîncat ce ne adusesem de acasă. Cînd am terminat, Chico a plecat primul, plimbîndu-se plin de îndrăzneală în pantalonii mei de călărie, cu cizme și maletă, adevărat călăreț, din cap pînă-n picioare. De fapt, nu urcase niciodată în viața lui pe un cal.

După puțin timp, l-am urmat călare pe Revelation. Oamenii adunaseră obstacolele pe turnantă și le așezaseră la locul lor. Acum se mișcau mai departe de-a lungul pistei descărcînd lotul următor. Fără să fiu remarcat de nimeni, am călărit înapoi spre tufe și am descălecat. Preț de vreo jumătate de oră — nici unmă de Chico, ca apoi să apară fluierînd de pe drum, cu mîinile în buzunar.

Cînd ajunse lîngă mine, spuse :

— Am mai aruncat o privire asupra tribunelor. Halal pază aici ! Nimeni nu m-a întrebat ce caut. Sînt cîteva femei care curăță pe ici pe colo, altele lucrează în corpul grajdurilor, pregătind dormitoarele băieților. Le-am spus bună dimineața și mi-au răspuns.

Era dezgustat.

— Cam limitată sfera de acțiune pentru sabotori, spusei posomorît. Femei de serviciu în tribune și muncitori pe pistă.

— Cînd se lasă întunericul, deseară, spuse Chico, atunci s-ar putea întîmpla ceva.

Dimineața s-a scurs foarte încet. Soarele se ridicase la zenitul jos de noiembrie, strălucind drept în ochii noștri. Mi-am omorît timpul făcînd o fotografie calului și alta lui Chico. El era fascinat de minusculul meu aparat de fotografiat și spuse că arde de nerăbdare să cumpere unul

la fel. În cele din urmă, l-am pus înapoi în buzunarul pantalonilor şi, acoperindu-mi ochii cu mîna din cauza soarelui, m-am uitat pentru a suta oară peste hipodrom.

Nimic. Nici oameni, nici tractor. M-am uitat la ceas. Ora unu. Timpul prînzului. Se mai scursese încă o bucată de vreme.

Chico a luat binoclul şi a privit roată peste hipodrom.

— Fii atent, spusei alene. Nu privi în direcţia soarelui. Ai să-ţi zăpăceşti ochii.

— Nu mai spune !

Am căscat, simţind cum noaptea nedormită mă prinde din urmă.

— Este un om pe hipodrom, spuse. Singur. Se plimbă doar.

Îmi dădu binoclul şi privii. Avea dreptate. Un bărbat singur traversa hipodromul, nu pe pistă, ci direct peste iarba neamenajată din mijloc. Era prea departe ca să i se distingă trăsăturile şi, în orice caz, purta o scurtă de molton cafenie cu gluga ridicată. Am dat din umeri şi am lăsat binoclul jos. Părea destul de inofensiv.

Neavînd nimic mai bun de făcut, l-am urmărit îndepărtîndu-se, s-a aplecat sub corzi şi a mers mai departe oprindu-se în spatele unuia din garduri, rămînîndu-i la vedere doar capul şi umerii.

Chico spuse că trebuia să-şi fi făcut nevoile la toaletă, înainte să plece de la tribune. Eu căscai iar şi zîmbii. Omul continua să stea în picioare în spatele gardului.

— Ce dracu face ? spuse Chico după aproximativ cinci minute.

— Nu face nimic, spusei uitîndu-mă prin binoclu. Stă pur şi simplu privind în direcţia asta.

— Crezi că ne-a reperat ?

— Nu, n-avea cum. Nu are nici un binoclu iar noi sîntem în tufe.

Au trecut alte cinci minute fără nici o mişcare.

— Trebuie să facă *ceva,* spuse Chico exasperat.

— Ei bine, nu face.

Chico luă binoclul :

— Nici pe dracu nu poţi vedea cu soarele-n faţă, se plînse el. Trebuia să ne fi aşezat la celălalt capăt.

— În parcajul de maşini ? întrebai blajin. Drumul spre grajduri şi spre poarta principală trece pe la celălalt capăt. Nu există nimic unde să te poţi ascunde.

— Are un steag, spuse Chico deodată. Două steaguri. Unul în fiecare mînă. Alb în stînga, portocaliu în dreapta. Pare să le fluture pe rînd. Trebuie să fie vreun păduche tîmpit din echipa de ordine care face exerciţii de chemare a salvării sau a medicului veterinar.

Era dezamăgit.

Am urmărit steagurile fluturînd, mai întîi cel alb, apoi cel portocaliu, din nou alb şi apoi portocaliu, cu o pauză de o secundă sau două între ele. Categoric nu era nici o formă inteligibilă de semnalizare : nimic pe sistem semafor. Ele erau, aşa cum spusese Chico, pur şi simplu steaguri folosite după o cădere la o cursă : alb ca să cheme ambulanţa pentru jocheu, portocaliu pentru cal. N-a mai durat mult. După aproximativ opt fluturări, el s-a oprit şi, după un minut sau două, a început să meargă înapoi, peste pistă spre tribune.

— Ce crezi, spuse Chico, că au fost toate astea, în ce scop ?

Din nou şi-a rotit binoclul peste tot hipodromul.

— Nu mai e nici o suflare de om, în afară de el şi de noi.

— Probabil că aşteaptă de luni de zile lîngă un gard şansa să-şi fluture steagurile şi nimeni n-a fost rănit nicăieri lîngă el. În cele din urmă, tentaţia s-a dovedit mult prea puternică.

M-am ridicat în picioare, mi-am dezmorţit oasele, am mers printre tufe spre Revelation, i-am desfăcut dîrlogii cu care fusese legat de tufe, i-am descătărămat chinga şi i-am scos pătura.

— Ce faci ? întrebă Chico.

— Exact ca omul cu steagurile. Nu rezist unei tentaţii cumplite. Ajută-mă să ridic piciorul.

A făcut ceea ce i-am cerut, dar a prins frîul cu mîna.

— Eşti nebun. Azi-noapte ai spus că ar putea să te lase s-o faci după cursă, dar că n-ar fi niciodată de acord s-o faci înainte. Dacă le fărîmi gardurile ?

— Atunci o să dau de bucluc nu glumă, recunoscui. Dar iată-mă pe un săritor de primă clasă, privind la un hipodrom divin, într-o zi superbă, cu toată lumea la masă. Zîmbii. Dă-mi drumul.

Chico şi-a luat mîna de pe frîu.

— Nu e-n genul tău, spuse plin de îndoieli.

— N-o pune la inimă, spusei nepăsător şi am dat călcîie calului.

Ne-am îndreptat la pas spre pistă în direcţia tribunelor. În sens invers acelor de ceasornic, aşa cum se desfăşoară cursele. Tot la pas, am ajuns la şosea, am traversat-o pe porţiunea neacoperită cu tarmac. De cealaltă parte a şoselei se întindea pata enormă, maronie, de scoarţă de stejar, care fusese împrăştiată în strat gros şi solid acolo unde gazonul ars fusese escavat. Caii n-aveau să întîmpine nici o dificultate sărind peste ea.

Odată trecuţi de cealaltă parte, din nou pe pistă, Revelation porni la trap. Ştia unde se afla. Deşi fără mulţimea şi fără zgomotul obişnuit, faptul de a se găsi pe o pistă familiară îl incita. Urechile-i erau ciulite, pasul elastic. La paisprezece ani, era ieşit deja de un an din competiţii, dar se mişca de parcă ar fi avut doar patru. Şi el, gîndii, se simţea atras diabolic de plăcerea lucrului ilicit.

Chico avea bineînţeles dreptate. N-aveam nici un drept să călăresc pe un hipodrom cu atît de puţin timp înaintea unei competiţii. N-aveam nici o justificare. Trebuia s-o ştiu bine. Şi o ştiam chiar foarte bine. L-am pornit uşor pe Revelation în canter.

Erau trei şiruri de obstacole şi trei garduri verticale, mai mult sau mai puţin apropiate, şi riviera dincolo de ele. Cum nu eram sigur că Revelation va sări obstacole mai grele neîncălzit (mulţi cai n-o fac), l-am îndreptat spre garduri.

Odată ce le va fi văzut și va fi ghicit intenția mea, mă îndoiam că l-aș mai fi putut opri, chiar dacă voiam. Pur și simplu a înghițit prima săritură și se îndreptă nesățios spre a doua. După aceea l-am lăsat să aleagă și, dintre cele două obstacole ce-i stăteau în față, a ales gardul. Părea că nu-l deranjează că este de capul lui. Gardurile erau excelente și el era un cîștigător al Cupei de Aur, născut și crescut pentru asta și i se oferea o favoare neașteptată, care-i lipsise de multă vreme. Zbură peste gard cu toată prioceperea și cutezanța dinainte.

În ceea ce mă privește, starea mea de spirit era de nedescris. Mă urcasem pe un cal numai de cîteva ori după ce renunțasem la curse, dar niciodată n-avusesem șansa să fac altceva decît să călăresc liniștit alături de Mark la exercițiul de dimineață. Și iată-mă înapoi în vechiul meu loc, făcînd din nou ceea ce tînjeam de doi ani și jumătate. Zîmbii cu o bucurie nestăpînită și-l îndemnai pe Revelation să-și mărească pasul pentru săritura peste riviera.

Îl mări. Perfect. Nu erau strigăte mînioase din tribunele din dreapta mea și am măturat razant turnanta de sus a pistei, rapid și dezinvolt. Un alt obstacol la capătul turnantei — Revelation a plutit peste el — și alte cinci întinzîndu-se în continuare spre partea cea mai îndepărtată a pistei. La al treilea din ele, șanțul, acolo stătuse bărbatul și fluturase steagurile.

Este un lucru cert că emoțiile trec de la călăreț la cal și Revelation se comportă cu aceeași veselie nebună care mă cuprinsese și pe mine : așa că, după două sărituri spectaculoase peste următoarele două obstacole, amîndoi am zburat înainte, cu brațele deschise spre soartă. Acolo erau: bara de împrejmuire, șanțul larg de un metru și douăzeci și, la capătul lui, gardul de un metru și patruzeci. Revelation, știindu-le foarte bine, automat s-a angajat direct în săritură.

A urmat lumina orbitoare în ochi în timp ce eram în aer. O lumină albă, uluitoare, ce-ți năucea mințile, despi-

cînd ziua în milioane de fragmente şi ascunzînd lumea într-o vîlvătaie la fel de incandescentă ca soarele.

Am simţit calul căzînd sub mine şi instinctiv m-am rostogolit, cu ochii larg deschişi şi aproape nevăzînd nimic. A urmat o prăbuşire dură pe pistă, apoi schimbarea viziunii de la lumină la întuneric şi, prin cenuşiu, din nou la vederea normală.

Am fost în picioare înaintea lui Revelation, cu dîrlogii încă în mînă. Lupta să se scoale, năucit şi clătinîndu-se, dar aparent fără să fi fost rănit. L-am tras înainte forţîndu-l să meargă ca să-mi dau seama de picioare şi, uşurat, am constatat că erau întregi şi tefere. Singurul lucru ce-mi rămînea de făcut era să încalec cît mai repede posibil şi asta era enervant de greu. Cu două mîini m-aş fi putut sălta uşor dar, precum eram, m-am căţărat cu greu înapoi în şa abia la a treia încercare, pierzînd ambii dîrlogi şi făcîndu-mi stomacul zob de arcada şeii. Ţinînd cont de toate astea, Revelation s-a comportat excepţional. A mers la trap într-o direcţie greşită doar vreo cincizeci de metri sau cam aşa ceva, înainte să-mi revin şi să ţin dîrlogii bine în mînă, după care l-am întors. De data asta am trecut pe lîngă gard şi celelalte obstacole : l-am luat mai întîi într-un galop mic în jos, pe marginea pistei, l-am lăsat la trap ca să traverseze şoseaua şi l-am îndreptat apoi, nu de-a dreptul către turnanta de jos, ci în afară, spre dreapta, către locul unde gardul de împrejmuire întîlnea şoseaua principală spre Londra.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Chico alergînd spre mine peste iarbă. I-am făcut semn cu mîna şi l-am aşteptat acolo unde drumurile ni se întîlneau.

— Am crezut, din ce mi-ai spus, că poţi al dracului de bine să călăreşti, zise el abia trăgîndu-şi răsuflarea din cauza alergării.

— Da, spusei. Aşa am crezut atunci.

Se uită la mine tăios.

— Ai căzut. Te priveam. Ai căzut ca un ţînc.

— Pentru că mă priveai... calul a căzut, dacă nu te superi. Este o deosebire. Foarte importantă pentru jochei.

— Prostii, spuse. Ai căzut.

— Haidem, spusei, mergînd la pas cu Revelation spre gard. Este ceva ce trebuie să găsim.

I-am spus lui Chico ce.

— Într-unul din bungalourile acelea, cred. La o fereastră sau pe acoperiș sau în grădină.

— Scîrbe, spuse Chico tare. Scîrbe împuțite.

Am fost de acord cu el.

Nu era foarte dificil, pentru că trebuia să se găsească undeva pe o rază de o sută de metri sau cam așa ceva. Am pornit-o metodic de-a lungul gardului, spre drumul principal spre Londra, oprindu-ne să privim foarte atenți la fiecare grădiniță, la fiecare căsuță separat. Fețe iscoditoare ne priveau.

Chico a fost primul care a văzut-o — proptită într-o ramură înaltă, desfrunzită, a unui copac ce creștea mult în spatele antepenultimei grădini. Mașinile vîjîiau pe șoseaua principală, ce se găsea doar la vreo zece metri în fața noastră, și Revelation dădea semne că vrea să se întoarcă.

— Privește, spuse Chico arătînd în sus.

Am privit luptîndu-mă ușor cu calul. Era înaltă cam de un metru și jumătate, lată de un metru și poleită, de o strălucire impecabilă. O oglindă.

— Scîrbe, spuse Chico din nou.

Am dat din cap, am descălecat și l-am dus pe Revelation mai în spate, acolo unde traficul nu-l mai supăra și i-am legat dîrlogii de gard. După care eu și Chico am mers de-a lungul șoselei ce ducea spre Londra și apoi pe drumul dintre bungalouri. Fundătura Napoleon, se numea. Napoleon și fundătură, gîndii amuzat.

Am sunat la ușa celui de al doilea bungalou. Un bărbat și o femeie, amîndoi, au venit să deschidă, bătrîni, amabili, inofensivi și curioși. Am intrat direct în subiect, politicos :

— Știți că aveți o oglindă într-un pom ?

— Nu fi stupid, spuse femeia zîmbind ca-n fața unui cretin. Părul era cărunt, gras, ondulat și purta un flanel negru, murdar, peste o rochie maro.

„N-are deloc simțul culorii", gîndii.

— Mai bine v-ați uita, sugerai.

— Știi, nu este o oglindă, spuse bărbatul nedumerit. Este o pancartă. Una din chestiile alea pentru reclamă.

— Exact, spuse femeia contrapunctîndu-l. O pancartă.

— Am fost de acord să le împrumutăm pomul.

— Pentru o mică sumă, e drept... doar permisiunea noastră...

— Un bărbat a pus cadrul...

— A spus că se va întoarce curînd cu afișul...

— Unul religios, cred. O cauză nobilă...

— Altfel n-am fi făcut-o...

Chico îi întrerupse :

— N-aș crede că este un loc potrivit pentru o reclamă. Pomul dumneavoastră este mult prea în spate față de ceilalți. Nu este vizibil.

— Eu chiar am crezut... începu bătrînul șovăielnic, tîrșîindu-și picioarele în pîslarii-n carouri.

— Dar, dacă el s-a oferit să vă plătească chirie pentru pomul dumneavoastră special, n-ați vrut să-l izgoniți, conchisei eu. O liră sau două în plus nu se face să le lași vecinului.

Ei n-ar fi spus-o atît de direct, dar n-au făcut obiecții.

— Haideți să vedeți, spusei.

M-au urmat pe poteca îngustă de pe lîngă peretele bungaloului spre grădina din spate. Arborele se înălța cam la jumătatea distanței pînă la gardul hipodromului, soarele căzînd oblic printre ramurile lui desfrunzite. Se vedeau partea de lemn din spatele oglinzii și frînghiile cu care fusese legată de trunchiul copacului. Bărbatul și soția lui l-au înconjurat ajungînd în fața oglinzii, iar nedumerirea lor a crescut.

— El a spus că este pentru o reclamă, repetă bărbatul.

— Bine, spusei cît am putut de sec, cred că este pentru o reclamă, așa cum a spus el. Dar pentru moment, vedeți, este o oglindă. Și este orientată direct spre hipodrom; și știți cum reflectă oglinzile lumina soarelui ? Ne-am gîndit că, dacă cineva este orbit de ea, ar putea să nu fie

în siguranţă, aşa că ne-am întrebat dacă v-ar deranja, dac-o mutăm ?

— De ce să ne deranjeze, Doamne sfinte ? încuviinţă femeia privind cu mai multă consideraţie hainele noastre de călărie. Nimeni n-ar putea să urmărească cursele cu lumina aceea orbitoare în ochi.

— Exact. Aşa că vă supără dacă întoarcem oglinda puţin ?

— Nu văd de ce ne-ar supăra, tăticule, spuse ea nesigură..

El făcu un semn încert de aprobare cu mîna şi Chico îl întrebă cum ajunsese oglinda în copac. A spus că bărbatul adusese o scară cu el, căci ei nu aveau nici una. Chico ridică din umeri, mă puse să stau aplecat lîngă copac, îşi propti un picior pe spatele meu şi altul pe umărul meu şi se căţără printre crengile desfrunzite ca o veveriţă. Bătrînii au rămas cu gurile căscate.

— Acum cîtă vreme ? întrebai. Cînd a aşezat bărbatul oglinda acolo sus ?

— Astăzi de dimineaţă, spuse bătrîna revenindu-şi din şoc. Şi chiar adineaori a mai venit cu o frînghie sau ceva. A spus că se va întoarce cu un afiş.

Deci oglinda fusese căţărată în pom cînd eu şi Chico stăteam uitaţi în tufe şi fusese potrivită mai tîrziu, cînd soarele era la unghiul necesar pe cer. La ora două. Ora, în ziua următoare, pentru cea de a treia cursă, cursa cu obstacole. Un incident oarecare, gîndii, nimic altceva decît o lumină orbitoare în ochi.

Steagul alb puţin spre stînga. Steagul portocaliu puţin spre dreapta. Nici un steag : exact pe ţintă.

Mîine după-amiază ar fi revenit, ar fi trîntit un afiş religios peste oglindă imediat după ce nenorocirea se va fi produs, aşa că nici cea mai amănunţită cercetare nu ar fi descoperit oglinda. Şi n-ar fi fost decît o altă piază rea la hipodromul Seabury. Cai morţi, jochei striviţi, călcaţi în picioare. O piază rea. „Trimite-mi caii undeva în altă

parte, domnule Witney, totdeauna ceva merge prost la Seabury."

Eram un păcătos într-un fel. Reclama religioasă n-avea să fie la locul ei în ziua următoare.

XIII

— CRED, SPUSEI BLÎND BĂTRÎNEILOR, CĂ AR FI mai bine să intraţi în casă. Noi îi vom explica tipului care vine ce s-a întîmplat cu oglinda lui.

Tăticu' îşi aruncă privirea de-a lungul potecii, către şosea, îşi puse braţul protector în jurul umerilor soţiei şi spuse recunoscător :

— Aă... da... da.

Au intrat în grabă în casă, pe uşa din dos, exact cînd un bărbat masiv, purtînd o scară rabatabilă de aluminiu şi o hîrtie mare făcută sul, dădu buzna pe poarta din faţă.

Se auzise pîrîitul furgonetei lui mari, albastre, în timp ce se oprea, scîrţîitul cavernos al frînei de mînă, trasă cu forţă, pocnetul uşii trîntite şi zăngănitul scării date jos din maşină. Chico se ghemuise în pom, destul de liniştit şi privea.

Soarele era în spatele meu, dar cădea din plin pe faţa bărbatului ce intra în grădină. Nu era un chip pe care l-ai fi putut asocia cît de cît cu reclame religioase. Era un fel de amestec de luptător de categorie grea şi muntele Vezuviu. Colţuros, brutal de puternic şi, dintr-o clipă într-alta, gata să erupă.

Veni direct spre mine, peste iarbă, lăsă scara lîngă el şi mă întrebă :

— Ce se-ntîmplă ?

— Oglinda, spusei, o să fie dată jos.

Ochii se îngustară într-o încrijorare bruscă şi trupul i se încordă.

— O să fie pus un afiş peste ea, începu destul de rezonabil, ridicînd sulul de hîrtie. Apoi, în tumult, lava se

revărsă, hîrtia zbură la o parte și mușchii intrară în funcție.

N-a prea fost o luptă. A început să mă lovească peste față, apoi s-a răzgîndit și și-a trimis amîndoi pumnii sub curea. A fost un drum cam lung pentru mîinile lui. Îndoindu-mă de durere pe pajiște, am ridicat scara și i-am ars o lovitură puternică peste tendoanele genunchilor.

Pămîntul s-a cutremurat sub impact. A căzut pe-o parte și haina i s-a deschis. M-am năpustit spre el și i-am apucat pistolul ce se vedea în toc, lîngă coaste. A ieșit ușor, dar matahala mă mătură cu un braț cît un stîlp de telegraf. Am căzut lat. Se răsuci pe genunchi, luă pistolul din iarbă și rîse batjocoritor spre mine. Apoi se ridică precum un arc și-mi aplică cu forță și bine țintit o lovitură în ombilic. Și trase piedica de la pistol.

Sus, în copac, Chico scoase un strigăt. Matahala se-ntoarse, făcu trei pași spre el, văzîndu-l acum pentru prima oară. Cu două ținte la alegere, optă pentru aceea pe care încă n-o scosese din luptă. Îndreptă mîna cu pistolul spre Chico.

— Leo, strigai.

Nu s-a întîmplat nimic. Am mai-încercat o dată.

— Fred !

Namila își întoarse capul spre mine o fracțiune de secundă și Chico veni peste el, de la trei metri înălțime.

Arma se descărcă bubuind și din nou ziua se despică într-un noian de lumini scînteietoare. Stăteam pe pămînt făcut covrig, văitîndu-mă încet, înjurînd cursiv, lăsîndu-le toate baltă.

Atrași de zgomot, locuitorii bungalourilor din josul șoselei au ieșit afară, în grădinile din spate, și-au privit nedumeriți peste garduri. Bătrîneii noștri stăteau palizi la fereastră, din nou cu gurile căscate. Matahala avea acum o asistență prea numeroasă pentru o crimă.

Chico era depășit ca mărime, dar aproape egal în îndemînare. El și matahala s-au repezit unul în celălalt de cîteva ori, în timp ce eu mă tîram încovoiat de-a lungul potecii, spre grădina din față, către poartă. Rezultatul bă-

tăliei fiind previzibil, mai rămînea de văzut doar retragerea.

Matahala plecă singur, trecînd ca un tăvălug pe potecă, mă văzu agăţat de poartă şi ridică pistolul pe jumătate. Dar acum erau oameni pe şosea şi mult mai multe capete iscoditoare la ferestrele de peste drum. Într-o furie oarbă aruncă cu un poloboc spre capul meu, reuşii să-l evit dînd drumul porţii şi căzui din nou la pămînt. În spatele porţii salvatoare, protejat astfel de cizmele lui.

Pavajul trosnea sub picioarele lui ; se urcă în furgonetă trîntind uşa, ambală şi dispăru spre şoseaua naţională într-un nor de praf.

Chico venea pe potecă clătinîndu-se, cu sîngele şiroind din sprînceana tăiată. Părea neliniştit şi bulversat.

— Spuneai că ştii al dracului de bine să te baţi, rîsei de el.

Se opri lîngă mine şi îngenunche.

— Să te ia naiba.

Îşi duse degetele la frunte şi se cutremură de rezultat.

Am făcut o grimasă.

— Ai şters-o, spuse.

— Normal.

— Ce-ai acolo ? Îmi luă micul aparat de fotografiat din mînă.

— Să nu-mi spui, zise el, faţa răvăşindu-i-se într-un surîs diabolic. Să nu-mi spui că...

— În fond, pentru asta am venit.

— Cîte ?

— Patru cu el. Două cu furgoneta.

— Sid, tu mă omori, pe bune.

— Bine, spusei. Îmi vine să vărs.

M-am răsucit şi am vomat ceea ce mai rămăsese din micul dejun pe rădăcinile gardului de lemn cîinesc. Nu era sînge deloc. Mă mai înzdrăvenisem totuşi.

— Mă duc să aduc autovana, spuse Chico, ca să te iau.

— N-ai să faci asta, spusei ştergîndu-mi gura cu o batistă. Ne reîntoarcem în grădină. Vreau neapărat glonţul acela.

— Cine ştie pe unde o fi spre Seabury, protestă el, luîndu-mi batista să-şi şteargă sîngele de pe sprînceană.

— Pe ce pariezi ? spusei.

Am folosit din nou poarta ca să mă ridic şi după o clipă sau două eram aproape pe verticală. Am prezentat cîteva surîsuri menite să liniştească spectatorii şi ne-am retras pe potecă, în grădina din spatele casei.

Oglinda zăcea împrăştiată într-o puzderie de bucăţi strălucitoare pe toată pajiştea.

— Urcă-te-n copac şi vezi dacă nu găseşti glonţul. A făcut oglinda pulbere. S-ar putea să se fi înfipt pe acolo, pe undeva. Dacă nu, va trebui să căutăm cu atenţie prin iarbă.

Chico, de data asta, a folosit scara de aluminiu.

— Avem noroc cu carul, strigă. Este aici.

L-am urmărit scoţînd un briceag din buzunar şi decupînd cu grijă o bucată chiar în centrul placajului din spatele fostei oglinzi. Coborî şi-mi întinse mîna cu bucata mică, diformă, în palmă. O luai şi o pusei cu grijă în buzunarul mic de la pantaloni.

Bătrîneii au ieşit precum broaştele ţestoase din bungaloul lor. Erau, bineînţeles, speriaţi şi nedumeriţi. Chico s-a oferit să coboare ce mai rămăsese din oglindă, ceea ce a şi făcut, dar i-am lăsat pe ei să se descurce cu restul.

Ca la un gînd întîrziat, Chico a traversat grădina şi a recuperat afişul dintr-un strat de trandafiri pregătit pentru iarnă şi mustind de apă. L-a desfăcut şi mi l-a arătat rîzînd.

„Binecuvîntaţi fie cei blînzi, pentru că ei vor moşteni pămîntul."

— Unul din ei, spuse Chico, are simţul umorului.

* * *

Mai mult împotriva voinţei lui, ne-am întors la punctul nostru de observaţie din tufele pipernicite de grozamă.

— Nu-ţi ajunge ? spuse Chico furios.

— Patrulele nu vin pînă la şase, îi amintii. Şi chiar tu ai spus că întunericul este cel mai avantajos pentru ei să încerce ceva.

— Dar deja au făcut-o.

— Nu este nimic care să-i oprească să pună la cale ceva mai de soi decît o glumă proastă, subliniai. Mai ales că povestea cu oglinda n-ar fi fost certă sută la sută, chiar dacă n-am fi reperat-o. Depindea de soare. Prognoza este bună, ştiu, dar pui tot atîta bază-n ea cît într-o sticlă de apă fierbinte pusă să-ncălzească patul şi care, între timp, s-a spart. Un nor trecător ar fi făcut-o ineficientă. Cred că au şi altceva în minte.

— Splendid, spuse el resemnat.

Il duse pe Revelation de-a lungul şoselei spre autovană şi dus a fost. Cînd s-a întors, se aşeză lîngă mine şi spuse

— Am mers de-a lungul tribunelor. Nimeni nu m-a oprit şi nu m-a întrebat ce fac. N-au *nici o* pază de securitate aici ? Femeile au plecat toate acasă, mai este o femeie care găteşte în cantină. Mi-a spus că am venit prea devreme, să mă întorc la şase şi jumătate. Nu era nimeni în blocul de lîngă tribune, afară doar de un bătrîn care fornăia leneş pe lîngă boiler.

Soarele coborîse pe cer şi după-amiaza de noiembrie se făcuse rece. Ne-am zgribulit puţin şi-n grabă ne-am pus puloverele.

Chico spuse

— Ai ghicit că ar fi o oglindă înainte de a te porni pe pistă.

— Era o posibilitate, asta-i tot:

— Puteai să mergi de-a lungul gardului şi să te uiţi în grădini, aşa cum ai făcut după aceea, în loc să te arunci asupra tuturor acelor obstacole.

Zîmbii imperceptibil.

— Da, dar, aşa cum ţi-am spus, n-am rezistat tentaţiei.

— Căposule ! Ar fi trebuit să ştii că ai să cazi.

— Bineînțeles că n-am știut. Oglinda putea să nu lucreze la fix. În orice caz, este mai bine să verifici o teorie în practică. Și eu, pur și simplu, voiam doar să fac o tură pe pistă. Aveam o scuză bună, dacă m-ar fi tras la răspundere pentru asta. Așa că am plecat. Și a fost magnific. Deci, tacă-ți clonțul.

Rîse.

Fără să aibă astîmpăr, se ridică din nou și spuse că ar mai face o tură. Cît a fost plecat, am privit hipodromul cu și fără binoclu, dar nimic, nici o mișcare.

Se întoarse tăcut și se lăsă jos lîngă mine.

— Ca înainte, spuse.

— Nici aici nimic.

Mă privea din profil.

— Te simți chiar atît de rău ?

— N-ar fi de mirare, spusei. Dar tu ?

Își atinse ușor zona din jurul sprîncenii tăiate.

— Mai rău. Mult mai rău. Împuțit ghinion, să-ți tragă o lovitură chiar în burtă.

— A făcut-o dinadins, zisei alene, și asta spune multe.

—. Ce ? !

— Arată că știa cine sînt. N-ar fi trebuit să ne atace astfel, dacă am fi fost doar niște oameni de pe hipodrom veniți să vadă dacă se poate muta oglinda. Dar, cînd a vorbit cu mine, m-a recunoscut și știa că nu puteam fi dus cu o amăgeală de afiș. Și felul cum a abandonat și s-a retras fără să-ți plătească pentru că i te-ai pus în cale. El pur și simplu a lovit acolo unde știa că avea cel mai mare efect. Realmente a gîndit asta.

— Dar cum a știut ?

— El a fost cel care l-a trimis pe Andrews la birou, spusei. El este bărbatul pe care l-a descris Mervyn Brinton : mătăhălos, cu un început de chelie, pistrui pe dosul palmelor, accent *cockney*. El l-a intimidat prin forță pe Brinton și tot el l-a trimis pe Andrews să ia scrisoarea, care se presupunea a fi la birou. Ei bine... Andrews mă știa, după cum și eu îl știam pe el. Probabil că s-a întors și i-a spus amicului nostru Fred că m-a împușcat în sto-

mac. Moartea mea n-a apărut în presă, așa că Fred a știut că eu încă trăiam și voi pune mîna pe Andrews curînd. Andrews nu era chiar un risc pentru Fred, doar un bișniţar tîmpit și fără minte, așa că Fred, presupun, l-a dus direct în pădurea Epping și l-a lăsat drept hrană păsărilor. Bunele servicii se plătesc întotdeauna.

— Crezi, spuse Chico tărăgănat, că arma pe care a avut-o astăzi Fred... de aceea ai vrut glonţul ?

Am încuviinţat din cap.

— Exact. Am încercat să-i iau și arma, dar fără succes. Dacă am să continui în acest fel de muncă, amice, va trebui să mă înveţi un pic de judo.

Se uită spre mine plin de îndoieli.

— Cu mîna asta ?

— Inventează un sport nou, spusei. Să lupţi cu o singură mînă.

— Am să te duc la club, spuse zîmbind. Este un bătrîn japonez acolo care va găsi ceva, dacă poate într-adevăr cineva să găsească.

— Bun.

Departe, la capătul hipodromului apăru o autovană intrînd din drumul principal și înaintînd spre grajduri. Primul dintre concurenţii zilei de mîine se pare că-și făcuse apariţia.

Chico veni să se uite.

Stăteam în lumina difuză a înserării strîngîndu-mă în braţe de frig, durerea sfredelitoare din intestine reapăruse și gînduri negre mă năpădeau în legătură cu Fred. Nu Leo. Fred.

Erau patru, gîndii : Kraye, Bolt, Fred și Leo.

Îl întîlnisem pe Kraye : el mă știa doar ca Sid, un parazit disprețuit în casa unui amiral la pensie, pe care-l cunoscuse la clubul lui și cu care petrecuse un week-end.

Îl cunoscusem pe Bolt : el mă știa ca John Halley, un vînzător ce voia să investească o sumă primită în dar de la o mătușă.

Îl cunoscusem pe Fred : el îmi știa numele complet, știa că lucram la agenție și că-mi făcusem apariția la Seabury.

Nu știam dacă-l cunoscusem pe Leo. Dar Leo putea să mă știe. Dacă avea vreo legătură cu curselę hipice, precis mă știa.

Nu mă vor identifica, gîndii, atîta vreme cît ei n-au să pună alături prea curînd toți de Halley și toți de Sid. Dar era nefericita mea mînă, pe care Kraye mi-o scosese din buzunar, pe care Fred putuse s-o vadă în grădină și pe care Leo, oricine ar fi fost, o putuse observa aproape pretutindeni în ultimele șase zile, datorită promisiunii făcute Zannei Martin. Zanna Martin, care lucra pentru Bolt. Un adevărat carusel.

Chico își făcu apariția din întuneric.

— Era Ping Pong, care aleargă mîine în prima cursă. Toți au întins-o, spuse. Și nu se petrece nimic nicăieri, în tribune sau pe pistă. Putem să plecăm și noi.

Era trecut de cinci. Am fost de acord și am încercat să mă ridic. Amorțisem.

— Fred acela, spuse Chico, întinzîndu-mi o mînă, cred că l-am mai văzut, sînt sigur. La curse. Nu vine mereu. Nu lucrează pentru nici un *bookmaker*. Dar stă prin preajmă. Locuri ieftine, de obicei.

— Să sperăm că nu se dă la fund, spusei.

— Nu văd de ce ar trebui, zise el serios. Realmente nu se poate gîndi că-l legi de Andrews sau Kraye. Tu l-ai prins doar punînd o reclamă într-un copac. Dacă aș fi în locul lui, aș dormi liniștit.

— L-am strigat Fred, spusei.

— A, zise Chico mohorît. Deci așa.

Am ajuns la șosea și am pornit spre autovană.

— Fred trebuie să fie acela care face toate treburile, spuse Chico. Sapă canale de scurgere false, dă foc grajdurilor, conduce tractoare ca să răstoarne cisterne. Este ditamai zdrahonul ca să facă orice.

— N-a fluturat el steagurile. În acel moment el era sus în copac.

— Hm. Da. Cine să fi fost ?

— Bolt — nu, spusei. Nu era suficient de gras ca să fie Bolt, chiar şi într-o scurtă de molton. Poate Kraye. Mult mai probabil Leo, cine o fi acela.

— Unul din muncitori sau şeful de echipă. Bine, asta-nseamnă că puteau fi folosiţi doi pentru răsturnarea cisternei şi pentru celelalte.

— Ar fi mult mai uşor în doi, încuviinţai.

Chico conduse autovana înapoi la grajdul lui Mark şi apoi, spre bucuria lui vădită, mercedesul meu spre Londra.

XIV

INSPECTORUL ŞEF CORNISH ERA ÎNCÎNTAT, DAR încerca să n-o arate.

— Cred că au să-ţi crească acţiunile la agenţie, spuse, de parcă pînă acum ar fi fost discutabile.

— S-a ciocnit nas în nas cu noi, ca să fim drepţi.

— Şi-a întins-o din nou, spuse el sec.

Am făcut o grimasă.

— Voi nu l-aţi întîlnit.

— Vreţi să lăsaţi asta în seama noastră ? zise el automat.

— Atunci, unde aţi fost ?

Luă cutia de chibrituri din nou şi privi glonţul.

— O frumuseţe. Urmele ghinţurilor — bune, clare. Păcat totuşi că a avut un revolver şi nu un automat. Ar fi fost bine să avem şi tuburile.

— Sînteţi cam lacom, spusei.

Se uită la scara de aluminiu ce stătea rezemată de perete, la afişul de pe masa lui şi la fotografiile făcute la ţanc. Două poze clare ale furgonetei cu numărul de înmatriculare şi patru cu Fred în mişcare, cînd îl lovise pe Chico. Nu erau acelea chiar portrete, dar erau patru, luate din unghiuri diferite, caracteristice, recognoscibile şi în plină lumină.

— Avînd toate astea, îi vom da de urmă înainte de a se dezmetici.

— Grozav, spusei. „Cu cît era imobilizat mai repede, cu atît mai bine", gîndii. „Înainte de a mai face şi alte nenorociri la Seabury". Vă va trebui o plasă de tigru ca să-l prindeţi. Este un tip foarte dur şi ştie judo. Şi, dacă n-are minte să se descotorosească de ea, încă va mai avea arma aceea.

— Voi ţine minte, spuse el. Şi mulţumiri.

Cînd am plecat, ne-am strîns mîinile prieteneşte.

*

* *

Şi la agenţie a fost o zi fructuoasă. Imediat ce m-am întors, Dolly mi-a spus că Jack Copeland mă chema sus, la „Bona Fides". Am pornit-o spre ei.

Jack mă privi pe deasupra ochelarilor semilună încîntat de departamentul său.

— George ţi-l are la mînă pe Kraye. O să-ţi spună el.

M-am îndreptat spre biroul lui George. George era cît se poate de plin de el ; după două minute de povestit, i-am dat dreptate să fie astfel.

— Printr-o întîmplare, spuse el, am împrumutat-o bucată de cuarţ neted folosit anterior de Kraye în Muzeul de Geologie şi l-am pus pe Sammy să ia amprentele. Două sau trei seturi diferite de degete au ieşit în evidenţă, aşa că le-am fotografiat pe toate. Nici unul dintre ele nu figura în dosarele britanice, dar le-am dat unui amic din Interpol ca să circule pentru orice eventualitate. Şi ce crezi, frăţioare, am dat de filonul de minereu, au ba ?

— Ei ? întrebai nerăbdător.

— Şi încă cum ! Prietenul tău Kraye este în fişierul foştilor condamnaţi ai statului New York.

— Pentru ce ?

— Atac.

— Asupra unei fete ? întrebai.

George ridică din sprîncene.

— Tatăl fetei. Kraye bătuse fata, se pare, cu consimţămîntul ei. Dar tatăl a văzut vînătăile şi a ridicat casa în

sus. A spus că-l va duce pe Kraye în instanță acuzîndu-l de viol, deși se pare că fata fusese perfect de acord cu toată povestea. Lui Kraye nu i-a picat bine, așa că a luat un scaun și l-a aruncat în capul tatălui și a întins-o. L-au prins cînd se îmbarca pe un avion pentru America de Sud și l-au adus înapoi. Tatăl a fost lovit la creier. Sînt o mulțime de amănunte medicale care se reduc la faptul că el n-a mai putut reveni la normal după aceea. Kraye a scăpat de acuzația de viol, dar a făcut patru ani pentru atac asupra tatălui.

Trei ani după aceea, a venit în Anglia cu ceva bani, purtînd un alt nume și curînd și-a luat o nevastă. Cea care a divorțat de el pentru cruzime. Grozav tip, n-am ce zice.

— Da, într-adevăr, spusei. Care este numele lui adevărat ?

— Wilbur Potter, spuse George sardonic. Și n-ai să ghicești niciodată — a fost geolog de profesie. A lucrat pentru o firmă de construcții, ca supraveghetor. Tot timpul mutîndu-se dintr-un loc în altul. Trăsături de caracter șmecher, întreprinzător, bun vorbitor. Ca să n-o mai lungesc — totdeauna a avut mai mulți bani decît salariul, îi place să se facă remarcat cu orice preț, dar nimic pasibil de urmărire juridică. Atacul asupra tatălui a fost prima ciocnire cu legea. Avea treizeci și patru de ani atunci.

— Încurcată, spusei. Toată treaba.

— Foarte, fu de acord George.

— Iar violența sexuală și preluările frauduloase nu sînt prea mult dovedite, mă plînsei eu.

— Ca și cum ai spune că este exclus să ai furunculoză și cancer în același timp. Ceva fundamental în neregulă în organism și două simptome diferite.

— Cred că ai dreptate, spusei.

*

* *

Sammy, sus, la „Persoane dispărute", făcuse mai mult decît să fotografieze amprentele lui Kraye, aproape că-l găsise pe Smith.

— Intersouth ne-a sunat în dimineața asta, spuse el. Smith i-a indicat pentru referință. A solicitat o slujbă de șofer la Birmingham.

— Bun, spusei.

— În după-amiaza asta ar trebui să-i avem deja adresa.

*

*

Jos, la „Curse", am luat telefonul lui Dolly și-am cerut Charing Street și King.

— Secretara domnului Bolt la telefon, spuse vocea domoală.

— Domnul Bolt este ? întrebai.

— Mi-e teamă că nu... ăă, cu cine vorbesc, vă rog ?

— Știi că un dosar de-al meu este la tine ?

— O..., rîse ea. Da. L-am luat din mașina ta. Îmi pare rău.

— Îl ai la tine ?

— Nu, spuse. Nu l-am adus aici. M-am gîndit că n-ar fi bine să risc să-l vadă domnul Bolt, mai cu seamă că are imprimat pe el Hunt Radnor Associates și alături o etichetă roșie pe care scrie „Foste probe, încredințate lui Sid Halley".

— Da, ar fi fost un adevărat dezastru, încuviințai mulțumit.

— L-am lăsat acasă. Îți trebuie urgent ?

— Nu, nu chiar. Să fie în siguranță, asta contează. Ce-ai zice dacă aș veni să-l iau poimîine, duminică dimineața ? Am putea face o plimbare cu mașina și eventual să luăm prînzul împreună ?

A urmat o scurtă pauză. Apoi a spus hotărîtă

— Da, te rog. Da.

— Au plecat deja circularele ? întrebai.

— Au plecat de ieri.

— Ne vedem duminică, domnișoară Martin.

Am pus telefonul lui Dolly în furcă ca s-o găsesc uitîndu-se la mine zîmbind cu subînțeles. Eram din nou cocoțat pe un colț al biroului ei, fata de la „Dactilografie" reclamîndu-și scaunul în absența mea.

— Șoarecele a șters-o din nou, din cîte înțeleg.

— Nici un șoarece.

Chico intră în birou. Tăietura de la sprînceană era roșie, inflamată și toată partea aceea a feței învinețită.

— Doi, spuse Dolly în zeflemea, și v-a doborît ca pe niște țînci.

Chico primi remarca ei cu mult mai bine decît dacă s-ar fi agitat matern în legătură cu rana lui.

— Ne-a trebuit mai mult decît celor doi liliputani să-l lege fedeleș pe Gulliver, spuse el bine dispus. (Au avut o bibliotecă mare la orfelinat.)

— Dar David de unul singur l-a doborît pe Goliat.

Chico se strîmbă la ea iar eu am rîs.

— Cum mai e cu ghiorăiala de maț pe astăzi ? mă întrebă ironic.

— Oricum mai bine față de cum arăți tu.

— Știi de ce cei mai buni prieteni ai lui Sid nu-l recunosc ? zise Chico.

— De ce ? întrebă Dolly serios.

— Suferă de Halley-toză.

— O Doamne, spuse Dolly. Luați-l careva de aici. Duceți-l. Nu mai pot suporta.

* *

Stăteam într-un fotoliu cu tapițerie maro în biroul-salon al lui Radnor, la parter, și-l ascultam spunînd că nu fusese nimic deosebit în rapoartele patrulelor de la Seabury.

— Fison abia ce a fost la telefon. Spunea că totul este normal pentru o zi de curse. Publicul o să înceapă să vină curînd. El și Tom au făcut o tură chiar adineaori împreună

cu căpitanul Oxon, pentru o verificare amănunțită a hipodromului. Nu este nimic în neordine, din cîte își pot da ei seama.

Probabil că ceva totuși nu era în ordine, ceva ce ei nu puteau să vadă. Eram neliniștit.

— Aș putea să stau acolo la noapte, dacă găsesc o cameră, spusei.

— Dacă te duci, sună-mă acasă seara.

— Bineînțeles.

Îl deranjasem de la cină ca să-i spun despre Fred și oglindă.

— Poți să-mi dai fotagrafiile înapoi, dacă ai terminat cu ele ? îl întrebai. Aș vrea să confrunt lista aceea de inițiale cu muncitorii de la Seabury.

— Îmi pare rău, Sid, dar nu le mai am.

— Sînt înapoi sus... ?

— Nu, nu, nu mai sînt deloc aici. Sînt la lordul Hagbourne.

— Dar de ce ? M-am ridicat în picioare neliniștit.

— El a venit aici ieri după-amiaza. Aș zice, luînd totul în considerație, că acum este aproape complet de partea noastră. N-am mai auzit obișnuitele avertismente în legătură cu cheltuielile, ceea ce este un semn bun. În orice caz, el a vrut să vadă dovezile despre care i-ai spus că le deținem precum că Kraye este cel care cumpără acțiuni. Fotografiile certificatelor de transfer de acțiuni. Știa despre ele. Zicea că tu i-ai spus.

— Da, așa-i.

— A vrut să le vadă. Asta era rezonabil și n-am vrut să risc să-l văd iar oscilînd spre nehotărîre, așa că i le-am arătat. M-a întrebat foarte politicos dacă ar putea să le ia să le arate executivului de la Seabury. Aveau o întîlnire în dimineața asta, cred. El considera că-i va putea determina la o oarecare acțiune efectivă, dacă vedeau cu propriii lor ochi cît de mare este participarea lui Kraye.

— Ce-i cu celelalte fotografii ? Celelalte care erau în cutie ?

— Le-a luat pe toate. Erau amestecate şi el se grăbea. A spus că le va sorta el mai tîrziu.

— Le-a dus la Seabury ? întrebai neliniştit.

— Exact. Pentru întîlnirea executivului din dimineaţa asta. Se uită la ceas. Aş zice că şedinţa trebuie să fie chiar în plină desfăşurare în momentul de faţă. Dacă le vrei, poţi să le ceri imediat ce ajungi acolo. Pînă atunci el probabil că a şi terminat cu ele.

— Era bine să nu i le fi dat, spusei.

— N-are ce să iasă rău. Chiar dacă le pierde, noi avem totuşi negativele. Poţi să ai o nouă fotografie a listei tale mîine.

Negativele, n-avea cum să ştie, erau vîrîte într-un dosar luat din greşeală în Finchley. Nu i-am mărturisit nimic. În schimb, i-am spus destul de neconvins :

— E-n ordine. Probabil că n-o să aibă nici o importanţă. Mă voi duce atunci acolo.

Acasă, mi-am adunat cîteva lucruri într-o valiză pentru la noapte.

Soarele se revărsa prin ferestre făcînd ca tonurile de albastru şi verde şi galbenul mobilierului să fie calde şi prietenoase. După doi ani, locul, în sfîrşit, începuse să arate ca un cămin. Un cămin fără Jenny. Fericire fără Jenny. Părea că ambele erau posibile. Categoric mă simţeam mult mai eu însumi ca niciodată de cînd ea mă părăsise.

Soarele strălucea încă şi la Seabury. Dar nu peste o mare imensă de oameni. Calitatea mizeră a cursei era atît de evidentă, aproape patetică : şi era normal ca o ceată atît de lamentabilă de patrupezi costelivi să-şi facă cursa pînă la potou poticnindu-se şi zdrelindu-se, reflectai eu filozofic, încît îmi fu milă de pornirea mea deplasată împotriva lordului Hagbourne, a căpitanului Oxon, a executivului Seabury, a lui Kraye, Bolt, Fred, a bătrînului unchi Tom Cobley şi a tuturor celorlalţi.

N-a fost nici o întîmplare nefericită toată ziua. Caii au alergat fără probleme peste porţiunea cu scoarţă de stejar la viteza lor de melc şi nici o lumină nu le-a orbit ochii cînd au îngenunchеat al dracului după obstacolele din extremitatea hipodromului. Partidă cîştigată, pentru mine şi Chico.

Cum vremea frumoasă crease tuturor o bună dispoziţie, un crîmpei din vechea vitalitate a lui Seabury se reîntoarse pentru o bucată de vreme. Suficient însă ca oamenii să observe starea deplorabilă a tribunelor şi să realizeze că era timpul să se facă ceva în legătură cu asta. Dacă simţeau în acest fel, gîndii, o reînviere nu era imposibilă.

Arbitrul şef mă ascultă atent în timp ce-i pasam sugestia Zannei Martin referitoare la necesitatea convingerii consiliului local Seabury şi, spre surprinderea mea, spuse că se va îngriji să se treacă rapid la fapte.

În ciuda acestor mici progrese, era un gînd care nu-mi dădea pace. Lordul Hagbourne nu mai avea fotografiile.

— Sînt doar rătăcite, Sid, spuse el calm. Nu face atîta caz. Au să apară.

Le pusese pe masa în jurul căreia se ţinuse şedinţa, spunea el. După ce treburile oficiale se terminaseră, el se ridicase de la masă şi mai discutase. Cînd s-a întors să ia cutia, nu mai era acolo. Masa fusese complet curăţată. Scrumierele fuseseră golite. Le trebuia masa pentru prînz. O faţă de masă albă fusese aşternută peste ea.

L-am întrebat care fusese pînă la urmă verdictul întîlnirii. Se cam bîlbîise. Se părea că toată chestiunea fusese pusă la dosar pentru o săptămînă sau două nu era necesară nici o urgenţă. Acţiunile îşi schimbă proprietarii încet. Dar ei fuseseră de acord că Hunt Radnor poate să continue o bucată de vreme.

Am ezitat să intru nepoftit în camera rezervată executivului, doar ca să caut un pachet de fotografii, aşa că i-am întrebat pe cei care serveau la masă. Ei nu-l văzuseră, mi-au spus, alergînd încoace şi încolo. Pe bărbatul

și femeia care curățiseră masa după ședință și o pregătiseră pentru prînz i-am găsit jos.

„Doar niște mîzgăleli pe niște bucăți de hîrtie", a spus ospătărița, „dar nici o cutie de fotografii și scuză-mă, scumpule, dar ei mă așteaptă cu sandviciurile astea". Fu de acord să o caute, a căutat-o și s-a întors dînd din cap. Nu era acolo, din cîte putuse ea să vadă.

— Era destul de mare, spusei disperat.

L-am întrebat pe domnul Fotherton, directorul tehnic ; l-am întrebat pe căpitanul Oxon ; am întrebat secretarul și pe oricine dintre cei care am considerat că fuseseră la ședință. Nici unul din ei nu știa unde erau fotografiile. Toți, ocupați cu atribuțiile lor din timpul cursei, spuneau aproape același lucru ca lordul Hagbourne :

— Nu-ți face griji, Sid, trebuie să apară.

Dar n-au apărut.

*
* *

Am stat pe hipodrom pînă după schimbarea patrulei la ora șase. Noii sosiți erau aceiași bărbați care fuseseră de pază noaptea trecută, patru foști polițiști cu experiență și cu scaun la cap, toți de vîrstă mijlocie. S-au încartiruit confortabil în camera presei, care avea ferestre ce dădeau spre față și spate, încălzire centrală în funcție și patru telefoane ; cartier general mai bun, după spusele lor, decît cel pe care îl aveau de obicei în serviciul de noapte.

Între ultima cursă (trei treizeci) și ora șase, în afară de a bîntui fără succes după poze și a-l conduce pe lordul Hagbourne la bungaloul din fundătura Napoleon pentru o privire scandalizată direct la fața locului cu oglinda făcută țăndări, l-am convins pe căpitanul Oxon să mă însoțească la o verificare completă a tuturor clădirilor de pe hipodrom.

Veni destul de binevoitor, rigiditatea de la începutul săptămînii topindu-se, probabil din cauza relativului suc-

ces al zilei ; dar n-am găsit nimic care să nu fie la locul lui.

Am mers cu mașina în localitate și am reținut o cameră la hotelul Seafront, unde adeseori trăsesem în trecut. Era pe jumătate gol. Înainte, în nopțile de curse, era ticsit. În bar, la un pahar de coniac, directorul mi se plînse de starea afacerilor.

— Cursele, de obicei, ne aduceau o creștere a încasărilor la fiecare trei săptămîni, aproape toată iarna. Acum abia dacă mai pică cîte cineva și am auzit că pentru ianuarie, anul acesta, nici măcar n-au planificat nimic. Îți spun, mi-ar plăcea să văd locul ăsta înflorind din nou, avem nevoie de asta.

— Da, spusei. Atunci scrieți consiliului local și spuneți-i.

— N-are să ajute la nimic, zise el posomorît.

— Niciodată nu poți ști. S-ar putea. Dar scrieți.

— Bine, Sid. Doar ca să-ți fac ție plăcere, atunci. De dragul vremurilor apuse. Să mai luăm cîte un pahar de coniac, în contul restaurantului.

Am luat cina devreme cu el și soția lui și după aceea am plecat să mă plimb pe malul mării. Noaptea era uscată și rece, iar briza dinspre țărm mirosea a alge marine. Prundișul scîrțiia surd sub încălțările mele și nisipul se întărise ca o rocă. Gîndind la Kraye și la mașinațiunile lui, mersesem mult spre est, departe de hipodrom, cînd mi-am amintit că-i spusesem lui Radnor că-l voi suna seara acasă.

N-aveam cine știe ce să-i comunic. Nu m-am grăbit și era aproape zece cînd m-am întors la Seabury. Modernizarea nu ajunsese cu telefoane în toate camerele hotelului, așa că am folosit cabina telefonică de pe alee, pentru că am ajuns mai întîi la ea.

Nu era Radnor cel care mi-a răspuns, ci Chico și am știut imediat, după vocea lui, că lucrurile merseseră teribil de prost.

— Sid... spuse el. Sid... vezi, amice, nu știu cum să-ți spun. Va trebui să ți-o zic direct. Am încercat să te găsim toată seara.

— Ce ? înghiții în sec.

— Cineva ți-a pus o bombă în apartament.

— *Bombă,* spusei tîmpit.

— O bombă cu plastic. A zburat peretele de la stradă. Toate apartamentele din jur sînt avariate, dar al tău... ei bine, n-a mai rămas nimic din el. Doar o gaură imensă cu un fel de plasă de păianjen neagră, dezgustătoare.. După asta au dedus că a fost o bombă cu exploziv plastic. Genul folosit de teroriști... Sid, mai ești pe fir ?

— Da.

— Îmi pare rău, amice. Îmi pare rău. Dar asta nu-i tot. Au făcut-o și la birou. Vocea lui era neliniștită. A explodat în secția de curse. Dar tot locul este distrus. Este... cumplit de îngrozitor.

— Chico.

— Știu. Știu. Bătrînul este acum acolo, doar să se uite. M-a pus să stau aici, pentru că ai spus că suni și pentru patrulele de pe hipodrom, dacă ar avea ceva. Nimeni nu este rănit grav, ăsta este singurul lucru bun. La locuința ta, cam jumătate de duzină sînt cu vînătăi și tăieturi. Iar biroul a fost gol, bineînțeles.

— La ce oră... ?

— Bomba din birou a explodat cam acum o oră și jumătate iar cea din apartamentul tău imediat după șapte. Eu și bătrînul eram acolo, cu poliția, cînd au primit un mesaj radio despre birou. Poliția înclină să creadă că, indiferent cine a făcut-o, căuta ceva. Oamenii care locuiesc sub tine au auzit pe cineva sus mișcîndu-se cam cu două ore înainte de a exploda bomba, dar ei au crezut că ești tu făcînd mai mult zgomot ca de obicei. Și se pare că totul din apartamentul tău a fost strîns într-o singură grămadă în camera de zi iar bomba a fost pusă în mijloc. Poliția a spus că asta înseamnă că n-au găsit ce căutau și au distrus totul în eventualitatea că le-ar fi scăpat.

— Totul... spusei.

— N-a rămas nimic. Doamne, Sid, nu trebuia să ţi-o fi... dar asta este. Nimic din ce-a fost acolo nu mai există.

Scrisorile de la Jenny de pe vremea cînd mă iubea. Singura fotografie a mamei şi a tatălui meu. Trofeele pe care le cîştigasem la curse. O mulţime. M-am rezemat fără vlagă de perete.

— Sid, mai eşti acolo ?

— Da.

— La fel s-a întîmplat şi la birou. Oamenii de vizavi au văzut lumini aprinzîndu-se şi pe cineva mişcîndu-se dintr-un loc în altul în încăperi şi au crezut doar că lucrăm mai tîrziu. Bătrînul spunea că presupune că tot n-au găsit ce căutau. Vrea să ştie despre ce e vorba.

— Nu ştiu, spusei.

— Trebuie să ştii.

— Nu. Nu ştiu.

— Mai gîndeşte-te pe drum cînd te-ntorci încoace.

— Nu mă întorc. Nu-n noaptea asta. N-ar fi de nici un folos. Cred că am să mă duc iar la hipodrom să mă asigur că nu se întîmplă şi acolo ceva.

— E-n ordine. Am să-i spun bătrînului cînd sună. A spus că, foarte probabil, va fi în Cromwell Road toată noaptea.

Am închis şi am ieşit din cabină, în aerul rece al nopţii. M-am gîndit că Radnor avea dreptate. Era important să ştiu ce căutaseră negustorii de bombe. M-am rezemat de peretele cabinei gîndindu-mă la asta. În mod deliberat negîndindu-mă la apartament, locul care începuse să devină ca un cămin şi care acum era iremediabil pierdut. Asta se întîmplase şi înainte, într-un fel sau altul. Noaptea cînd a murit mama, de exemplu. Şi ziua următoare era prima mea victorie la curse.

Ca să cauţi ceva, trebuia să ştii că există. Ca să foloseşti bombe însemna că distrugerea era mai importantă decît găsirea. Ceva ce aveam, dar nu de multă

vreme (altfel ar fi căutat înainte) și pe care Kraye voia să-l distrugă.

Să fie glonțul pe care Fred accidental îl trimisese în oglindă ? N-aveau cum să-l găsească, pentru că era într-un laborator de balistică al poliției. Și dacă se gîndiseră că-l am, l-ar fi căutat cu o noapte înainte.

Mai era circulara pe care o trimisese Bolt, dar erau sute din astea și n-o voiau ei tocmai pe cea care o aveam eu, în cazul în care ar fi știut c-o am.

Poate scrisoarea pe care Mervyn Brinton o transcrisese pentru mine dar, dacă era așa, însemna că...

M-am reîntors în cabina telefonică, am cerut numărul lui Mervyn Brinton la Informații și l-am sunat.

Spre liniștea mea, a răspuns chiar el.

— Sînteți bine, domnule Brinton ?

— Da, da. Ce s-a întîmplat ?

— V-a dat vreun telefon matahala ? I-ați vorbit cuiva despre vizita mea sau despre faptul că știți scrisoarea fratelui dumneavoastră pe dinafară ?

Părea speriat.

— Nu, nu s-a întîmplat nimic. N-am spus nimănui. Niciodată n-aș face-o.

— Bun, îl liniștii. Asta-i foarte bine. Am vrut doar să verific.

Deci nu era scrisoarea lui Brinton.

Fotografiile atunci. Ele fuseseră la birou tot timpul pînă ce Radnor le dăduse lordului Hagbourne ieri după-amiază. Nimeni din afara agenției nu știuse de existența lor, în afară de lordul Hagbourne și Charles. Nu, pînă în dimineața asta, cînd lordul Hagbourne le luase la întîlnirea executivului Seabury și le pierduse.

Să presupunem că nu se pierduseră, ci că fuseseră furate. De către cineva care-l știa pe Kraye și a considerat că acesta trebuia să le aibă. Din conținutul acelor documente, Kraye știa exact cînd îi fuseseră luate. Și unde.

Mi s-a făcut părul măciucă. Trebuia să presupun că acum ei vor pune laolaltă toți de Halley și toți de Sid.

Brusc, cuprins de teamă, am sunat la Aynsford. Chiar Charles mi-a răspuns, calm și foarte receptiv.

— Charles, te implor, vei face ce te rog, imediat și fără întrebări. Ia-o pe doamna Cross, urcați în mașină și mergeți cît mai departe de casă și sună-mă la Seabury 79411. Ai înțeles ? Seabury 79411..

— Da, spuse și închise telefonul.

Mulțumesc lui Dumnezeu, gîndii, pentru educația navală. Probabil că rămăsese doar foarte puțin timp. Bomba de la birou explodase cu o oră și jumătate în urmă ; de la Londra la Aynsford se ajunge cam tot în același timp.

Zece minute mai tîrziu a sunat telefonul. L-am ridicat.

— Mi s-a spus că ești într-o cabină telefonică, zise Charles.

— Exact. Și tu ?

— Nu, în cîrciuma din sat. Despre ce e vorba ?

I-am spus despre bombe, ceea ce l-a îngrozit și despre fotografiile care au dispărut.

— Nu mă pot gîndi că ar căuta altceva.

— Dar ai spus că ei le au.

— Nu negativele, spusei.

— O, da. Și ele n-au fost în apartamentul tău sau la birou ?

— Nu. Aproape din întîmplare n-au fost.

— Și crezi că, dacă ei continuă să le caute, vor veni la Aynsford ?

— Dacă sînt suficient de deștepți, probabil. Ar putea să se gîndească că tu știi unde-mi țin lucrurile... Și chiar să te forțeze să le spui. Te-am rugat să pleci repede de acasă pentru că nu voiam să riști. Dacă vin la Aynsford, pot fi acolo din clipă în clipă. Este foarte probabil că se vor gîndi la tine. Vor ști că am făcut fotografiile în casa ta.

— Din conținutul lor. Da. E-n ordine. Voi merge la poliția locală chiar acum să-i rog să supravegheze casa.

— Charles, unul din ei... ei bine, dacă el este cel cu bombele, vei avea nevoie de un escadron.

I l-am descris pe Fred şi furgoneta lui, cu număr cu tot.

— Bine. Era totuşi calm. De ce or fi fotografiile atît de importante pentru ei ? Atît, încît să folosească bombele, vreau să spun ?

— Aş vrea şi eu să ştiu.

— Fii cu grijă.

— Da, spusei.

Eram. În loc să mă întorc la hotel, am sunat.

Directorul hotelului spuse :

— Sid, unde naiba eşti, oamenii au încercat să dea de tine toată seara... inclusiv poliţia.

— Da, Joe, ştiu. E-n ordine. Am vorbit cu cei din Londra. Spune-mi, a trecut cineva pe la hotel, care a vrut să mă vadă neapărat ?

— Este cineva în camera ta, da. Socrul tău, amiralul Roland.

— O, într-adevăr ? Chiar arată ca un amiral ?

— Cred că da, răspunse el nedumerit.

— Un gentlemen ?

— Da, bineînţeles.

Nu era Fred deci.

— Ei bine, nu este socrul meu. Doar ce-am vorbit cu el, acasă la el, în Oxfordshire. Ia-ţi cîteva ajutoare şi scoate-l pe vizitatorul meu afară.

Am închis telefonul oftînd. Un bărbat în camera mea însemna că tot ce adusesem la Seabury era făcut bucăţele. Mă lăsaseră doar cu hainele ce le aveam pe mine şi cu maşina.

Aproape că am ţîşnit spre locul unde-mi lăsasem maşina. Era închisă, liniştită şi nevătămată. Am mîngîiat-o plin de recunoştinţă, m-am urcat în ea şi am pornit-o spre hipodrom.

XV

CÎND AM INTRAT PE POARTĂ ŞI AM OPRIT MOtorul, peste tot era liniște. Doar cîteva lumini erau aprinse — una strălucea prin ferestrele de la camera presei, alta în fața ușii de la camera de cîntărire și alta undeva sus, deasupra tribunelor. Întunericul dintre ele era de un negru compact. Era o noapte senină, fără lună.

M-am îndreptat spre camera presei să văd dacă patrula de securitate avea ceva de raportat.

N-aveau.

Toți patru dormeau duși.

Furios, l-am zgîlțîit pe cel mai apropiat. Capul i se bălăbănea ca un pendul, dar nu s-a trezit. A rămas prăbușit în scaunul lui. Unul din ei avea brațele întinse pe masă cu capul sprijinit pe ele. Altul stătea pe duşumea cu capul pe scaun și mîinile atîrnîndu-i în jos. Al patrulea zăcea întins cu fața în jos, lîngă peretele de vizavi.

Proștii, gîndii înfuriat la culme. Foşti polițiști şi să se lase adormiți ca niște copii. N-ar fi trebuit să fie posibil. Una din primele reguli în pază este ca să-şi ia cu ei hrană şi băutură şi să nu accepte dulciuri de la străini.

Am ocolit huidumele cu respirații șuierătoare şi am ridicat unul din telefoanele presei să-l sun pe Chico pentru întăriri. Linia era moartă. Am încercat la celelalte trei. Nici o legătură cu exteriorul, la nici unul din ele.

Ar trebui să merg înapoi la hotel şi să sun de acolo, gîndii. Am ieşit din camera presei dar, în lumina care s-a strecurat afară, înainte de a închide uşa, am zărit o figură neclară îndreptîndu-se spre mine din direcția porții:

— Cine-i acolo ? strigă autoritar şi-i recunoscui vocea. Căpitanul Oxon.

— Eu sînt, Sid Halley, îi răspunsei. Vino şi priveşte.

Veni pe dunga de lumină şi m-am dat la o parte să-i fac loc să intre în camera presei.

— Cerule ! Ce naiba e cu ei ?

— Pilule de dormit. Şi telefoanele nu funcţionează. N-ai văzut pe nimeni pe aici care n-ar fi trebuit să fie ?

— Nu. N-am auzit nimic în afară de maşina ta. Am coborît să văd cine a venit.

— Cîţi flăcăi sînt la cămin ? Putem să folosim cîţiva să facă de pază pînă sun agenţia să trimită nişte oameni ?

— Cred că ar fi bucuroşi s-o facă, spuse el reflectînd. Sînt vreo cinci. Trebuie să fie deja în pat. Vom merge să-i rugăm şi tu vei putea folosi telefonul din apartamentul meu să suni agenţia.

— Mulţumesc, spusei. Asta-i grozav.

Aruncai o privire în cameră, spre oamenii care dormeau.

— Cred că poate ar trebui să văd dacă vreunul din ei n-a încercat să scrie un mesaj. N-o să întîrzii decît o clipă.

M-a aşteptat răbdător cît am privit sub capul şi braţele bărbatului de la masă şi sub bărbatul de pe duşumea şi de jur împrejurul celui cu capul pe scaun, dar nici unul din ei nici măcar nu se întinsese după un creion. Tremurînd de furie, m-am uitat la resturile cinei lor de pe masă. Sandviciuri mîncate pe jumătate în şerveţele, zaţ de cafea în ceşti şi termosuri, cîteva cotoare de mere, cîteva felii de brînză, ambalaje goale şi o banană necurăţată de coajă.

— Ai găsit ceva ? mă întrebă Oxon.

Am dat din cap dezgustat.

— Nimic. Vor avea dureri de cap teribile cînd se vor scula, dar aşa le trebuie.

— Te înţeleg că eşti necăjit, începu el.

Dar nu-l mai ascultam. Pe spătarul scaunului ocupat de primul bărbat pe care-l zgîlţîisem, atîrna tocul binoclului de piele maro şi pe capacul lui erau marcate trei iniţiale în negru L.E.O. Leo. *Leo.*

— S-a întîmplat ceva ? întrebă Oxon.

— Nu. I-am zîmbit şi am atins cureaua binoclului. Este al dumitale ?

— Da. M-au rugat să li-l împrumut. Pentru dimineaţă, spuneau ei.

— Ai fost foarte amabil.

— O, cu nimic. A ridicat din umeri păşind în întunericul nopţii. Mai bine ai telefona mai întîi. Vom încerca să-i convingem pe băieţi după aceea.

N-aveam absolut nici o intenţie să intru în apartamentul lui.

— Perfect, spusei.

Am ieşit afară şi am închis uşa în urma noastră.

O voce familiară, plină de satisfacţie, se auzi la nici un metru distanţă :

— Deci, l-ai prins, Oxon. Bun.

— Venea... începu Oxon cu o furie îngrijorată, ştiind că „l-ai prins" era o exagerare.

— Nu, spusei şi m-am întors alergînd spre maşină.

Cînd eram la nici zece metri de ea, cineva a aprins farurile. Farurile de la maşina mea. M-am oprit îngheţat.

În spatele meu, unul din bărbaţi striga şi le-am auzit picioarele alergînd. Nu eram exact în raza de lumină, dar mă proiectam pe ea. Am virat-o spre stînga, spre poartă. Trei paşi în direcţia aceea şi farurile unei maşini care intra m-au izbit drept în ochi.

Se auzeau strigăte mult mai aproape, venind de la Oxon şi Kraye. M-am întors, pe jumătate orbit şi i-am văzut apropiindu-se. În spatele meu, maşina nou sosită înainta. Şi motorul mercedesului meu intră în funcţie.

Am alergat spre întuneric. Cele două maşini în mişcare m-au prins iar în lumina farurilor. Kraye şi Oxon au alergat în direcţia indicată de ele.

Mă împingeau lateral şi înapoi spre tribune ca pe un iepure hăituit, cele două maşini din spatele meu găsindu-mă neînduplecate cu farurile lor, iar cei doi bărbaţi alergînd cu mîini gata să mă înhaţe. Ca într-un joc de-a v-aţi ascunselea de coşmar, gîndii înnebunit, aşteptîn-

du-mă mai mult decît o pedeapsă de copil, dacă eram prins.

Peste ringul de paradă, peste porțiunea plată de tarmac, dincolo de el, pe sub barele de împrejmuire de la padoc și de-a lungul peretelui de la camera de cîntărire. Uneori nu rămînea decît un pas pînă la mîinile gata să înhațe. Alteori — dacă mă despărțea un metru de bara de protecție a mașinii în plină viteză.

Dar am reușit. Teafăr, abia răsuflînd, în întunericul atît de prețios din sala de mese a antrenorilor și de acolo, fără să mă opresc, în bucătărie. Am alergat mai departe, în sala de mese a membrilor, ocolind șiruri de mese cu scaune așezate cu picioarele-n sus peste ele, prin ușa de la celălalt capăt, în pasajul larg, tăiat ca un tunel de-a lungul întregii clădiri imense ; l-am traversat și, pe o scară de piatră abruptă, am ieșit pe la mijlocul tribunelor și de-a lungul lor cît de departe puteam să merg. Hăituitorii mei rămăseseră în urmă.

M-am prăbușit jos, rămînînd cu un picior îndoit, gata de fugă, în întunericul nopții, acolo unde peretele scund, de lemn, împărțea tribunele în două, separînd membrii propriu-ziși de spectatorii de rînd. Deasupra peretelui, o plasă de sîrmă se înălța destul de sus ca să nu poată fi escaladată : suficient de înaltă ca să-i împiedice pe clienții mai săraci, dacă le venea ideea să pătrundă nepoftiți în tribunele scumpe.

La baza tribunei rezervate membrilor, se întindea o pajiște pînă la un gard de sîrmă ce ajungea la înălțimea pieptului, iar dincolo de el, pista propriu-zisă. Cam după un kilometru — șoseaua națională, cu încă o barieră — gardul de împrejmuire, pe care trebuia să-l escaladez.

Era prea departe. Știam că-mi era imposibil. Poate altădată, da, cu două mîini și o săritură cu prăjina, inclusiv un stomac pe care să nu-l simți sfîrtecat. Dar nu acum. Deși întotdeauna m-am vindecat repede, nu erau decît două săptămîni de cînd găsisem scurta plimbare spre că-

davrul lui Andrews mult prea obositoare pentru mine ; şi atenţiile bine orientate ale lui Fred din ziua precedentă nu avuseseră deloc un efect terapeutic.

Am făcut un calcul rapid : dacă alergam, trebuia să fie cu succes. Dau regatul pentru un cal, gîndii. Orice cowboy rezonabil l-ar fi avut pe Revelation legat de balustradă, gata să i se arunce în şa şi să se năpustească ca o furtună. Aveam micul mercedes alb ce prindea două sute patruzeci de kilometri la oră dar altcineva stătea în el.

Să alerg şi să fiu prins alergînd nu folosea la nimic şi era complet lipsit de sens.

Nu-mi rămînea decît o singură alternativă.

Patrula de securitate nu fusese drogată chiar degeaba. Kraye nu se afla la Seabury să-şi vadă de sănătate. O avarie mult mai mare fusese pusă la cale pentru noaptea asta. Poate că deja fusese făcută. Dacă rămîneam, mai exista încă o şansă să pot afla despre ce este vorba. Înainte ca ei sa mă găsească. Bineînţeles.

Dacă o să am vreodată copii, niciodată n-au să mă convingă să mă joc cu ei de-a v-aţi ascunselea.

*

O jumătate de oră mai tîrziu, jocul macabru era în plină desfăşurare. Maşina mea era acum parcată în dreptul tribunelor, pe tarmac, în zona spectatorilor de rînd, acolo unde *bookmaker*-ii strigaseră pariurile astăzi după-amiază. Era cu faţa spre tribune, cu farurile aprinse. Fiecare centimetru de treaptă era luminat şi, de cînd maşina venise acolo, eu nu mai putusem folosi deloc zona asta.

Cealaltă maşină era parcată similar în dreptul porţilor hipodromului, farurile ei luminînd camera de cîntărire, barurile, sălile de mese, vestiarele şi birourile.

Dacă în fiecare maşină era cîte un ocupant de pază însemna, din cîte-mi dădeam seama, că rămăseseră doar Kraye şi Oxon să mă fugărească în teren dar treptat,

devenii tot mai sigur că după mine, în tribune, erau trei, nu doi. Poate că una din maşini era goală. Dar care ? Şi era puţin probabil să aibă cheia de contact la locul ei.

Puţin cîte puţin parcursesem întregul bloc enorm. Nu ştiam ce căutam, asta era nenorocirea. Putea fi orice, începînd cu o bombă cu exploziv plastic şi continuînd cu toate celelalte dar, indiferent de formă, era ceva care să poată apărea ca un accident. Un ghinion. O piază rea. Sabotajul deschis, uşor de identificat, ar fi fost un dezastru pentru întreaga schemă.

Fără o verificare, nu puteam fi sigur că parte din tribune n-au să se prăbuşească ziua următoare sub greutatea mulţimii, dar nu vedeam nici o urmă de avariere de structură şi nu trecuse mult timp, doar cinci sau şase ore, de la sfîrşitul curselor.

În bucătărie nu erau cantităţi mari de alimente : cei cu aprovizionarea se pare că aruncaseră tot ce rămăsese spre a aduce hrană proaspătă ziua următoare. Un frigider mare, cu uşi duble, avea racord de siguranţă. Am exclus posibilitatea ca Kraye să se fi gîndit la o otrăvire de mari proporţii prin hrană.

Toate extinctoarele păreau să fie la locul lor şi nu erau nici chiştoace de ţigări arzînd înăbuşit lîngă bidoanele de parafină. Nimic care să se poată aprinde instantaneu. Cred că un alt foc, atît de curînd după cel de la grajduri, ar fi dat cam mult de bănuit.

Am mers cu grijă, atent, cu nervii încordaţi la fiecare pas, cercetînd colţurile, strecurîndu-mă prin uşi cu teamă că în orice moment unul din ei ar putea să plonjeze asupra mea din spate.

Ştiau că eram încă aici, pentru că, pretutindeni unde intrau, aprindeau luminile, iar eu le stingeam peste tot. Cînd deschizi uşa la o cameră luminată, care dă într-un coridor întunecat, eşti foarte uşor reperat ; stingeam luminile înainte de a deschide orice uşă. Fuseseră trei becuri

pe hol, dar le spărsesem mai devreme cu o măturâ din bucătărie.

Cînd mă aflam în coridor, furişîndu-mă de la toaleta bărbaţilor spre barul spectatorilor de rînd, chiar Kraye apăru la celălalt capăt din zona membrilor şi se îndreptă direct spre mine. Înainta prin conul de lumină difuză a farurilor şi nu mă văzuse. Un pas şi am traversat coridorul, o săritură şi m-am furişat spre singura ascunzătoare posibilă — grămada de echipament pe care *bookmaker*-ii o lăsaseră acolo peste noapte, din cauza vremii.

Nu erau decît nişte suporturi de metal, umbrelele lor strînse, cutiile şi scaunele pe care stătuseră : o grămadă mică, precară, deloc compactă. M-am ghemuit în spatele ei rugîndu-mă cerului să nu mişc ceva de la locul lui.

Paşii lui Kraye răsunau surd în timp ce înaintau spre ascunzătoarea mea ineficace. S-a oprit de două ori deschizînd uşi şi uitîndu-se în magaziile ce fuseseră construite sub treptele tribunelor. Erau majoritatea goale sau aproape goale şi nu-mi puteau oferi nici un avantaj. Erau prea mici şi toate fără nici o ieşire : dacă eram prins în vreuna, acolo rămîneam.

Uşa de la barul spre care pornisem s-a deschis brusc răspîndind o lumină puternică pe porţiunea dintre Kraye şi mine.

Vocea lui Oxon se auzi neliniştită :

— Nu se poate să fi scăpat.

— Bineînţeles că nu, tîmpitule, spuse Kraye furios. Dar, dacă ai fi avut minte şi ţi-ai fi adus cheile cu tine, l-am fi prins de multă vreme.

Ecoul vocilor lor plutea de-a lungul coridorului.

— A fost ideea ta ca să lăsăm atîtea uşi descuiate. M-aş putea duce să le aduc.

— Ar avea şanse prea mari ca să ne scape. Dar n-o să ajungem nicăieri cu acest du-te-vino. Vom începe metodic — din acest capăt în continuare.

— Așa am început, se plînse Oxon. Și ne-a scăpat. Lasă-mă să mă duc după chei. Și apoi, așa cum ai zis tu, putem închide toate ușile în urma noastră și, continuîndu-ne astfel drumul, îl prindem.

— Nu, spuse Kraye hotărît. Nu sîntem destui. Nu te duci nicăieri. Ne vom întoarce la camera de cîntărire și vom porni împreună.

S-au îndepărtat. Ușa de la bar era încă deschisă luminînd coridorul, ceea ce nu-mi plăcea. Dacă cineva venea din celălalt capăt, mă vedea cu siguranță.

Mi-am schimbat poziția, încercînd să mă tîrăsc de-a lungul peretelui, pentru o ascunzătoare mai bună și unul din trepiedele *bookmaker*-ilor alunecă zornăind cu un zgomot amplificat de ecou, de parcă ar fi fost zeci de mitraliere ieșite din minți.

Mai jos, pe coridor, s-au auzit amîndoi bărbații strigînd :

— Iată-l !

— Prinde-l !

M-am ridicat și am fugit.

Cea mai apropiată deschidere în zid era o scară ce ducea spre un grup de camere aflate deasupra vestiarului jocheilor și a sufrageriei membrilor. Am ezitat o fracțiune de secundă și am urcat. Sus erau camerele executivului și birourile. Configurația locului aici n-o știam, dar Oxon o știa. Avea deja un mare avantaj asupra mea prin cunoașterea clădirii.

Am alergat pe lîngă vestiarele bărbaților și, în cele din urmă, prin ultima ușă posibilă, într-o cameră lungă, goală, murdară, mirosind a bere. Era un fel de bar auxiliar, suplimentar și tot ceea ce conținea era o tejghea goală și-n spate — rafturi, tot goale. Aproape că am căzut peste o găleată plină cu căpăcele metalice îndoite, pe care cineva o lăsase cu nepăsare în drumul meu, după care am pierdut

minute prețioase ca să mă întorc să pun găleata în mijlocul ușii, acolo unde fusese.

Kraye și Oxon alergau. Am stins luminile și, neavînd timp să ajung pînă la ușa ce dădea în padoc, unde oricum aș fi fost luminat de farurile mașinilor, m-am ascuns în spatele tejghelei de la bar.

Cu o smucitură, ușa s-a deschis. A urmat un zăngănit de găleată, un strigăt și un zgomot al cuiva căzînd. Apoi lumina s-a aprins din nou arătîndu-mi doar cît de precară era ascunzătoarea mea și două căpăcele s-au rostogolit pe dușumea, în fața mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Kraye iritat la culme. Timpit nenorocit. Ridică-te. Ridică-te.

Se îndreptă spre ușa din celălalt capăt, dușumeaua balansîndu-se sub greutatea lui. Din zăngănit și înjurături și din zornăitul căpăcelelor, mi-am imaginat că Oxon ieșise din găleată și-l urma pe Kraye. Dacă n-ar fi fost atît de periculos, era de-a dreptul hilar.

Kraye a deschis grăbit ușa, a pășit afară și-a strigat spre mașina care staționa, întrebînd unde fugisem. L-am simțit mai degrabă decît l-am văzut pe Oxon alergînd prin cameră să-l ajungă. M-am tîrît pe la capătul tejghelei și am țîșnit prin ușa pe care intrasem, am stins lumina din nou, am închis ușa și am alergat iar de-a lungul coridorului. A urmat un urlet din partea lui Kraye bîjbîind prin întunericul din cameră și, cu mult înainte ca ei să iasă din nou în coridor, împrăștiind căpăcelele metalice în toate părțile, eram în siguranță într-un mic coridor lateral ce ducea spre bucătărie.

Bucătăriile erau cele mai sigure pentru mine, pentru că aveau atîtea locuri bune de ascuns și atîtea ieșiri, dar nu-mi era de folos să stau aici, de vreme ce le cercetasem deja.

Alergam rapid dintr-un loc în altul verificînd. Sala boilerului mi-a dat două minute de neliniște, dat fiind

că singura ieşire secundară se înfunda într-o magazie care nu conţinea, din cîte-mi dădeam seama, decît rezervoare mari de păcură cu conducte şi aparate de măsurat. Erau lipite de perete n-aveai unde te ascunde. Singur boilerul vîjîia menţinînd centrala termică în funcţie toată noaptea.

Camera de cîntărire era chiar mai rea, pentru că era mare şi fără nici o ascunzătoare. Nu conţinea nimic în plus faţă de cele necesare mese, scaune, anunţuri prinse pe perete şi cîntarul. Dincolo, în vestiarul jocheilor, erau şiruri de cuiere cu şei pe ele, soba caldă, îngrămădită într-un colţ şi un imens coş de nuiele plin cu căşti, cizme, teltii cu buzunare pentru plumb şi alte echipamente lăsate de băieţi aici peste noapte. O ceaşcă murdară şi o farfurioară. Un exemplar din „Playboy". Numeroase pelerine de ploaie. Cazace cu culorile grajdurilor pe cuiere. Un şir de pantaloni spălaţi, atîrnaţi să se usuce. Era locul cel mai aglomerat, locul în care mă simţeam cel mai mult ca acasă şi aici voiam să mă ascund precum struţul în nisipul atît de familiar. Dar la capătul celălalt al vestiarului se găsea doar spălătorul, un alt punct mort, fără nici o ieşire.

Din camera de cîntărire, pe latura opusă vestiarului jocheilor, era camera arbitrilor, unde în trecut, ca toţi jocheii, fusesem implicat în cazuri de obiecţii asupra cîştigătorului. Era o cameră goală o masă mare cu scaune în jurul ei, fotografii sportive, un covor mic, uzat. Cîteva din obiectele personale ale arbitrilor zăceau împrăştiate prin jur, dar nu era nici o ascunzătoare.

Mai erau cîteva uşi ici şi colo, încuiate, în ciuda faptului că Oxon îşi lăsase cheile în apartament. Ca de obicei, aveam legătura de şperacluri la mine şi cu respiraţia tăiată, după cîteva minute, am intrat într-o cameră ce fusese bine încuiată şi care se desprindea din barul membrilor. S-a dovedit a fi depozitul de băuturi : lăzi cu băuturi tari, şampanie, vin şi bere. Bere din tavan pînă-n duşumea şi un cărucior de mînă pentru transport. Am fost tentat să

mă încui înăuntru şi să-i aştept pe cei care serveau la mese să mă salveze dimineaţa. Aceasta era uşa după care Oxon s-ar fi aşteptat cel mai puţin să mă găsească.

În depozitul de băuturi aş fi putut fi în siguranţă. Pe de altă parte, dacă eu eram, hipodromul putea să nu fie. Resemnat, am pornit-o din nou, dar n-am mai pierdut timp cu încuiatul. Scăpat de urmăritori, am riscat să urc sus. Era cald şi linişte şi toate luminile aprinse. Le-am lăsat aşa gîndindu-mă că, dacă supraveghetorii din maşini le vedeau stingîndu-se, ar fi ştiut foarte exact unde eram.

Totul părea să fie în ordine. Pe o latură a holului central era o cameră mare unde executivul îşi ţinea şedinţele şi servea masa. Pe cealaltă parte era un fel de salon mobilat cu fotolii de culoare deschisă, cu două vestiare ce se desprindeau din el, pe latura din spate. Pe latura din faţă, prin uşi duble, se ajungea într-o boxă, sus, deasupra tribunelor. Tribuna oficială pentru directori şi oaspeţi de onoare, cu o vedere superbă asupra întregului hipodrom.

N-am ieşit afară. Un sabotaj la tribuna oficială n-ar fi oprit cursele, n-ar fi dus nicăieri. Şi în afară de asta, indiferent cine era în maşina mea, m-ar fi văzut deschizînd uşa.

Retrăgîndu-mă, m-am întors direct prin sufragerie, în oficiu, în celălalt capăt. Acolo era o cămară cu farfurii, pahare şi tacîmuri iar în cămară încă o ieşire. Un mic lift de serviciu cobora spre bucătărie. Funcţiona cu frînghii, la fel cu cel din Cromwell Road... la fel cum funcţionase liftul de la birou, înainte de bombă.

Kraye şi Oxon erau jos, în bucătărie. Vocile lor mînioase se înălţau de-a lungul coloanelor, amestecate cu o voce ce şuşotea mai încet şi care părea să se contrazică cu ei. De vreme ce ştiam unde erau, m-am întors cu oarecare curaj din nou la parter. Dar eram înspăimîntat. Părea să nu fie nimic care să meargă prost în clădirea princi-

pală. Dacă ei organizau totuşi o avariere undeva afară, pe hipodrom, nu vedeam cum aş fi putut-o opri.

Cînd încă mă frămîntam destul de nehotărît pe coridor, uşa bucătăriei se deschise, lumina răspîndindu-se afară şi l-am putut auzi pe Kraye vorbind. Am plonjat din nou spre cea mai apropiată uşă şi am închis-o în urma mea.

Eram, am descoperit, în WC-ul femeilor, unde nu mai fusesem înainte : şi nu mai era o a doua ieşire. Doar două şiruri de cabine, toate cu uşile deschise, un rînd de chiuvete, oglinzi pe pereţi cu o poliţă lată dedesubt, cîteva scaune şi o tejghea asemănătoare celei din bar. În spatele ei era o bară cu umeraşe de haine.

Se auzeau paşi grei în pasajul exterior. Automat am alunecat în spatele tejgheţei şi m-am înghesuit într-un colţ. Uşa s-a deschis.

— N-are cum să fie aici, spuse Kraye. Lumina este încă aprinsă.

— În orice caz, eu am trecut pe aici cu nici cinci minute în urmă, încuviinţă Oxon.

Uşa s-a închis în urma lor şi paşii s-au îndepărtat. Am început să respir din nou şi inima, care-mi bătea cu putere, s-a domolit. Dar numai pentru cîteva secunde. În cameră cineva tuşea.

Am îngheţat. Nu-mi venea să cred. Camera fusese goală cînd am intrat, eram sigur. Şi nici Kraye şi nici Oxon n-au rămas... mi-am ciulit urechile, încordat, îngrozit.

O altă tuse. Una singură, domoală.

Am încercat cît am putut, n-am mai auzit nimic altceva. Nici o respiraţie. Nici un foşnet de haine, nici o mişcare. Părea complet ilogic. Dacă cineva din cameră ştia că sînt după tejghea, de ce nu făcea nimic ? Dacă nu ştiau, de ce erau aşa de nenatural de liniştiţi ?

În cele din urmă, stăpînindu-mi nervii, m-am ridicat încet.

Camera era goală.

Aproape imediat a urmat o nouă tuse. Acum, pentru că tejgheaua nu-mi mai acoperea urechile, am realizat mai clar din ce direcţie venea. Am virat-o într-acolo. Nu era nimeni.

Am traversat camera şi m-am uitat atent la chiuvete. Apa se prelingea dintr-unul din robinete. Chiar cînd mă uitam la el, robinetul a tuşit. Aproape rîzînd uşurat, am întins mîna şi l-am închis.

Metalul era foarte fierbinte. Surprins, am deschis robinetul din nou. Apa a venit bolborosind pe ţeavă, plină de bule de aer şi foarte fierbinte într-adevăr. Ce tîmpenie, îmi spusei închizîndu-l din nou, să fie apa atît de fierbinte la ora asta din noapte.

Dumnezeule, gîndii. Boilerul.

XVI

CERCETAREA AŞA-ZIS METODICĂ A LUI KRAYE ŞI Oxon de la un capăt la celălalt, continua dinspre peluză spre zona tribunelor rezervate spectatorilor de rînd. Eu şi boilerul ne aflam în partea deja cercetată de ei. Am stins luminile de la toaletă, am înaintat cu grijă pe coridor şi, prin bucătărie, sufrageria membrilor, vestiarul bărbaţilor şi o altă porţiune scurtă de coridor, m-am reîntors în camera boilerului.

Deşi nu era nici o uşă, ştiam că de cealaltă parte a peretelui se găsea, spre stînga, camera de cîntărire şi spre dreapta vestiarul jocheilor, cu peretele ce le separa. Din ambele camere, cînd era linişte, aşa cum era în noaptea asta, se putea auzi destul de clar vîjîitul amortizat al boilerului.

Am aprins din nou lumina pe care o stinsesem în camera boilerului. M-am uitat împrejur. Totul părea nor-

mal, ca înainte, afară... afară doar că, ceva mai departe, spre dreapta, era un mic lac de apă pe duşumea.

Boilerele. Avusesem o lecţie despre ele la şcoală. Cu şaisprezece sau şaptesprezece ani în urmă, gîndii complet lipsit de speranţă. Dar mi-am amintit foarte clar felul cum maistrul începea lecţia

„Primul lucru ce trebuie învăţat despre boilere", spunea el, „este că explodează".

Era un profesor excelent întreaga clasă de patruzeci de copii asculta în continuare plină de interes. Dar de atunci, singurele cunoştinţe în materie de boilere le căpătasem jos, la subsol, unde uneori beam o ceaşcă de ceai cu caloriferistul. Era un fost fochist de pe vapor, solid şi un studios înveterat în materie de curse. În majoritatea cazurilor discutam despre curse, dar uneori despre slujba lui. Erau reguli stricte pentru boilere, spunea el şi inspecţii oficiale periodice, la fiecare trei luni. Boilerele îl încîntau şi trebăluia pe lîngă ele mai tot timpul.

„Primul lucru ce trebuie învăţat despre boilere este că explodează."

N-are rost să spun că nu eram înspăimîntat, pentru că eram. Dacă boilerul exploda, nu însemna doar că făcea noi uşi largi spre camera de cîntărire şi vestiarul jocheilor, ci trimitea tornade de aburi fierbinţi prin fiecare crăpătură existentă. Nici o moarte nu părea mai de invidiat.

Stăteam cu spatele lipit de uşă şi încercam disperat să-mi amintesc acea lecţie îndepărtată şi să găsesc hiba.

Era un boiler mare cu aburi. Un cilindru enorm, înalt de trei metri şi cu diametrul de un metru şi jumătate. Avea pereţi groşi de oţel iar vopseaua roşie dată contra ruginei începuse să se cojească. Focul ardea în partea de jos, nu cu cărbuni, cum fusese construit iniţial, ci printr-un mai modern jet de păcură. Dacă aş fi deschis uşa la foc, aş fi simţit dogoarea căldurii lui insuportabile.

Corpul cilindrului trebuia umplut aproape pînă sus cu apă. Flacăra fierbea apa. Aburii care se formau ieşeau, sub proprie presiune, prin partea de sus, printr-o conductă care — am urmărit-o cu ochii — ducea într-un cilindru mare, vopsit în galben, rotunjit la capete, atîrnat orizontal sub tavan. Acest rezervor arăta mai degrabă ca un zepelin. Era, dacă-mi aminteam bine, un calorifer. În interiorul lui, conducta de aburi se desfăşura în spirală, ca un resort imobil. Acest rezervor era alimentat cu apă direct de la conducta principală, apa urmînd să fie fiartă şi trimisă spre radiatoarele din încăperi şi spre robinetele de apă caldă din bucătărie, vestiare şi duşurile jocheilor. Căldura arzătoare din conducta în spirală, plină cu aburi, se revărsa imediat asupra apei ce venea din conducta principală, astfel încît apa rece ce intra în calorifer devenea foarte fierbinte în scurtul interval pînă ce ieşea pe la celălalt capăt.

Aburii, totuşi, pierzîndu-şi din temperatură de-a lungul întregului proces, se condensau treptat iar în apă. O conductă ducea în jos de-a lungul peretelui, de la calorifer, într-un rezervor mult mai mic, unul pătrat, obişnuit, care stătea pe duşumea. De la baza acestuia o altă conductă traversa camera şi urca sus, lîngă boiler, la un dispozitiv de metal, bulbucat, care ajungea la înălţimea capului meu. O pompă electrică. Termina circuitul, pompînd în sus apa condensată din rezervorul de pe duşumea şi o reîntorcea spre boiler, spre a fi vaporizată şi condensată din nou. Şi iarăşi circuitul se repeta încă o dată şi încă o dată, în mod continuu.

Atîta vreme cît se desfăşoară astfel, totul este în ordine. Dar, dacă intervii în circuit, astfel încît apa nu se mai întoarce la boiler şi în acelaşi timp păstrezi focul continuu la bază, toată apa dinăuntrul cilindrului se transformă treptat în vapori. Vapori care sînt suficient de puternici să propulseze o navă sau să tragă un tren de dou-

sprezece vagoane dar, în cazul de față, trebuiau să iasă printr-o conductă îngustă, strîns spiralată.

Acest tip de boiler, construit nu pentru a pune în mișcare o locomotivă, ci numai pentru încălzitul apei, nu era echipat să reziste unor presiuni enorme. Zboară în aer, gîndii, dacă toată apa se transformă în vapori și aceștia găsesc un punct slab pentru o breșă, și asta chiar înainte ca flacăra să-i ardă complet baza. Și într-un caz și în altul explozia era iminentă.

În exteriorul boilerului era un aparat de măsurare a apei, un tub de sticlă vertical, lung de treizeci de centimetri, fixat în console. Nivelul apei din tub indica nivelul apei din boiler. În partea de sus a aparatului, o linie neagră indica nivelul la care trebuia să fie apa. Cam la două treimi mai jos, o linie roșie acționa ca un avertizor. Acum nivelul apei în aparat era cu un centimetru deasupra liniei roșii.

Ca să spun drept, mă liniștisem cît de cît. Boilerul nu era chiar gata să plesnească. Pînă la explozie mai dura. Însemna că aveam un scurt răgaz ca să găsesc cum s-o previn. Poate atîta timp cît îi trebuia lui Oxon și Kraye să se hotărască să reia scotoceala.

Aș fi putut pur și simplu să sting focul, dar Kraye și Oxon ar fi observat că zgomotul a încetat și l-ar fi pornit din nou. Nu s-ar fi cîștigat nimic. Pe de altă parte, eram sigur că flacăra era mai mare decît ar fi trebuit să fie în cursul nopții, pentru că apa de la robinetul de la toaletă era clocotită.

Prudent, am manevrat robinetul de la conducta de păcură. O jumătate de tură. O tură completă. Vîjîitul părea la fel de puternic. O altă rotire : de data asta era o schimbare evidentă. Încă o jumătate. Era perceptibil mai slab. Am învîrtit încet robinetul, puțin cîte puțin, pînă ce, aproape dintr-o dată, uruitul s-a transformat într-un murmur. Prea mult. Grăbit am făcut mișcarea inversă.

La punctul în care murmurul devenise iar vîjîit m-am oprit.

Am privit gînditor, la rezervorul pătrat de apă condensată de pe duşumea. Acesta se revărsase creînd balta de lîngă el ; şi se revărsa, pentru că conţinutul nu era pompat înapoi în boiler. Dacă au stricat pompa, sînt terminat, gîndii disperat. Nu ştiam nici cele mai elementare lucruri despre pompele electrice.

O altă propoziţie din îndepărtata mea lecţie de şcoală pluti cu folos prin mintea mea *„Pentru securitate, fiecare boiler trebuie să aibă două surse de apă"*.

Mi-am muşcat buza de jos urmărind picăturile de apă ce se scurgeau pe latura rezervorului de pe duşumea. Chiar numai în cele cîteva minute de cînd mă aflam acolo, balta se lăţise. Una din sursele de apă, în mod evident, era avariată. Unde şi care era cealaltă ?

Erau zeci de conducte în încăpere ; nu numai conducte de păcură şi conducte de apă, dar toate cablurile electrice erau şi ele plasate în ţevi. Erau cam şase conducte separate cu robinete pe ele. Mi se părea că toată apa din clădire trecea prin camera boilerului.

Două conducte, aparent conducte de alimentare, duceau de la duşumea, în sus, pe perete şi intrau în calorifer. Ambele aveau robinete de închidere pe care le-am încercat. Amîndouă erau deschise. Nu era nici o conductă principală care să ducă apa direct în boiler.

Dar apoi, absolut din întîmplare, pe cînd eram pe la jumătatea drumului înconjurînd cilindrul imens, în căutarea unei conducte de admisie, am observat mînerul uşii lăsîndu-se în jos. Am sărit spre singura ascunzătoare posibilă, spaţiul dintre boiler şi perete. Era cumplit de fierbinte aici : aproape insuportabil.

Kraye a trebuit să-şi ridice vocea ca să se facă auzit peste uruitul focului.

— Crezi că este încă în siguranţă ?

— Da, ţi-am spus, nu va exploda înainte de trei ore. Cel puţin trei ore.

— Apa dă pe dinafară deja, obiectă Kraye.

— Este destulă acolo. Vocea lui Oxon se auzi mai aproape. Îmi simţeam inima bătînd cu putere şi-i auzeam pulsaţiile în urechi. Nivelul n-a coborît încă la punctul critic pe aparat, spuse el. Nu explodează decît mult mai tîrziu după ce coboară sub el.

— Trebuie să-l găsim pe Halley, spuse Kraye. Haide.

Dacă Oxon ar fi făcut încă un pas, m-ar fi văzut.

— Eu voi începe din capătul ăsta ; tu o porneşti din celălalt. Uită-te în fiecare dulap. Micul şobolan trebuie să fie pitit undeva.

Răspunsul lui Oxon nu s-a auzit clar. Deodată i-am zărit manşeta în timp ce se întorcea şi m-am ghemuit şi mai mult în ascunzătoarea mea.

Din cauza zgomotului boilerului nu puteam auzi dacă au ieşit sau nu, dar trebuia să-mi asum riscul şi să-i consider plecaţi. Căldura era insuportabilă în locul unde stăteam. Deplasîndu-mă în mijlocul camerei, în aerul obişnuit de acolo, era ca şi cum m-aş fi cufundat într-o vană cu apă rece. Iar Oxon şi Kraye ieşiseră.

Mi-am scos jacheta şi mi-am şters transpiraţia de pe faţă cu manşeta cămăşii. Înapoi de unde am plecat alimentarea cu apă.

Pompa *părea* că funcţionează. Nu erau fire libere, arăta neatinsă, cam unsuroasă, cam murdară. Din fericire, gîndii, nu avariaseră pompa, blocaseră conducta la ieşirea din rezervor. Mi-am scos cravata şi cămaşa şi le-am pus lîngă jachetă, pe duşumeaua murdară.

Capacul rezervorului ieşi destul de uşor şi apa, cînd am încercat-o, era totuşi fierbinte. Am băut puţină din palma făcută căuş. Alergătura şi căldura îmi făcuseră o sete cumplită şi, deşi aş fi preferat-o de la gheaţă, nici o apă n-ar

fi putut fi mai curată, sau mai fără nici un gust, cu toate că nu eram omul care să fac fasoane la chestii din astea.

Mi-am cufundat braţul în apă, îngenunchind lîngă rezervor. Cum nu era adînc decît de vreo jumătate de metru, i-am putut atinge fundul destul de uşor şi aproape imediat degetele mele care scotoceau au găsit şi au înhăţat un obiect care plutea liber. L-am scos afară.

Era un filtru dintr-o plasă fină care, fără îndoială, îşi avusese locul deasupra gurii de scurgere. Convins acum că la acest capăt fusese blocată conducta am băgat iar mîna în apă. Am găsit orificiul de scurgere şi l-am cercetat cu atenţie. N-am întîlnit nici un obstacol. Aplecîndu-mă mai mult, astfel încît umărul îmi intrase pe jumătate în apă, am împins două degete pînă unde am putut ajunge pe gura conductei. N-am simţit nimic solid, dar părea să fie totuşi o bucată de sfoară. Era dificil s-o prinzi suficient de strîns între cele două degete ca s-o poţi trage cu forţă afară, dar, treptat-treptat, după o serie de mici smucituri, am reuşit să-i schimb poziţia.

În sfîrşit, a ieşit atît de brusc încît aproape că m-am dezechilibrat. S-a auzit o gîlgîitură în gura de scurgere a rezervorului şi, din cealaltă parte a camerei, de la pompă, un ţăcănit strident.

Am scos mîna din apă să văd ce blocase conducta şi am privit uluit. Era un şoarece mare. Trăsesem de coada lui.

Sabotaj mascat perfect de un accident, gîndii. Aceeaşi veche formulă. Era foarte puţin probabil ca un şoarece să se cufunde într-un rezervor, să găsească filtrul deplasat de la locul lui, cum nu se poate mai bine ca el să se fixeze chiar în gura conductei. Totuşi dovedeşte, dacă poţi, că treaba este imposibilă.

Am ascuns cu grijă mica creatură fiartă în spaţiul îngust dintre rezervor şi perete. Cu uşurare am observat că nivelul apei cobora încet, ceea ce însemna că pompa

funcţiona corect iar boilerul va reveni curînd, mai mult sau mai puţin, la normal.

Am mai aruncat ceva apă din rezervor ca să fac balta mai mare, dacă cumva Kraye sau Oxon şi-ar arunca iarăşi ochii pe aici şi am pus la loc capacul rezervorului. În timp ce-mi îmbrăcam jacheta, am urmărit cu ochii diverse conducte intrînd şi ieşind din boiler. Conducta înfăşurată în pîslă, prin care vaporii erau trimişi spre calorifer. Coşul imens pentru gazele fierbinţi rezultate din arderea păcurii. Conducta de admisie de la pompă. Aparatul de măsurare a apei. Conducta de păcură. Trebuia să fie pe undeva o conductă de admisie a apei, atît pentru securitate, cît şi pentru menţinerea circuitului de vapori în partea de sus a boilerului.

Am găsit-o în cele din urmă, aşezată paralel şi în spatele conductei ce venea de la pompă. Alimentarea se făcea de la trei mici rezervoare aşezate în trepte, fixate, sus, pe perete. Filtre, recunoscui, astfel ca conducta principală de apă să nu transporte săruri minerale care să se sedimenteze pe boiler. Rezervoarele filtru erau alimentate de o conductă din care se ramifica una din conductele principale, care-şi avea propriul ei robinet.

Ajungînd la el am încercat să-l învîrt în sensul acelor de ceasornic. Nu s-a clintit. Conducta principală de apă era închisă. Mulţumit, am deschis-o din nou.

În cele din urmă, boilerul funcţionînd normal, mi-am aruncat privirea spre aparatul de măsurare a apei. Nivelul se ridicase deja aproape la jumătate, între linia roşie şi linia neagră. Sperînd din adîncul inimii ca Oxon să nu se întoarcă curînd pentru un nou control, m-am îndreptat spre ieşire şi am stins lumina.

Nu era nimeni pe coridor. M-am strecurat pe uşă şi, înainte de a o închide complet, mi-am vîrît mîna înapoi şi am aprins lumina din nou. Nu voiam ca Kraye să ştie că fusesem acolo.

Fără să mă dezlipesc de perete, am coborît încet de-a lungul coridorului spre capătul peluzei. Dacă depășeam tribunele, mai erau și alte clădiri în partea aceea care să-mi ofere o ascunzătoare. Grajdurile, vestiarele și clădirile cu totalizatoarele [1] așezate într-un cerc argintiu. Dincolo de acestea se întindeau obstacolele în linie dreaptă din finalul cursei și, coborînd mai departe, porțiunea acoperită cu scoarță de stejar și șoseaua care intersecta pista. Și de-a lungul șoselei — bungalouri, oameni și telefoane.

Cam așa stăteau lucrurile cînd norocul meu s-a dus pe apa sîmbetei.

XVII

ABIA FĂCUSEM DOI PAȘI DINCOLO DE BARUL SPECtatorilor de rînd, cînd ușa se deschise și lumina se revărsă afară, peste silueta mea în vîrful picioarelor. În cele două secunde cît i-a trebuit lui Oxon să-și dea seama ce avea în fața ochilor, făcusem deja șase pași în fugă spre ieșire. Strigătele lui au răsunat de-a lungul coridorului preluate de ecou și amestecate cu altele venind cu mult mai din spate, dar tot speram că, dacă și Kraye era în urma mea, mai aveam totuși o șansă. Cînd mai aveam însă doar zece pași pînă la ieșire, acolo apăru în grabă o altă figură atrasă de zgomot.

Am derapat, mai-mai să mă prăbușesc, alunecînd pe unul din căpăcelele metalice împrăștiate și am dat buzna prin singura ușă posibilă, în același băruțel de mai înainte. Alergam împrăștiind căpăcelele în toate direcțiile, dar n-am mai ajuns la cealaltă ușă. Ea s-a deschis înainte de a apuca eu să fiu acolo : și acesta a fost sfîrșitul.

Doria Kraye stătea în fața mea malițioasă, triumfătoare. Era îmbrăcată ca la teatru, în pantaloni albi mulați

[1] Mașină automată folosită în pariurile de la cursele hipice.

și o jachetă albă, scurtă, lucioasă. Părul negru îi cădea drept, iar fața-i era, ca întotdeauna, de o frumusețe fără cusur ; și, cu o hotărîre de nezdruncinat, ținea în mîna-i elegantă, cu degete lungi, micul pistol automat de calibru 22, pe care-l văzusem în cutia de ciocolată de la fundul trusei ei de voiaj.

— Capăt de linie, bobocule, spuse ea. Rămîi exact unde ești.

Am ezitat, gata-gata să-ncerc să dau buzna peste ea.

— Nu risca, spuse. Sînt un trăgător desăvîrșit. N-aș da greș. Vrei o rotulă făcută pulbere ?

Era lucrul pe care mi-l doream cel mai puțin. M-am întors încet. Trei bărbați înaintau în camera lungă. Kraye, Oxon și Ellis Bolt. Toți arătau obosiți deja de atîta goană și gata să-și ia revanșa aruncîndu-se asupra vînatului.

— Vrei să mergi, spuse Doria din spatele meu, sau preferi să fii tîrît ?

Am ridicat din umeri.

— Merg.

Mi-era egal, oricum Kraye tot nu-și putea ține mîinile departe de mine. Cînd, urmînd instrucțiunile Doriei, am trecut pe lîngă el, mergînd înapoi spre ieșirea în coridor, el m-a prins de jachetă, de la ceafă și m-a pocnit peste picioare. I-am întors lovitura, dar nu cu mare eficiență, de vreme ce imediat zăceam lungit pe dușumea. Nimic nu este mai cumplit decît să cazi pe căpăcele metalice, gîndii cu scuzele de rigoare pentru Michael Flanders și Donald Swann [1].

— Ridică-te, spuse Kraye.

Doria stătea lîngă el cu pistolul îndreptat asupra mea.

Am făcut precum mi-a spus.

— Perfect, spuse Doria. Acum mergi de-a lungul coridorului și intră în camera de cîntărire. Și, Howard, pen-

[1] Artiști comici englezi, contemporani.

tru numele lui Dumnezeu, așteaptă pînă ajungem acolo, sau îl pierdem din nou. Umblă, bobocule. Mergi drept pe mijlocul coridorului. Dacă încerci ceva, te împușc în picior.

N-aveam nici un motiv să n-o cred. Am merș pe mijlocul coridorului, cu ea prea aproape în spatele meu ca să mai existe vreo șansă de scăpare și cu cei doi bărbați în ariergardă.

— Așteaptă o clipă, spuse Kraye în dreptul camerei boilerului.

Lumina s-a revărsat afară amestecîndu-se cu celelalte lumini de la celelalte uși de-a lungul coridorului, deja deschise.

— Ei ? spuse Oxon.

— Este mai multă apă pe dușumea.

Părea încîntat și închise ușa fără să mai intre pentru o cercetare mai amănunțită. Se pare că norocul nu mă părăsise chiar de tot.

— Mișcă, spuse el.

L-am ascultat.

Camera de cîntărire era la fel de mare și la fel de goală ca întotdeauna. M-am oprit în mijlocul ei și m-am întors. Cei patru stăteau aliniați privindu-mă și nu mi-a plăcut deloc ce citeam pe fețele lor.

— Mergi și așază-te acolo, spuse Doria, indicîndu-mi locul cu mîna.

Am traversat camera și m-am așezat unde-mi arătase, pe scaunul cîntarului. Acul se mișcă imediat pe cadran indicîndu-mi greutatea. Șaizeci. Eram vag interesat să aflu, aveam exact cu patru kilograme și jumătate mai puțin decît atunci cînd călărisem ultima oară. Gloanțele ar rezolva orice problemă de greutate pentru un jocheu, reflectai.

Cei patru au venit mai aproape. Era o oarecare ușurare să văd că Fred nu era printre ei, dar numai într-o mică măsură. Kraye manifesta aceeași furie lividă pe care o avusese la Anysford cu douăsprezece zile în urmă. Și atunci eu abia dacă-i insultasem soția.

— Ține-i brațele, îi spuse lui Oxon.

Oxon era unul din acei bărbați filiformi a căror forță părea destul de redusă. Mă ocoli, se postă în spatele meu, își înfipse degetele în coatele mele și mi le trase spre spate. Concentrat, Kraye mă lovi de cîteva ori peste față.

— Unde sînt celelalte ? spuse el.

— Ce ? zisei eu abia perceptibil.

— Negativele.

— Care negative ?

Mă lovi din nou și-l duru propria mînă. Scuturînd-o și frecîndu-și articulațiile degetelor, spuse

— Știi despre ce negative este vorba. De la pozele pe care le-ai făcut hîrtiilor mele.

— O, acelea.

— Acelea.

Mă lovi din nou, dar cu mai mică intensitate.

— La birou, murmurai.

— Încercă o lovitură cu podul palmei să-și salveze articulațiile.

— Birou, spusei.

Acum lovi cu mîna stîngă, dar a fost destul de neîndemînatic. După asta își supse degetele și-și păstră mîinile departe de fața mea.

Bolt vorbi pentru prima dată, cu o voce de a cărei frumusețe era conștient.

— Fred nu le-ar fi scăpat, mai ales că n-aveau de ce să fie ascunse. El este mult prea meticulos.

Dacă lui Fred nu i-ar fi putut scăpa, atunci bombele fuseseră pură cîinoșenie. Am lins interiorul buzei ce-mi crăpase și m-am gîndit la ce mi-ar fi plăcut să-i fac lui Fred.

— Unde anume la birou ? spuse Kraye.

— Masă.

— Lovește-l, spuse Kraye. Mă dor mîinile.

Bolt a făcut un pas, dar asta nu era o treabă pe genul lui.

— Încearcă cu ăsta, spuse Doria oferindu-i pistolul, dar, din fericire, era prea mic ca să-l poată ține ca lumea.

Oxon îmi eliberă coatele, înaintă și mă privi în față.

— Dacă este hotărît să nu-ţi spună, n-ai să scoţi nimic de la el în felul ăsta, zise.

— V-am spus, zisei eu.

— De ce nu ? întrebă Bolt.

— Pe voi vă doare mai mult decît pe el. Şi, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, n-o să obţineţi nimic de la el.

— Nu fi tîmpit, spuse Doria batjocoritoare. E atît de pricăjit.

Oxon rîse strepezit.

— Dacă Fred a spus aşa, înseamnă că negativele n-au fost la birou, afirmă Bolt din nou. Nici în apartamentul lui. Şi nici nu le-a adus cu el. Sau, cel puţin, n-au fost în bagajul de la hotel.

L-am privit cu coada ochiului, a unui ochi care începuse să se umfle. Şi dacă nu mă pripeam să le spun să-l scoată din camera mea de la hotel, gîndii înciudat, el n-ar fi venit cu maşina la porţile hipodromului, exact la momentul cel mai nepotrivit. Dar n-aveam cum să prevăd şi faptul era deja consumat.

— N-au fost nici în maşina lui, spuse Doria. Dar era ăsta, în schimb.

Îşi băgă mîna în buzunarul ei alb, lucios şi scoase minusculul meu aparat de fotografiat. Kraye i-l luă, deschise cutia şi se uită înăuntru. Venele de la gît şi tîmple i se congestionară. Cu o furie paroxistică aruncă mica jucărie neagră în perete cu o lovitură ce-o făcu ţăndări.

— Şaisprezece milimetri, spuse el feroce. Lui Fred probabil că i-au scăpat.

Bolt spuse cu încăpăţînare :

— Fred ar găsi şi acul în carul cu fîn. Iar filmele acelea n-aveau de ce să fie ascunse.

— Ar putea să fie în buzunarul lui, sugeră Doria.

— Scoate-i haina, spuse Kraye. Ridică-te.

M-am ridicat şi platforma cîntarului s-a clătinat sub picioarele mele. Oxon mi-a tras haina-n jos de mîneci şi i-a pasat-o lui Kraye. El şi-a vîrît mîinile în buzunarele mele de la pantaloni. În cel din dreapta a găsit legătura de chei false.

— Stai jos, spuse.

Am făcut întocmai cercetînd cu dosul palmei contuziile de pe față. Putea să fie mai rău, gîndii resemnat, mult mai rău. Aș fi norocos dacă totul s-ar reduce la asta.

— Ce sînt alea ? întrebă Doria curioasă, luînd colecția zornăitoare de la Oxon.

Kraye i le smulse din mînă și le aruncă după aparatul de fotografiat.

— Chei false, spuse furios. Cele pe care le-a folosit ca să-mi deschidă valizele.

— Nu văd cum putea cu acea... acea... *gheară*, spuse Doria. Se uită spre ea cum îmi zăcea în poală.

Frumoasă înlănțuire de batjocuri, dar venea cu o săptămînă prea tîrziu. Mulțumită Zannei Martin, învățasem, în cele din urmă, să trăiesc avînd această gheară. Am lăsat-o acolo unde era.

— Doria, spuse Bolt calm, ești atît de drăguță să mergi în apartament să aștepți telefonul lui Fred ? Poate că deja a găsit ceea ce căutăm la Aynsford.

Am întors capul și l-am surprins privind direct spre mine, evaluîndu-mă. Avea o detașare în ochi, o împietrire în trăsăturile-i rotunjite ; și am început să mă întreb dacă indiferența lui flegmatică nu s-ar putea dovedi, în cele din urmă, mult mai greu de mînuit decît furia lui Kraye.

„Aynsford", repetai pentru mine. M-am uitat la ceas. Dacă Fred luase bombele la Aynsford, pînă acum treaba probabil că fusese deja făcută. Unul acolo, patru aici de față. Cinci cu toții deci, nu patru. Nu mă gîndisem la Doria ca la un partener activ, egal cu ceilalți. Greșeala mea.

— Nu vreau să mă duc, spuse Doria, rămînînd unde se afla.

Bolt ridică din umeri.

— N-are importanță. Cred că negativele nu sînt la Aynsford, pentru că ideea că Fred le-ar putea căuta acolo nu l-a înspăimîntat pe Halley cîtuși de puțin.

Gîndul la ce-ar putea face Fred la Aynsford sau chiar lui Charles nu-i neliniștea pe nici unul din ei. Dar mai mult decît asta, mie nu-mi plăcea modul cum raționa Bolt. În împrejurările de față, un adversar cu mintea lucidă era ceva de care mă puteam lipsi.

— Trebuie să le obținem, spuse Kraye foarte agitat. Trebuie. Sau să fim siguri, dincolo de orice dubiu, că au fost distruse. Apoi către Oxon Ține-i din nou brațele.

— Nu, spusei trăgîndu-mă înapoi tremurînd.

— A, asta-i mai bine. Ei ?

— Au fost la birou.

Îmi simțeam gura încleștată.

— Unde ?

— În biroul domnului Radnor, cred.

Se uita scrutător la mine, ochii i se îngustaseră, furia pe jumătate stăpînită, cîntărind dacă-i spuneam adevărul sau nu. El categoric nu se putea duce la birou să se convingă.

— Au fost, spuse deodată Bolt.

— Ce ? întrebă Kraye neliniștit.

— Au fost, zise Bolt. Halley a spus „Au fost" Negativele *au fost* la birou. Acum asta-i foarte interesant într-adevăr, nu crezi ?

Oxon spuse

— Nu văd de ce.

Bolt veni mai aproape de mine și mă străpunse cu privirea. Nu i-am întîlnit ochii dar indiferent ce a putut citi pe fața mea tumefiată, l-a încîntat.

— Cred că știe despre bombe, spuse în cele din urmă.

— Cum ? întrebă Doria.

— Sînt înclinat să cred că i s-a spus la hotel. Cei din Londra probabil că au încercat să ia legătura cu el. Da. Cred că trebuie s-o luăm ca atare, că știe despre bombe.

— Și care-i diferența ? întrebă Oxon.

Kraye știa.

— Înseamnă că el crede că este în siguranță dacă spune că negativele erau la birou, pentru că nu putem dovedi că nu erau.

— Au fost, insistai eu arătîndu-mă foarte neliniştit.

Bolt îşi ţuguie buzele umede.

— Cît de deştept este Halley ? întrebă el.

— A fost jocheu, spuse Oxon plat, de parcă asta automat ar fi însemnat un coeficient de inteligenţă de 70.

Bolt spuse

— Dar l-au angajat la firma Hunt Radnor.

— Ţi-am explicat mai înainte, spuse Oxon liniştit. Am întrebat diverşi oameni despre asta. Radnor l-a luat consilier, dar niciodată nu i-a dat nimic special de făcut şi, dacă nici asta nu arată că nu e mare lucru de capul lui, nu ştiu ce altceva ar putea arăta. Toată lumea ştie că slujba lui era doar de formă. Sună perfect dar, de fapt, nu înseamnă nimic. Destul de des se dau slujbe de acest gen jocheilor de vîrf cînd se retrag. Nimeni nu se aşteaptă de la ei să facă cine ştie ce, doar numele lor este folositor pentru o vreme. Cînd renumele s-a dus, li se dau papucii.

Toate aceste lucruri prea adevărate, spuse atît de concis, m-au deprimat aproape la fel de mult ca perspectivele mele imediate.

— Howard ? zise Bolt.

— Nu ştiu, spuse Kraye tărăgănat. Nu m-a impresionat cîtuşi de puţin cu deşteptăciunea lui. Ba chiar din contra. Sînt de acord că a făcut fotografiile acelea, dar probabil ai dreptate crezînd că habar n-are de ce ţinem ca ele să fie distruse.

Asta, de asemeni, era zguduitor de exact. Atît cît îmi putusem da seama, fotografiile nu dovedeau nimic concludent, afară doar că Kraye cumpărase acţiuni Seabury sub diverse nume cu ajutorul lui Bolt. Kraye şi Bolt nu puteau fi urmăriţi pentru asta. Ba mai mult, tot executivul Seabury văzuse fotografiile la şedinţa din dimineaţa aceea, aşa că conţinutul lor nu mai era un secret.

— Doria ? spuse Bolt.

— Este o mică tîrîtură slugarnică care spioncază dar, dacă ar fi deştept, n-ar sta unde se găseşte.

Nici la asta nu puteam aduce contraargumente. Fusese aproape cert tot timpul că Kraye primea ajutor de

la cineva care lucra la Seabury, dar chiar și după ce aflasem despre colaborarea nedorită a lui Brinton, directorul tehnic de la hipodromul Dunstable, continuasem să presupun că cel care îl ajutase la Seabury era unul din muncitori. La Oxon nu mă gîndisem nici o fracțiune de secundă, pentru că părea complet lipsit de rațiune ca să fie el. Să distrugă chiar el hipodromul unde lucra, după ce părăsise o slujbă ca a lui ! Pentru că patruzeci de ani în armată pentru un fost căpitan nu erau o bagatelă la care să renunți chiar atît de ușor. Cum, în mod cert, nu avea nici o tară psihică asemeni lui Brinton, n-avea prin ce să fie șantajat să facă ceva împotriva voinței lui. L-am considerat stupid și arogant, dar nu escroc. Așa cum a spus Doria, dacă aș fi fost suficient de deștept ca să-l suspectez pe el, n-aș fi stat unde eram acum.

Bolt continua să discute despre mine de parcă n-aș fi fost acolo și de parcă hotărîrea la care trebuia să se ajungă ar avea consecințe obișnuite, de zi cu zi.

Spuse :

— Poate că voi toți aveți dreptate, dar părerea mea este alta, pentru că, din momentul în care Halley și-a făcut apariția pe scenă, totul merge anapoda. El a fost cel care l-a convins pe lordul Hagbourne ca hipodromul să fie reparat și tot el a găsit oglinda imediat ce a fost instalată. Eu l-am luat fără nici o ezitare, cînd a venit la mine, drept ceea ce mi-a spus că este — un vînzător într-un magazin. Voi doi l-ați luat drept un nenorocit de parazit fără nici o importanță. Toate acestea, laolaltă cu faptul că el ți-a deschis valizele și-a făcut fotografii bune, clare, cu un aparat în miniatură, se adună într-un singur lucru pentru mine. Profesionalism. Chiar felul cum stă acolo, fără să spună nimic, înseamnă profesionalism. Amatorii îți spun nume și încearcă să te impresioneze cu cît de multe știu. Tot ceea ce a spus este că negativele erau la birou. Cred că ar trebui să uităm toate impresiile anterioare despre el și să-l considerăm doar ca venind de la Hunt Radnor.

Au reflectat la asta cam cinci secunde. Apoi Kraye spuse :

— Trebuie să fim siguri în privința negativelor.

Bolt a încuviințat din cap.

Dacă raționea nu-mi spusese ce avea de gînd Kraye să-mi facă, zîmbetul soției lui a făcut-o. Mi s-a înfiorat carnea pe mine.

— Cum ? spuse ea plină de interes.

Kraye își examină articulațiile zdrelite.

— N-ai s-o afli de la el, spuse Oxon. Nu în felul acesta. N-ai nici o șansă.

— De ce nu ? spuse Bolt.

În loc să răspundă, Oxon se întoarse spre mine :

— Cîte curse ai făcut cu oasele rupte ?

Nu i-am răspuns. Oricum, nu-mi puteam aminti.

— Asta-i ridicol, spuse Doria disprețuitoare. Cum ar fi putut ?

— Foarte mulți o fac, spuse Oxon. Și sînt sigur că el n-a fost o excepție.

— Prostii, spuse Kraye.

Oxon își clătină capul.

— Clavicule, coaste, brațe, ei călăresc cu oricare din ele rupte, dacă reușesc să-i facă pe proprietari și antrenori să nu afle.

De ce nu putea să tacă ? gîndii plin de mînie. El făcea lucrurile cu mult mai rele ; de parcă n-ar fi recurs la destule deja.

— Vrei să spui, zise Doria cu o plăcere de care ți se făcea greață, că el poate să îndure foarte mult ?

— Nu, spusei. Nu. Suna ca o justificare, exact ceea ce era. Poți călări cu oase rupte numai dacă ele nu dor.

— Trebuie să doară, spuse Bolt rezonabil.

— Nu, spusei. Nu totdeauna.

Era adevărat, dar ei nu credeau.

— Negativele au fost la birou, spusei disperat. La birou.

— Este înspăimîntat, spuse Doria încîntată.

Și asta de asemeni era adevărat. O coardă a lui Kraye fusese atinsă. El își aminti de Aynsford.

— Ştim unde poate să-l doară cel mai tare, spuse el. Mîna aceea.

— Nu, spusei îngrozit.

Toţi au zîmbit.

Trupul mi-a fost inundat de o teamă ce n-o mai puteam controla. Rănirile la curse erau una ele erau rapide, neaşteptate şi făceau parte din meserie.

Să stai şi să aştepţi şi să ştii că o parte din tine, care deja ţi-era o povară, urma să fie torturată dincolo de orice limită de suportabilitate era cu totul altceva. Instinctiv, mi-am acoperit faţa cu braţul să nu-i las să vadă că-mi era teamă, dar probabil că fusese prea evident.

Kraye rîse batjocoritor.

— Aşa că iată-ţi-l pe bravul, deşteptul domn Halley ! Nu ne va trebui mult ca să obţinem adevărul.

— Ce păcat ! spuse Doria.

*

*

Au lăsat-o stînd în picioare în faţa mea, ţinînd micul pistol în mîna cu unghii roz, care nu-i tremura, iar ei au plecat să cotrobăie după ustensilele necesare. Am calculat distanţa pînă la uşă, să fi fost vreo nouă metri, şi m-am întrebat dacă şansa unui glonţ nu era de preferat faţă de ceea ce urma să se întîmple rămînînd unde mă aflam.

Doria îmi urmări nehotărîrea amuzată.

— Doar încearcă, bobocule. Doar încearcă.

Citisem că spre a împuşca fără greş cu un pistol automat îţi trebuie multă îndemînare şi practică. Era posibil ca siguranţa Dorei să vină doar din sentimentul puterii ce ţi-l dădea posesiunea unei arme şi ea să nu ştie să ţintească. Pe de altă parte, ea îl ţinea sus, cu braţul aproape perfect întins şi foarte aproape de locul în care putea lua linia de ochire. Cîntărind, am hotărît că afirmaţia ei de a fi un trăgător desăvîrşit avea prea multe probabilităţi ca să risc.

Era păcat că Doria avea un suflet atît de viciat într-un trup atît de frumos. Părea veselă şi atrăgătoare în hainele ei albe de la casa Courreges, abordînd un zîmbet care

părea cald și prietenos, dar care prezenta tot atîta siguranță precum căscatul unui piton. Era soția ideală pentru Kraye, gîndii. A patra, a cincea, a șasea oară, în sfîrșit, norocos. Își găsise exact perechea complementară. Dacă Kraye reușise, poate că într-o zi și eu..., dar eu nu știam nici dacă aveam să văd ziua de mîine.

Mi-am dus dosul palmei la ochi. Toată fața mă durea, mi se umflase, îmi înțepenise și începuse să mă cuprindă durerea de cap. Am hotărît că, dacă aveam să scap din asta, n-am să mai încerc niciodată meseria de detectiv. Făcusem un adevărat talmeș-balmeș din ea.

Bărbații s-au întors, Oxon din camera arbitrilor, trăgînd după el un scaun de lemn cu brațe și spătar, Kraye și Bolt din vestiarul jocheilor cu un vătrai de la sobă, lung de un metru și frînghia pe care fuseseră puși pantalonii uzi la uscat. Mai erau cîteva cîrlige de rufe agățate pe ea.

Oxon puse scaunul cam la un metru sau doi de mine și Doria mișcă arma o fracțiune să-mi indice că trebuie să mă așez pe el. Nu m-am mișcat.

— Dumnezeule, spuse ea dezamăgită, într-adevăr ești un vierme, exact ca la Aynsford. Paralizat de frică.

— Nu este vînzător într-un magazin, spuse Bolt tăios. Și nu uita asta.

Nu i-am aruncat nici o privire. Dacă n-ar fi fost el și refuzul lui de a accepta imaginea atît de folositoare, creată de Charles, a unui Halley complet lipsit de importanță, poate că n-ar fi trebuit să fac față prezentei situații.

Oxon îmi trase un ghiont în umăr.

— Mișcă, spuse el.

Mă ridicai fără chef și coborîi de pe cîntar. Stăteau toți ciorchine în jurul meu. Kraye întinse o mînă, și-o înfipse în cămașa mea și mă împinse în scaun. El, Bolt și Oxon se distrau ca pe vremuri legîndu-mi brațele și picioarele de echivalentele lor de lemn cu sfoara de întins rufe. Doria privea fascinată.

Mi-am amintit plăcerile ei destul de bizare.

— N-ai vrea să schimbăm locurile ? spusei obosit.

N-am înfuriat-o. A zîmbit uşor, şi-a pus pistolul în buzunar, s-a aplecat şi m-a sărutat lung şi apăsat pe gură. Mi s-a făcut silă. Cînd, în sfîrşit, s-a îndepărtat, avea o urmă din sîngele meu pe buză. Şi-a şters-o cu mîna şi apoi a lins-o căzută pe gînduri. Avea privirea înceţoşată şi languroasă de parcă trecuse printr-o experienţă erotică deosebită. Îmi venea să vomit.

— Ei, spuse Kraye, unde sînt ?

Părea că nu-l deranjase faptul că soţia lui mă sărutase. O înţelegea, firește.

M-am uitat cum legaseră frînghia, strîns, de jur împrejurul braţului meu stîng, lăsînd încheietura mîinii liberă şi palma căzută în jos. Mîna deci, gîndii. Oricum, la ce mai era bună o mînă cu care nu mai puteam face nimic?

M-am uitat pe rînd la feţele lor. Doria — transportată. Oxon — uşor surprins. Kraye — plin de el, cu muşchii încordaţi. Şi Bolt — calculînd suspicios. Nici urmă de îndurare pe feţele lor.

— Unde sînt ? repetă Kraye ridicîndu-şi braţul.

— La birou, spusei neajutorat.

Îmi lovi încheietura mîinii cu vătraiul. Sperasem că ar putea cel puţin să-ncerce să fie subtil, dar îşi folosi toată puterea şi cu această singură lovitură se alese praful de tot concursul de tir. Vătraiul răzbătu prin piele. Oasele trosniră ca nişte surcele.

N-am urlat, doar pentru că n-am mai avut suficientă respiraţie s-o fac. Înainte de acest moment aş fi zis că ştiam totul despre durere, dar se pare că întotdeauna mai ai cîte ceva de învăţat. Sub pleoapele mele închise lumea deveni galbenă şi gri precum soarele care străluceşte prin ceaţă şi fiecare centimetru din pielea mea începu să transpire. Niciodată nu mi se întîmplase ceva similar. Era prea mult, mult prea mult. Nu mai puteam suporta.

— Unde sînt ? spuse Kraye din nou.

— Nu mai... spusei. Nu mai da. Cu greu mai puteam vorbi.

Doria suspină adînc.

Am întredeschis ochii, capul îmi căzu fără vlagă pe spate, prea greu ca să-l țin ridicat. Kraye zîmbea încîntat de eforturile lui. Lui Oxon parcă-i venea să vomite.

— Ei ? spuse Kraye.

Înghiții, ezitînd totuși.

Puse vîrful vătraiului pe încheietura făcută zob, plină de sînge, și izbi violent. Parcă fusese un șoc electric care s-a propagat în sus, de-a lungul brațului, în cap și apoi jos, spre degetele de la picioare. Sudoarea îmi lipea cămașa de piept și pantalonii de picioare.

— Nu mai... spusei. Nu mai...

Era o bolboroseală ; o capitulare ; o rugă.

— Haide atunci, spuse Kraye și ridică vătraiul din nou.

Le-am spus. Le-am spus unde să se ducă.

XVIII

AU HOTĂRÎT CA BOLT SĂ MEARGĂ SĂ ADUCĂ NEgativele.

— Ce este locul acesta ? zise el.

Nu recunoscuse adresa.

— Casa a... a... unei prietene.

Privi liniștit sudoarea care mi se prelingea-n șiroaie pe față. Gura mi se uscase. Îmi era foarte sete.

— Spune-i... că eu te-am trimis, bolborosii printre respirații întretăiate. Eu... am rugat-o... să le păstreze... Ele... sînt cu... diverse alte lucruri... Pachetul... pe care-l vreți... are un nume pe el... ceva de film... Jigoro... Kano.

— Jigoro Kano. Perfect, spuse Bolt însuflețit.

— Dați-mi... spusei, puțină morfină.

Bolt rîse :

— După toate necazurile pe care ni le-ai făcut ? Chiar dacă aș avea, nu ți-aș da. Poți să stai acolo și să transpiri pînă crăpi.

Gemeam. Bolt zîmbi încîntat.

— Am să te sun imediat ce am negativele, îi spuse lui Kraye. Apoi putem decide ce vom face cu Halley. Pe drum am să mă mai gîndesc la asta.

După ton, probabil că discutaseră diverse variante, fără să ajungă la o hotărîre finală.

— Bun, spuse Kraye. Vom aştepta telefonul tău în apartament.

S-au îndreptat spre uşă. Oxon şi Doria au rămas în urmă, Doria pentru că nu-şi putea smulge ochii fascinaţi, dilataţi, de la mine, iar Oxon din motive mai practice.

— Chiar ai de gînd să-l laşi aici ? întrebă ea surprinsă.

— Da. De ce nu ? spuse Kraye. Haide, Doria dragă. Ce-a fost mai nostim s-a terminat.

Deloc încîntată, l-a urmat, de asemeni şi Oxon.

— Puţină apă, spusei. Vă rog.

— Nu, spuse Kraye.

Au ieşit pe uşă, pe lîngă el, unul cîte unul. Chiar înainte de a o închide, îmi aruncă o ultimă privire, un amestec de triumf, mulţumire şi cruzime satisfăcută. Apoi a stins toate luminile şi a plecat.

Am auzit o maşină pornind şi îndepărtîndu-se. Bolt îşi vedea de drum. Afară noaptea era întunecată. Întunericul mă împresură ca o a patra dimensiune. Cum liniştea se făcuse şi mai adîncă, ascultam zumzetul scăzut al boilerului, care funcţiona în siguranţă dincolo, de cealaltă parte a zidului. Cel puţin, gîndii, nu trebuia să-mi mai fac griji şi cu asta. Infimă, infimă consolare.

Spătarul scaunului îmi ajungea doar pînă la umeri, nu-mi puteam sprijini capul pe el. Mă simţeam obosit de moarte. Nu suportam nici o mişcare fiecare muşchi al corpului meu părea să aibă o legătură directă cu încheietura mîinii stîngi şi o uşoară flexare a piciorului drept îmi tăia respiraţia. Voiam să mă întind. Voiam o băutură rece. Să beau pe săturate. Voiam să leşin. Am continuat să stau în scaun, treaz de-a binelea, cu un cap care mă durea şi

cîntărea o tonă şi un braţ care nu meritase toată nenorocirea.

M-am gîndit la Bolt ajungînd în faţa uşii Zannei Martin şi aflînd că propria lui secretară mă ajutase. M-am întrebat pentru a suta oară ce avea să facă : dacă o va lovi. Biata domnişoară Martin, pe care viaţa şi aşa o rănise destul.

Nu numai pe ea, gîndii. În acelaşi dosar era scrisoarea pe care Mervy Brinton o scrisese pentru mine. Dacă Bolt avea s-o vadă, lui Mervyn Brinton îi va trebui gardă personală tot restul vieţii.

M-am gîndit la oamenii care suportaseră loviturile şi brutalităţile naziştilor şi ale japonezilor şi nu rareori muriseră fără să-şi trădeze secretele. M-am gîndit la atrocităţile care încă se întîmplă în întreaga lume şi la uşurinţa cu care omul îşi poate zdrobi semenul. În Algeria, se spune că se petrecuseră lucruri de necrezut. Dar în închisorile Africii, cine ştie ?

Prea tînăr pentru cel de al doilea război mondial, în siguranţă într-o societate tolerantă, n-aş fi crezut că am s-ajung vreodată la un asemenea test. Să sufăr sau să vorbesc. Dilemă care străbate timpurile pînă în antichitate. Mulţumită lui Kraye, acum o cunoscusem şi eu direct, nu prin intermediari. Datorită lui Kraye, n-am înţeles cum poţi să-ţi duci taina în mormînt.

* * *

Am reflectat Voiseм să mai călăresc pe hipodromul Seabury şi să mă întorc în camera de cîntărire şi să mă aşez pe cîntar ; şi le făcusem pe toate.

* * *

Am reflectat : cu două săptămîni în urmă, nu mă puteam despărţi de trecut. Mă agăţam de prea multe ruine, ruinele mariajului meu şi cariera mea hipică şi mîna care nu-mi mai era de folos. Acum erau duse, pentru totdeauna,

toate. Nu mai rămăsese nimic de care să mă agăț. Și fiecare amintire palpabilă a vieții mele fusese aruncată în aer de o bombă cu exploziv plastic.

Dar refuzam să mă gîndesc la ceea ce încă-mi mai putea face Kraye în următoarele cîteva ore.

*

* *

Bolt plecase de multă vreme cînd, în sfîrșit, Kraye s-a întors. Îmi păruse cît o jumătate de veșnicie, dar chiar și așa, nu eram deloc grăbit s-o sfîrșesc.

Kraye aprinse luminile. El și Doria stăteau în prag uitîndu-se la mine.

— Ești sigur că mai este timp ? zise Doria.

Kraye încuviință din cap, privindu-și ceasul.

— Dacă sîntem rapizi.

— Nu crezi că ar trebui să așteptăm pînă sună Ellis ? spuse ea. S-ar putea ca el să se fi gîndit la ceva mai bun.

— Deja întîrzie, spuse Kraye neliniștit.

Era clar că se contraziceau de o bucată de vreme.

— El trebuia să fi sunat pînă acum. Dacă avem de gînd să facem asta, nu mai putem aștepta.

— Bine, ridică ea din umeri. Merg să mă uit.

— Fii atentă. Nu intra înăuntru.

— Nu, spuse ea. Nu mă bate la cap.

Amîndoi au venit spre mine. Doria mă privi cu interes și i-a plăcut ce-a văzut.

— Arată îngrozitor, nu-i așa ? Exact ce-i trebuie.

— Ești o creatură umană ? spusei.

O licărire de conștiință îi străbătu fața frumoasă, ca și cum adînc, în străfunduri, într-adevăr știa că tot ce o bucurase în noaptea asta era un păcat și era obscen, dar era prea subjugată ca să mai existe vreo cale de întoarcere.

— Să te ajut ? îl întrebă pe Kraye fără să-mi răspundă.

— Nu. Mă descurc. El nu e foarte greu.

Privi cu un zîmbet cum soțul ei apucase spătarul scaunului pe care stăteam și începuse să-l tragă pe dușumea

spre perete. Hurducăturile erau de nesuportat. Începusem să ameţesc din cauza efortului de a nu urla. Dacă o făceam, nu era nimeni pe aproape să mă audă. Cei cîţiva flăcăi de la grajduri, rămaşi aici peste noapte, adormiţi buştean, erau la trei sute de metri distanţă. Nu erau decît soţii Kraye, pe care asta i-ar fi încîntat.

Doria îşi linse buzele ca la un festin.

— Du-te, spuse Kraye. Grăbeşte-te.

— Of, bine, încuviinţă ea mînioasă şi ieşi pe coridor.

Kraye terminase să mă tîrască prin cameră ; întoarse scaunul ca să fiu cu faţa la perete şi cu genunchii aproape proptiţi în zid, iar el rămase în spatele meu, respirînd adînc din cauza oboselii.

De cealaltă parte a peretelui, boilerul vîjîia domol. Se putea auzi mult mai clar de aici. Ştiam că nu va urma nici o explozie devastatoare, nu cărămizi în zbor, nu vapori ucigaşi de care să-ţi fie teamă. Şi totuşi, nisipul din clepsidră se scurgea cumplit de repede.

Doria se întoarse şi spuse cu o voce nedumerită :

— Înţelesesem de la tine că trebuie să fie apă peste tot, în partea aceea a coridorului.

— Exact.

— Ei bine, nu este. Nici o picătură. M-am uitat şi-n camera boilerului şi este la fel — complet uscat.

— Nu se poate. Sînt aproape trei ore de cînd începuse să se reverse. Oxon ne-a avertizat că acum trebuie să fie gata să explodeze. Probabil că te-ai înşelat.

— Nu m-am înşelat, insistă ea. Mi se pare că totul e-n perfectă stare.

— Nu poate fi.

Vocea lui Kraye era tăioasă. Ieşi într-o fugă să se asigure cu propriii-i ochi şi se întoarse şi mai repede.

— Ai dreptate. Merg să-l aduc pe Oxon. Eu nu ştiu cum funcţionează afurisitele astea.

Ieşi direct pe uşa principală şi-i auzii paşii alergînd. Nu era nici o urgenţă, în afară de propria lui mînie. M-am cutremurat.

Doria nu era suficient de sigură de starea boilerului ca să-şi mai piardă timpul lîngă mine, ceea ce era aproximativ primul lucru într-adevăr bun petrecut toată noaptea. Nici n-a găsit că ceafa mea ar merita să i se vorbească : ei îi plăcea să-şi vadă nenorociţii agitîndu-se. Probabil că-şi pierduse apetitul, acum că lucrurile mergeau prost. Aşteptă neliniştită lîngă uşă, jucîndu-se cu clanţa, ca să se întoarcă Kraye.

Oxon veni cu el şi amîndoi alergau. Au traversat în goană camera de cîntărire şi au ieşit pe coridor.

Oricum, mare lucru nu-mi mai rămăsese. O mîndrie făcută zdrenţe şi timp, poate, cît să le agăţi de un catarg.

Cei doi bărbaţi au intrat încet în cameră şi s-au îndreptat spre mine. Kraye a înhăţat scaunul şi l-a rotit violent. Camera de cîntărire era liniştită, impertürbabilă. Nu era decît întunericul care pătrundea prin ferestre. Atît.

M-am uitat la faţa lui Kraye şi mai bine n-aş fi făcut-o. Era albă şi împietrită de furie Ochii-i erau două pete negre.

Oxon ţinea şoarecele în mînă.

— Trebuie să fi fost Halley, zise el, de parcă ar fi mai spus-o înainte. Nu poate fi nimeni altcineva.

Kraye îşi puse mîna dreaptă peste stînga mea şi, sistematic, începu să-şi ia revanşa. După trei lungi minute am leşinat.

*

* *

M-am agăţat de întuneric încercînd să-l înfăşor în jurul meu ca o pătură şi el, cu încăpăţînare, se făcea din ce în ce mai subţire, tot mai subţire, din ce în ce mai zgomotos şi tot mai dureros, pînă ce n-am mai putut să neg că nu mă întorsesem iarăşi la viaţă.

Ochii mi-s-au dezlipit împotriva voinţei mele.

Camera de cîntărire era plină de lume. Oameni în uniforme de culoare închisă. Poliţişti. Poliţişti intrînd pe fiecare uşă. Lumini galbene scînteietoare, strălucind după atîta vreme prin ferestre. Poliţişti tăind cu grijă sfoara din jurul mădularelor mele de plumb.

Kraye şi Doria şi Oxon păreau mai mici, înconjuraţi de oamenii în uniforme albastre. Doria, în splendidul ei costum alb, încerca instinctiv şi fără succes să cocheteze cu cei care o ţineau în captivitate. Oxon, tulburat pînă-n măduva oaselor, privea pentru prima oară drept în faţă realitatea.

Furia lui Kraye nu se domolise. Se holba plin de mînie prin cameră. Striga, luptîndu-se cu braţele puternice care-l imobilizau.

— Unde l-ai trimis ? Unde l-ai trimis pe Ellis Bolt ?

— A, domnul Potter, spusei într-o bruscă oază de linişte. Domnule Wilbur Potter. N-ai decît s-o afli. Dar nu de la mine.

XIX

BINEÎNŢELES CĂ AM TERMINAT ACOLO UNDE ÎNcepusem, lungit pe spate, într-un spital. Dar nu pentru multă vreme, de data asta. Aveam o cameră plăcută, însorită, cu vedere spre marea ce se zărea în depărtare, cîteva surori extrem de drăguţe şi un întreg şuvoi de vizitatori. Chico a venit primul, imediat ce i-au dat drumul, într-o după-amiază de duminică.

Zîmbi în jos spre mine.

— Arăţi ca dracu.

— Mulţumesc foarte mult.

— Doi ochi vineţi, o buză numai coji, o faţă galben-stacojie şi o barbă de trei zile. Fascinant.

— Se pare că da.

— Vrei să te uiți ? întrebă ridicînd o oglindă de mînă de pe noptieră.

Am luat oglinda și m-am privit. Nu exagerase. Aș fi fost bun pe genericul unui film de groază. Oftînd, am spus

— Categoric, foarte potrivit într-un film interzis persoanelor sub optsprezece ani.

Rîse și puse oglinda la loc. Fața lui încă mai purta semnele încăierării. Sprînceana se vindeca, dar vînătaia se întinsese întunecată pe tot obrazul.

— Camera asta este mai bună decît cea pe care ai avut-o la Londra, remarcă el plimbîndu-se către fereastră. Și miroase rezonabil. Pentru un spital, vreau să spun.

— Fă-mi un rezumat rapid a ceea ce s-a mai întîmplat, spusei.

— Mi-au zis să nu te obosesc.

— Nu fi catîr.

— Ești dat naibii de șugubăț, mătăluță, din cîte s-ar părea.

— Depinde de cum o iei, încuviințai liniștit.

— O, sigur, sigur.

— Chico, dă-i drumul, pledai. Haide.

— Ei bine, stăteam cuminte în fotoliul lui Radnor, cu telefonul într-o parte și cu niște sandviciuri cu pui destul de bune, de cealaltă parte, visînd la o blondă deloc năzuroasă cu care mă distram de minune, cînd a sunat soneria de la intrare. Zîmbi. M-am ridicat, mi-am întins oasele și m-am dus să deschid. M-am gîndit că puteai să fii tu, întors în cele din urmă și neavînd unde dormi. Știam că n-avea cum să fie Radnor, numai dacă nu-și uitase cumva cheile. Și cine altcineva ar fi sunat la ușa lui la ora două noaptea ? Dar era tipul acela gras, stînd în prag, în costumul lui cu dungi foarte mărunte, spunînd că l-ai trimis tu.

„Intră atunci", i-am spus căscînd cu gura pînă la urechi. A intrat și l-am condus în așa-zisul birou al lui Radnor, unde stătusem eu,

„Sid te-a trimis ?", l-am întrebat eu. „Pentru ce ?"

A spus că înţelesese că prietena ta locuia aici. Doamne, bătrîne, să nu încerci vreodată să-ţi închizi gura rapid în toiul unui căscat. Eu aproape că mi-am dislocat maxilarele. Ar putea s-o vadă, a zis el. Îi părea rău că era atît de tîrziu, dar era extrem de important.

„Ea nu este aici", i-am spus. „Este plecată pentru cîteva zile. Vă pot ajuta cu ceva ?"

„Cine eşti ?" a zis el privindu-mă din cap pînă-n picioare.

I-am spus că eram fratele ei. A aruncat o privire destul de ascuţită spre sandviciurile şi cartea pe care începusem s-o citesc, care căzuse pe covor, îşi putea da seama că fusesem adormit, aşa că a părut să creadă că aşa era şi a spus

„Sid m-a rugat să-i aduc un pachet pe care i l-a lăsat prietenei lui în păstrare. Crezi că m-ai putea ajuta să-l găsesc ?"

„Sigur", i-am spus. „Ce este ?"

A ezitat puţin, dar putea să-şi dea seama că părea prea caraghios dacă refuza să-mi spună, aşa că a zis

„Este un pachet cu negative. Sid a spus că sora ta are numeroase lucruri de-ale lui, dar pachetul pe care-l vreau are un nume pe el, ceva de filme. Jigoro Kano."

„O", am spus inocent. „Sid te-a trimis după un pachet notat Jigoro Kano ?"

„Exact", a spus el, privind de jur împrejurul camerei. „Ar putea fi aici ?"

„Cu certitudine, da", i-am spus.

Chico s-a oprit, a venit la marginea patului meu, s-a aşezat la un cap, lîngă degetele de la piciorul drept.

— Cum de-ai ştiut de Jigoro Kano ? întrebă el serios.

— El a inventat judo-ul, spusei. Am citit-o pe undeva.

Chico a dat din cap.

— De fapt, nu l-a inventat. În 1882, el a luat cele mai bune părţi din sutele de variante ale jiu-jitsului, le-a pus într-o anume ordine şi le-a numit judo.

— Eram sigur că ai să știi, spusei zîmbindu-i.

— Ți-ai asumat un risc cam mare.

— Trebuia să știi. La urma urmelor ești un expert. Și toți anii aceia la club. Nici vorbă de risc. Eram sigur c-o să știi, numai dacă reținusem eu numele exact, asta era. În orice caz, ce s-a întîmplat în continuare ?

Chico a zîmbit vag.

— I-am aplicat cîteva lovituri. La brațe și așa mai departe. Era complet uluit. Realmente a fost destul de nostim. Apoi l-am și presat puțin. Știi. Degetul mare apăsînd asupra unui nerv. Dumnezeule, trebuia să-l fi auzit urlînd. Cred că-și imagina c-avea să trezească vecinii, dar tu știi cum este la Londra. Nimeni nu dă absolut nici o atenție. Apoi l-am întrebat unde erai cînd l-ai trimis. Nu s-a arătat foarte binevoitor, trebuie să spun, așa că am mai crescut doza. Justiție poetică, nu-i așa, dacă te gîndești exact cam ce-ți făceau ei ție chiar atunci. I-am spus că puteam s-o ț'n așa toată noaptea, că abia începusem. Era o carte întreagă la care nu apelasem. Asta l-a șocat și l-a șocat cam tare.

Chico se ridică, plin de neastîmpăr și se plimba prin cameră.

— Știi ? spuse el crispat. El probabil că avea foarte mult de pierdut. Și trebuie să recunosc, era un tip destul de tare. Dacă n-aș fi fost sigur că tu mi-l trimiseseși ca pe un fel de S.O.S., nu cred că aș fi putut să-l caftesc atît, mai să-l fac zob.

— Îmi pare rău, spusei.

Privi la mine dus pe gînduri.

— Pentru amîndoi a fost o lecție, nu ? Tu încasîndu-le, iar eu... Nu mi-a plăcut. Ca s-o fac, vreau să spun. Adică o lovitură sau două în plus și cîteva amenințări, asta, de obicei, e suficient și nu te îngrijorează cîtuși de puțin, nu mai revii cu gîndul asupra lor. Dar n-am rănit niciodată în halul ăsta pe nimeni pînă acum. Nu atît de serios, cu tot dinadinsul, dincolo de orice limită de suportabilitate. Știi, plîngea...

Chico îmi întoarse spatele uitîndu-se pe fereastră.

A urmat o pauză lungă. Problemele morale pentru cel care se afla la celălalt capăt, cel care le încasa, nu erau atît de complicate, gîndii. În orice caz, pentru conştiinţă, categoric era mai uşor.

În cele din urmă, Chico continuă :

— Mi-a spus, bineînţeles. În final.

— Da.

— N-am lăsat nici un semn pe el, nici o zgîrietură... El a spus că tu erai la hipodromul Seabury. Bine, ştiam că probabil aşa era şi că el nu încerca aceeaşi stratagemă ca tine, pentru că chiar tu îmi spuseseşi că te duci acolo. A spus că erai în camera de cîntărire şi că boilerul în curînd avea să explodeze. Şi spera să te omoare. Părea pe jumătate ieşit din minţi în legătură cu tine. Cum el ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu-ţi dea crezare, trebuia să realizeze că tu erai alunecos ca un şarpe, el mai fusese prostit o dată înainte... A spus că el o luase de bună şi crezuse că spui adevărul, atunci cînd te-ai prăbuşit şi ai schimbat povestea cu negativele care s-ar afla la birou, pentru că... pentru că implorai milă şi morfină şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Da, spusei. Ştiu toate astea.

Chico se întoarse de la fereastră cu faţa luminată de un zîmbet.

— Nu, zău, spuse el.

— N-ar fi crezut-o, dacă aş fi cedat prea curînd sau nu atît de total. Kraye ar fi crezut, dar el nu. Era foarte sîcîitor.

— Sîcîitor, zise Chico. Îmi place cuvîntul ăsta. Făcu o pauză reflectînd. Cînd anume te-ai gîndit să-l trimiţi pe Bolt la mine ?

— Cam cu o jumătate de oră înainte de a mă prinde, recunoscui. Dă-i drumul. Ce s-a întîmplat mai departe ?

— Era un ghem de sfoară pe biroul lui Radnor, aşa că l-am legat pe grăsanul bătrîn într-o poziţie nu prea co-

modă. Rămăsese apoi problema riscantă — pe cine să sun să trimită patrulele de salvare. Poliția de la Seabury ar fi putut crede că eram un fel de nebun care-i suna la oră aia născocind o poveste atît de ciudată. În cel mai bun caz, ei ar fi trimis un polițist sau doi să vadă despre ce este vorba și soții Kraye ar fi scăpat foarte ușor. Și mi-am dat seama că-i voiai prinși asupra crimei, ca să zic așa. Nu puteam să dau de Radnor, pentru că telefoanele de la birou săriseră în aer. Așa că l-am sunat pe lordul Hagbourne.

— Nu mai spune !

— Ei bine, da. El a fost O.K., realmente. A ascultat tot ce i-am spus despre tine și despre soții Kraye și așa mai departe și apoi a spus : „Perfect", el o să aibă grijă ca jumătate din forțele de poliție din Sussex să ajungă la hipodromul Seabury cît mai curînd posibil.

— Ceea ce au și făcut.

— Într-adevăr, încuviință Chico. Ca să afle că bătrînul meu amic, Sid, se îndeletnicise personal cu boilerul, în schimb el era într-o stare vai de capul lui.

— Mulțumesc, spusei. Pentru tot.

— Să fii sănătos.

— Vrei să-mi mai faci un serviciu ?

— Da. Ce ?

— Trebuia să iau astăzi prînzul cu cineva în oraș. Ea s-o fi întrebînd de ce nu mi-am făcut apariția. Aș fi rugat pe una din surori s-o sune, dar nu-i știu numărul de telefon.

— Vorbești de Zanna Martin ? Biata rățușcă cu dezastrul ăla de pe față ?

— Da, spusei surprins.

— Atunci nu te neliniști. Nu te așteaptă. Știe unde ești.

— Cum ?

— Ieri dimineață ea s-a prezentat la biroul lui Bolt ca să rezolve corespondența și-a găsit un polițist așteptînd în prag, cu un ordin de percheziție. Cînd el a plecat, ea le-a pus pe toate cap la cap și, normal, s-a pornit spre Cromwell

Road să vadă ce se întîmplă. Radnor plecase cu lordul Hagbourne spre Seabury, dar eu eram acolo scormonind prin ruine și am făcut un fel de schimb de informații. A fost un pic îngrijorată din cauza ta, amice, dar așa, liniștit. În orice caz, ea nu te așteaptă s-o scoți la prînz în oraș.

— A spus ceva, că ar avea unul din dosarele noastre ?

— Da. I-am spus să-l țină încă o zi sau două. Cinstit vorbind, la birou nici n-ai unde-l pune.

— În orice caz, te duci la locuința ei imediat ce pleci de aici și-l iei. Este dosarul Brinton. Și ai foarte mare grijă de el. Negativele pe care Kraye le voia sînt în el.

Chico mă privi fix.

— Nu vorbești serios.

— De ce nu ?

— Dar toți... Radnor, lordul Hagbourne, chiar și Kraye și Bolt și poliția... toți au luat drept bună prima ta variantă, că au fost la birou și au fost aruncate în aer.

— Din fericire, n-au fost, spusei. Fă mai multe poze. Va trebui totuși să aflăm de ce erau atît de al dracului de importante. Și nu-i spune domnișoarei Martin că asta era ceea ce voia Kraye.

Ușa se deschise și una din surorile drăguțe își făcu apariția.

— Mi-e teamă că va trebui să plecați acum, îi spuse ea lui Chico. Veni lîngă pat și-mi luă pulsul. N-aveți pic de minte ? ! exclamă ea privindu-l furioasă. Am spus doar cîteva minute. Și să nu discutați prea mult și să nu-l lăsați pe domnul Halley să vorbească deloc.

— Încearcă să-i dai *lui* ordine, spuse Chico vesel, și vezi unde ajungi.

— Adresa Zannei Martin, începui.

— Nu, spuse sora drastic. Gata orice discuție.

I-am spus lui Chico adresa.

— Ce v-am spus eu ? i se adresă el asistentei.

Ea se uită spre mine și rîse. O fată drăguță, în spatele măștii profesionale.

Chico traversă camera și deschise ușa.

— La revedere atunci, Sid. O, apropo, ți-am adus asta s-o citești. M-am gîndit că poate te-ar interesa.

Scoase dintr-un buzunar interior o broșură lucioasă, îndoită pe lung și mi-o aruncă pe pat. Căzu prea departe ca s-o pot ajunge cu mîna, așa că sora o luă să mi-o dea. Apoi deodată rămase cu ea în mînă ținînd-o foarte strîns.

— O, nu, spuse ea. Nu puteți să-i dați așa ceva.

— De ce nu ? zise Chico. Ce credeți că este, un bebeluș ?

A plecat și a închis ușa. Sora a rămas atîrnată de broșură părînd foarte încurcată. Am întins mîna s-o iau.

— Hai.

— Cred că ar trebui să întreb doctorii.

— În acest caz, spusei, pot ghici ce este. Cunoscîndu-l pe Chico. Așa că fii drăguță și dă-mi-o. Totul este în ordine.

Mi-a dat-o ezitînd, așteptînd să-mi vadă reacția la citirea literelor mari de pe copertă.

Membre artificiale. Cercetări moderne.

Am rîs.

— Este un realist, spusei. Nu te-ai putea aștepta ca el să aducă o carte de povești.

XX

CÎND RADNOR A VENIT ÎN ZIUA URMĂTOARE arăta obosit, deprimat și cu zece ani mai bătrîn. Dezinvoltura militară dispăruse din ținută lui, cute adînci apăruseră în jurul ochilor și gurii, iar vocea îi era lipsită de viață.

Pentru cîteva momente a rămas uitîndu-se fix, cu o mîhnire evidentă, la brațul meu bandajat, care se termina brusc la zece centimetri mai jos de cot.

— Îmi pare rău pentru birou, spusei.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

— Poate fi reconstruit ? Cît de deteriorat este ?

— Sid...

— Pereții exteriori sînt încă solizi sau totul a fost ras ?

— Sînt prea bătrîn, spuse el abătut, ca s-o iau de la capăt.

— Doar cărămizile și tencuiala au fost distruse. Tu nu trebuie s-o iei de la capăt. Agenția ești tu, nu clădirea. Fiecare poate lucra pentru tine tot atît de ușor în altă parte.

Se așeză într-un fotoliu, își sprijini capul de spătar și închise ochii.

— Sînt obosit, spuse el.

— Nu cred c-ai dormit cine știe ce de cînd cu ultimele întîmplări.

— Am șaptezeci și unu de ani, spuse el sec.

Am fost extrem de surprins. Pînă azi îl crezusem aproape de șaizeci

— Nu se poate !

— Timpul trece, spuse el. Șaptezeci și unu.

— Dacă n-aș fi venit cu ideea să-l urmărim pe Kraye, nu s-ar fi întîmplat, spusei cuprins de remușcări. Îmi pare atît de rău... atît de rău.

Deschise ochii.

— N-a fost vina ta. Dacă este o vină, este a mea. Tu nu i-ai fi permis lui Hagbourne să ia fotografiile acelea în Seabury, dacă ar fi fost lăsat în seama ta. Știu că te-a nemulțumit că i le-am dat. Ajungerea fotografiilor în Seabury a fost cauza directă a bombelor și aceasta a fost greșeala mea, nu a ta.

— N-aveai cum s-o știi, protestai eu.

— Trebuia s-o fi știut, după toți acești ani. Cred... poate nu mai văd atît de clar... consecințele, lucruri de felul acesta. Vocea lui se stinse într-un murmur slab, jalnic. Pentru că eu i-am dat fotografiile lui Hagbourne... tu ți-ai pierdut mîna.

— Nu, spusei hotărît. E ridicol să începi să te învinovăţeşti pentru asta. În numele cerului, să-ţi iasă din cap. Nimeni din agenţie nu-şi poate permite să te aibă în starea asta de spirit. Ce-au să facă Dolly şi Jack Copeland şi Sammy şi Chico şi toţi ceilalţi, dacă tu nu te aduni ?

Nu răspunse.

— În orice caz, mîna mea nu mai era de folos, spusei. Şi dacă aş fi vrut să mă predau lui Kraye, n-aş fi pierdut-o. Nu are absolut nici o legătură cu tine.

Se ridică.

— I-ai spus lui Kraye o mulţime de minciuni.

— Exact.

— Dar pe mine nu m-ai minţi.

— Firește că nu.

— Nu te cred.

— Mai reflectează. O să te convingi cu timpul.

— Nu arăţi prea mult respect pentru cei mai în vîrstă.

— Nu atunci cînd se comportă ca niște nebuni de legat, admisei.

Dădu aerul afară pe nări, mocnind pe dinăuntru. Dar tot ce a zis a fost :

— Dar tu ? Ai să mai lucrezi totuşi pentru mine ?

— Depinde de tine. S-ar putea ca data viitoare să omor toată agenţia.

— Îmi asum riscul.

— Atunci e-n ordine. Dar acum, noi încă n-am terminat. A luat Chico negativele ?

— Da. A făcut două rînduri de poze în dimineaţa asta. Unul pentru el şi celălalt mi l-a dat să ţi-l aduc. A spus că ai să le vrei, dar eu n-am crezut...

— Le-ai adus, da ? insistai eu.

— Da, sînt afară, în maşină. Eşti sigur... ?

— Bineînţeles, spusei exasperat, abia aştept să le văd.

* * *

Ziua următoare căpătasem mai multe perne, un telefon lîngă mine şi reputaţia de a fi un pacient dificil.

Agenţia îşi începuse munca înghesuindu-se în casa destul de mică a lui Radnor. Dolly a sunat să spună că era un adevărat infern, nu era decît un telefon, în loc de treizeci, dar, din fericire, spiritul acţiunilor rapide şi eficace era în plină desfăşurare, să nu-mi fac griji de nimic şi că acum un nou cuvînt circula la birou — Halleyluia — şi la revedere, e rîndul altuia acum.

Chico a sunat puţin mai tîrziu, de la o cabină telefonică.

— Sammy l-a găsit pe şoferul acela, Smith, spuse el. S-a dus să-l vadă în Birmingham ieri. Acum, că tot este Kraye la pîrnaie, vrea să depună contra complicilor ca martor al acuzării, ca să scape de pedeapsă. A recunoscut că a luat într-adevăr două sute cincizeci de pitaci doar ca să iasă din cabină, să desfacă lanţurile după răsturnarea cisternei şi să stea pe marginea drumului văitîndu-se şi jucînd teatru. Frumuşică sumă şi uşor cîştigată.

— Bun, spusei.

— Dar asta nu e tot. Frumuseţea e că el încă mai are banii, mai toţi, păstraţi într-o cutie, ca să-şi cumpere o casă. Se pare că asta l-a tentat — nevoia de bani pentru o casă. În orice caz, Kraye i-a plătit a doua rată în bancnote de zece lire, dintr-unul din teancurile fotografiate de tine din servieta lui. Smith încă mai are una din bancnotele acelea din fotografii. El este de acord să se despartă de ea, spre a fi luată drept probă, dar nu văd pe nimeni care l-ar face să dea restul înapoi, ai putea ?

— Nu tocmai.

— Aşa că-l avem pe Kraye legat fedeleş fain-frumos pentru avarie cu premeditare.

— Asta-i grozav, spusei. Acum pentru ce este reţinut ?

— Rănire corporală gravă. Şi ceilalţi pentru ajutor şi instigare.

— Sentinţe consecutive, cred.

— Ai să fii norocos.

Am oftat.

— Totuşi el încă mai posedă douăzeci şi trei la sută din acţiunile Seabury.

— Într-adevăr, încuviinţă Chico posomorît.

— La birou, exact, cît este de rău ? întrebai.

— Ei încă mai examinează. Zidurile exterioare ar putea fi considerate ca sigure. Interiorul a fost binişor devastat.

— Am putea avea o amenajare mai bună, spusei. Şi un lift.

— Deci am putea, zise el fericit. Şi o să-ţi mai spun ceva care poate te-ar interesa.

— Ce ?

— Casa de alături este de vînzare.

*

* *

După-amiază, cînd a venit Charles, dormeam şi m-a văzut trezindu-mă, ceea ce n-aş fi vrut. Primele cîteva secunde de luciditate erau întotdeauna cele mai rele treceam prin obişnuitul meu calvar şi, cînd am deschis ochii, iată-l, era în faţa mea.

— Doamne Dumnezeule, Sid, spuse el alarmat, ei nu-ţi dau chiar nimic ?

Am dat din cap, devenind ceva mai stăpîn pe mine.

— Nu.

— Dar cu toate pastilele moderne, cu siguranţă... am să reclam.

— Nu.

— Dar, Sid...

— Fac şi ei ce pot, îţi jur. Nu fi atît de tulburat. În cîteva zile va fi mai bine. Acum chiar că e numai o sîcîială, asta-i tot... Spune-mi despre Fred.

Fred doar ce ajunsese acasă cînd patrula de poliţie a sosit la Aynsford. Patru poliţişti plecaseră acolo şi toţi patru abia l-au ţinut, plus Charles, care se întorsese şi i-a ajutat.

— A făcut pagube mari ? îl întrebai. Înainte ca poliția să ajungă acolo ?

— El a fost foarte metodic și foarte rapid. Controlase amănunțit biroul meu și camera de zi. Fiecare plic, îmbrăcăminte, caiet fuseseră smulse și tot ce mai rămăsese din ele fusese strîns grămadă, gata de a fi distruse. Trecuse în sufragerie cînd a venit poliția. A fost foarte violent. Și ei au găsit pe masa din hol o cutie cu exploziv plastic și altele în furgonetă. Făcu o pauză. Ce te-a făcut să crezi că o să vină ?

— Știau că am făcut fotografiile la Aynsford, dar cum ar fi putut să știe că le-am developat la Londra ? Mi-era teamă că s-ar putea gîndi că le-am developat acolo și că ar putea crede că știi unde sînt negativele, dat fiind că tu ai fost cel care l-ai ademenit acolo pe Kraye prima oară.

Zîmbi șiret.

— Vrei să vii la Aynsford pentru cîteva zile cînd ieși de aici ?

— Am mai auzit asta undeva, mai înainte, spusei. Nu, mulțumesc.

— Nici un Kraye, promise el. Doar odihnă.

— Mi-ar plăcea să vin, dar nu voi avea timp. Agenția este într-o stare deplorabilă. Și eu abia că i-am făcut șefului meu ceea ce mi-ai făcut tu la Aynsford.

— Ce anume ?

— Cu un șut, l-am trimis din starea de deprimare direct în plină acțiune.

Zîmbetul îi deveni amuzat.

— Știi cîți ani are ? întrebai.

— În jur de șaptezeci, de ce ?

Eram surprins.

— Habar n-am avut că are vîrsta asta pînă ieri, cînd mi-a spus.

Se uită cu coada ochiului spre capătul trabucului. Apoi zise :

— Tu întotdeauna ai crezut că eu l-am rugat să-ţi dea o slujbă, nu-i aşa ? Şi ţi-am garantat salariile.

Am făcut feţe-feţe, încurcat.

— Află că n-a fost deloc aşa. Eu nu-l cunoşteam personal, doar după nume. El m-a căutat într-o zi la club şi m-a întrebat dacă consideram că i-ai fi de folos la agenţie. Am spus da, cred că vei fi. Cu timpul.

— Nu cred.

A zîmbit.

— I-am spus că joci bine şah. Şi că, de asemeni, ai devenit jocheu datorită împrejurărilor, pentru că erai mic de statură iar mama ta a murit, şi că ai putea să reuşeşti şi în altceva la fel de uşor. El a spus că, după cum te văzuse la curse, ai fi tipul de care are nevoie. Atunci mi-a mărturisit ce vîrstă are. Asta-i tot. Nimic altceva. Doar ce vîrstă are. Dar amîndoi am înţeles ce voia el să zică.

— Eu aproape că era gata s-o las baltă, spusei. Dacă n-ar fi fost pentru tine...

— O, da, spuse el ironic. Tu ai o mulţime de lucruri pentru care să-mi mulţumeşti. O mulţime.

Înainte de a pleca, l-am rugat să-şi arunce ochii peste fotografii. El le-a studiat una cîte una şi mi le-a dat înapoi fără să fi găsit ceva.

*

*

Inspectorul şef Cornish m-a sunat să-mi spună că treaba cu Fred nu-i numai ca şi făcută, dar că soarta îi e pecetluită.

— Gloanţele seamănă perfect. El a îndreptat aceeaşi armă spre oamenii care l-au arestat, dar, din fericire, unul din ei a aruncat în el cu o vază care a făcut să-i sară pistolul din mînă înainte de a trage.

— A fost nebun ca să mai păstreze arma aceea după ce l-a împuşcat pe Andrews.

— Tîmpit. Escrocii deseori sînt, altfel nu i-am prinde niciodată. Şi el n-a pomenit nimic despre crima lui Kraye şi a celorlalţi, aşa că nu-i putem agăţa şi pe ei ca complici.

Păcat. Dar este evident că n-a scos o vorbă despre ea. Poliția din Sussex a spus că Kraye și-a ieșit din minți cînd a aflat. Se pare că a regretat foarte mult că n-a știut despre stomacul dumitale cînd te-a avut în gheare.

— Mulțumesc Cerului că n-a știut ! exclamai înfiorat.

Chicotitul lui Cornish se auzi de-a lungul firului.

— Fred trebuia chiar el să caute scrisoarea lui Brinton la agenție, dar a ținut să se ducă la un meci de fotbal sau ceva similar, undeva în nord, și l-a trimis pe Andrews în locul lui. A zis că nu și-a închipuit că va fi o capcană sau ceva atît de subtil. Cel mult vreun curier, cineva de talia lui Andrews. A spus că i-a dat arma doar ca o glumă, n-a vrut ca Andrews s-o folosească, nu s-a gîndit că el va fi atît de tîmpit. Dar apoi Andrews s-a întors la el înlemnit de frică și i-a spus că te-a împușcat, așa că Fred zice că i-a sugerat o plimbare prin pădurea Epping și arma s-a declanșat absolut accidental ! Te întreb, încearcă și prezintă asta unui juriu ! Fred spune că nu i-a zis lui Kraye nimic, pentru că-i era teamă de el.

— Ce ? Fred și teamă !

— Kraye se pare că a făcut o impresie contrară asupra lui.

— Da, el este capabil de asta, spusei.

* * *

Am citit broșura lui Chico din scoarță-n scoarță. Se pare că ar trebui mulțumit copiilor născuți cu malformații cauzate de tratamentul cu thalidomidă pentru rapida dezvoltare a tehnicii medicale moderne. Imediat ce brațul meu avea să se vindece, puteam să am o mînă artificială flexibilă, cu o articulație mobilă, care funcționa pe baza energiei gazului, fiind pusă în mișcare de mici pistoane controlate de valve și dirijată de mușchii umărului. Principalul inconvenient, din cîte-mi dădeam seama, era că trebuia să porți legați de tine micii cilindri de gaz, aidoma scufundătorilor la mare adîncime.

Mult mai promițătoare, de-a dreptul fantastică, era ultima invenție a savanților ruși și englezi : brațul mio-electric. Acesta funcționa întru totul pe baza utilizării curenților electrici generați de propriii tăi mușchi și broșura, plină de entuziasm, spunea că se putea aplica mult mai ușor dacă amputația era recentă. Cu cît partea de braț pierdută era mai mică, cu atît șansele de succes erau mai mari. Mă și vedeam în postura de cobai.

În cele din urmă, broșura spunea, cu o mîndrie justificată, că la Spitalul Sf. Thomas inventaseră o nouă mînă mio-electrică miraculoasă, care, practic, putea face orice, ca o mînă adevărată, afară doar că nu-i creșteau unghiile.

Mîna mea adevărată îmi lipsea, n-aș putea zice că nu. Chiar așa mutilată cum era, își avea rosturile ei și cred că orice pierdere a unei părți din tine duce la perturbări radicale. Subconștientul meu făcea tot ce-i stătea în putință să respingă realitatea : visam în fiecare noapte că eram absolut întreg, călăream la curse, făceam noduri, aplaudam... orice implica două mîini. Mă trezeam cu ciotul care nu-mi mai era de nici un folos.

Doctorii au fost de acord să se intereseze la Spitalul Sf. Thomas cît de curînd m-aș putea duce acolo.

* * *

Miercuri dimineață l-am sunat pe contabilul meu și l-am întrebat cînd are o zi liberă. Datorită unei modificări neașteptate în program, spunea el, avea să fie liber doar vineri. I-am explicat unde sînt și, pe scurt, ce se întîmplase. A spus că va veni să mă vadă, nu-l deranja drumul, o gură de aer marin i-ar prinde bine.

Cum am pus telefonul jos, au intrat pe ușă, ezitînd, lordul Hagbourne și domnul Fotherton. Stăteam pe marginea patului într-un halat de casă albastru, cu picioarele în papuci, brațul bandajat legat cu o eșarfă de gît, proaspăt ras, părul pieptănat iar urmele pumnilor lui Kraye asupra feții mele dispăruseră. Vizitatorii mei au

fost evident uşuraţi văzînd aceste semne încurajatoare de reînviere şi s-au aşezat comod în fotolii.

— Îţi merge bine, deci, Sid ? spuse lordul Hagbourne.

— Da, mulţumesc.

— Bun, bun.

— Cum a mers întrecerea ? întrebai. Cea de sîmbătă ? Amîndoi au părut uşor surprinşi de întrebare.

— Ei bine, s-a ţinut, nu ? am spus neliniştit.

— Da, spuse Fotherton. S-a ţinut. Încasările au fost destul de bune, şi datorită vremii frumoase.

Era un bărbat subţire, uscat, cu o faţă prelungă, pe care melancolia îşi aşternuse pecetea şi, în dimineaţa asta, îşi tot mîngîia obrazul cu trei degete, parcă ar fi fost nervos.

Lordul Hagbourne spuse :

— N-au fost drogaţi numai oamenii voştri din patrula de securitate. Băieţii de la grajduri s-au trezit complet năuci iar bătrînul care se ocupa de boiler dormea dus pe duşumea, în cantină. Oxon le dăduse cîte un pahar de bere. Bineînţeles că oamenii voştri au avut încredere în el.

Am oftat. Nu-i puteam învinui prea mult. Poate că şi eu aş fi băut cu el.

— Ieri au venit să verifice boilerul, spuse lordul Hagbourne. Aproape că era timpul pentru verificarea lui obişnuită. Au spus că este prea vechi ca să reziste la o perturbare a funcţionării lui normale şi că este foarte bine că nu fusese pus la probă. Au mai spus că i-ar fi trebuit încă vreo trei ore ca să explodeze. Oxon ghicise.

— Minunat, spusei.

— Am discutat cu consiliul local Seabury, spuse lordul Hagbourne. Au pus problema hipodromului pe agenda lor de lucru pentru luna viitoare. Se pare că un prieten de-al tău, directorul hotelului Seafront, a înaintat o petiţie la consiliul municipal îndemnîndu-i să se ocupe mai mult de hipodrom, pe considerentul că aduce un prestigiu în plus şi face reclamă unui oraş de pe malul mării şi acestea s-ar răsfrînge favorabil asupra comerţului.

— Asta-i minunat, spusei foarte încîntat.

Fotherton îşi drese glasul, privi ezitînd spre lordul Hagbourne şi apoi spre mine.

— S-a discutat, începu el... S-a hotărît să te întreb dacă... ăă... te-ar interesa să preiei... să devii director tehnic la hipodromul Seabury.

— Eu ! ? exclamai, rămînînd cu gura căscată de uimire.

— Este prea mult pentru mine să fiu director tehnic la două hipodromuri, spuse el, recunoscînd-o cu un an prea tîrziu.

— L-ai salvat de pe marginea prăpastiei, spuse lordul Hagbourne cu o neobişnuită hotărîre. Noi toţi ştim că este un pas neobişnuit să oferi această funcţie unui jocheu profesionist, după ce s-a retras din curse, dar executivul Seabury a aprobat în unanimitate. Vor ca tu să-ţi duci la capăt opera.

Îmi făceau o onoare deosebită. Le-am mulţumit, am ezitat şi i-am întrebat dacă puteam să mă mai gîndesc.

— Bineînţeles reflectează, spuse lordul Hagbourne, dar spune da.

I-am rugat apoi să se uite peste fotografiile din cutie, ceea ce au făcut. Amîndoi au cercetat cu mare atenţie fiecare poză în parte, dar n-au putut sugera nimic în cele din urmă.

* *

Zanna Martin a venit să mă vadă în după-amiaza următoare aducînd nişte crizanteme enorme, aurii, parfumate. O Zanna Martin complet schimbată — într-un costum elegant de tweed verde-închis şi pantofii aleşi astfel ca s-o arate cu un mers mai mult decît hotărît. Îşi modificase şi coafura — părul era mai scurt şi o buclă îi cădea fluturînd pe obraz. Chiar încercase şi puţin ruj şi pudră, îşi pensase sprîncenele dîndu-le un contur clar. Cicatricele erau la fel de vizibile, muşchii faciali erau la fel de distorsionaţi, dar domnişoara Martin ajunsese, în cele din urmă, să se împace cu toate.

— Ce superb arăţi ! spusei fără intenţii de flatare.

A fost încurcată, dar foarte încîntată.

— Am o slujbă nouă. Am avut ieri o întrevedere şi ei nici n-au părut să-mi observe faţa. Sau, cel puţin, n-au zis nimic. Într-un birou mai mare de data aceasta. Şi cîştig chiar ceva mai mult decît înainte.

— Grozav ! O felicitai în mod sincer.

— Mă simt renăscută, spuse ea.

— Şi eu la fel.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut. Zîmbi, spunînd-o atît de deschis. Ai primit dosarul acela în perfectă stare ? Tînărul domn Barnes a venit să-l ia.

— Da, mulţumesc.

— Era important ?

— De ce ?

— Părea foarte ciudat cînd i l-am dat. Am avut impresia că el a vrut să-mi spună ceva. Începuse chiar şi apoi s-a oprit.

„O să am un schimb de vorbe cu Chico", gîndii.

— A fost un dosar obişnuit, spusei. Nimic special.

Pentru orice eventualitate, i-am arătat şi ei fotografiile. În afară de comentariul privind numeroasele exemplare din propriile ei foi bătute la maşină şi surpriza ce şi-a exprimat-o că cineva s-a deranjat să fotografieze nişte hîrtii atît de obişnuite, ea n-a avut nimic de spus.

Se ridică să plece, punîndu-şi mănuşile. Încă se mai apleca automat uşor înainte, astfel ca bucla să-i acopere obrazul.

— La revedere, domnule Halley. Şi mulţumesc pentru schimbarea ce-ai produs-o asupra mea. N-am să uit niciodată cît de mult îţi datorez.

— N-am luat prînzul acela, spusei.

— Nu. Zîmbi, nemaiavînd nevoie de mine pe mai departe. N-are importanţă. Altădată. Îmi strînse mîna. La revedere.

Ieşi senină pe uşă.

— La revedere, domnişoară Martin, spusei camerei goale. La revedere, la revedere, la revedere. Am oftat plin de sarcasm faţă de propria-mi persoană şi m-am culcat.

*
* *

Vineri dimineața Noel Wayne a venit încărcat cu o servietă burdușită cu hîrtii. Era contabilul meu dintotdeauna, de cînd începusem să cîștig bani frumoși la vîrsta de optsprezece ani și el probabil știa mai multe despre mine decît oricine de pe acest pămînt. Aproape de șaizeci de ani, chel complet, afară doar de niște smocuri cenușii deasupra urechilor, era un bărbat scund, rotund, cu ochi negri, vioi și cu o minte ce cugeta pe îndelete. Datorită sfaturilor lui, mai degrabă decît cunoștințelor mele, cîștigurile mele se transformaseră într-o oarecare avere prin intermediul bursei și eu rareori făceam ceva de importanță financiară fără să-l consult pe el în prealabil.

— Ce s-a întîmplat ? spuse el intrînd direct în subiect, imediat ce și-a scos pardesiul și fularul.

Am mers spre fereastră și-am privit afară. Vremea se stricase. Burnița și o pîclă subțire plutea în depărtare, deasupra mării.

— Mi s-a oferit o slujbă, spusei, director tehnic la hipodromul Seabury.

— Nu se poate ! exclamă el, la fel de uluit cum fusesem și eu. Ai de gînd să accepți ?

— Este tentantă spusei. Și sigură.

Chicoti în spatele meu.

— Bun. Deci o vei accepta.

— Cu o săptămînă în urmă, mă hotărîsem categoric să nu mai am nimic de-a face cu meseria de detectiv.

— A !

— Așa că vreau să știu ce părere ai, dacă să cumpăr cota parte și să devin partenerul lui Radnor la agenție.

I se tăie respirația.

— Credeam că nici măcar nu-ți place locul.

— Asta era cu o lună în urmă. De atunci mi-am schimbat părerea. Și n-am să mă mai răzgîndesc iar. Ceea ce vreau, de fapt, este agenția.

— Dar Radnor *s-a oferit* să-i fii asociat ?

— Nu. Cred că ar fi putut s-o facă, eventual, dar nu după ce i s-a pus o bombă la birou. Este foarte puțin probabil că-mi va cere să cumpăr jumătate de acțiuni de ruine. Și el se și autoînvinovățește pentru asta. Am arătat spre eșarfa legată de gît.

— Pe bună dreptate ?

— Nu, spusei destul de posomorît. Eu mi-am asumat un risc care nu s-a întîmplat.

— Care anume ?

— Ei bine, dacă ții neapărat, acela că Kraye avea să lovească suficient de tare ca să rănească, dar nu să distrugă dincolo de orice reparație posibilă.

— Înțeleg, spuse el calm, dar părea îngrozit. Și intenționezi să-ți asumi riscuri similare și în viitor ?

— Numai dacă este necesar.

— Totdeauna ai spus că agenția nu se ocupă cine știe ce de crime, obiectă el.

— Se va ocupa de acum înainte, dacă voi fi implicat în ea. Escrocii fac mult prea mult rău în lumea asta. Mă gîndeam la bietul Brinton de la Dunstable. Și, fii atent, casa de alături este de vînzare. Am putea să le unim pe cele două într-una. Oricum, agenția lui Radnor a devenit neîncăpătoare. Chiar în ultimii ani, de cînd sînt acolo, s-a extins foarte mult. Pare să fie o cerere din ce în ce mai mare de acest fel de servicii. Apoi, capul de afiș — „Bona Fides" — acesta este unul din departamente, trebuie să se extindă — ca consultant în angajări — la nivel directorial. Radnor are talent la așa ceva.

Și asigurările — agenția lui Radnor totdeauna le-a neglijat. Nu avem un departament de investigații în acest domeniu. Mi-ar plăcea să deschid unul. Solicitări suspecte de despăgubiri, știi. Sînt o mulțime de făcut aici.

— Ești sigur că Radnor va fi de acord dacă tu îi sugerezi o coparticipare ?

— M-ar putea da afară. Aș risca, totuși. Ce părere ai ?

— Cred că ai redevenit ceea ce erai pe vremuri, spuse el căzut pe gînduri. Ceea ce este bine. Nimic altceva decît bine. Dar... ei bine, spune-mi ce crezi tu cu adevărat

despre asta. Arătă cu capul spre brațul meu ciopîrțit. Dar nu una din minciunile tale insolente. Adevărul.

M-am uitat la el și n-am răspuns.

— Este doar o săptămînă de cînd s-a întîmplat, spuse el și, cum ești încă pămîntiu la față, cred că nu este tocmai cinstit să te întreb. Dar vreau să știu.

Am înghițit în sec. Sînt adevăruri care realmente nu pot fi spuse. În schimb, am zis :

— S-a dus. S-a dus ca o mulțime de alte lucruri pe care le aveam. Voi trăi fără ea.

— Trăi sau exista ?

— O, trăi, categoric. Trăi.

M-am întins spre broșura adusă de Chico și i-am fluturat-o prin fața ochilor.

— Privește.

Și-a aruncat ochii peste copertă și am observat șocul abia perceptibil de pe fața lui. El nu avea brutalitatea tăioasă a lui Chico. A ridicat privirea și m-a văzut zîmbind.

— E-n ordine, spuse el sobru. Investește-ți banii în tine însuți.

— În agenție, spusei.

— Asta e ce-am vrut să spun și eu, zise el. În agenție. În tine însuți.

A spus că voia să vadă registrele agenției înainte de a se ajunge la o formulă definitivă, dar am petrecut o oră discutînd despre maximum pe care el credea că era prudent să-l ofer lui Radnor, despre cît puteam spera să primesc înapoi sub formă de salariu și dividende și despre ceea ce era cel mai potrivit să vînd ca să fac să crească suma, odată ce era acceptată.

După ce am terminat, i-am arătat și lui fotografiile care ajunseseră să mă exaspereze.

— Vrei să te uiți peste ele, te rog ? spusei. Le-am arătat la toată lumea, fără nici un rezultat. Aceste fotografii au fost cauza directă a bombelor din apartamentul meu și de la birou și a pierderii mîinii mele și nu-mi pot da seama de ce. Pur și simplu ajung să-mi pierd mințile.

— Poliția... sugeră el.

— Poliția nu este interesată decît de o singură fotografie, aceea a unei bancnote de zece lire. Ei s-au uitat la celelalte, au spus că nu pot descoperi nimic semnificativ și i le-au dat înapoi lui Chico. Dar Kraye nu putea să fie înnebunit în legătură cu bancnota aia, a fost una la zece mii, peste care am dat din întîmplare. Nu, este altceva. Ceva nu în mod evident criminal, ceva pentru care Kraye era pregătit să meargă pînă în pînzele albe spre a-l face să dispară imediat. Urmărește factorul timp... Oxon a șterpelit fotografiile chiar înainte de prînz, la Seabury. Kraye locuiește în Londra. Să zicem că Oxon l-a sunat și i-a spus să vină să vadă despre ce este vorba. Oxon nu putea părăsi hipodromul, era zi de curse. Kraye a trebuit să vină el însuși la Seabury. Ei bine, el a venit, s-a uitat la fotografii și a văzut... ce ? Apartamentul meu începuse să fie scotocit pe la ora cinci.

Noel încuviință din cap.

— Kraye era disperat. Deci trebuie să fi fost disperat în legătură cu pozele.

El luă fotografiile și le studie una cîte una.

O jumătate de oră mai tîrziu, ridică privirea și se uită absent pe fereastră, spre cerul cenușiu și umed. Cîteva minute rămase complet nemișcat, într-un fel de suspendare dincolo de timp și spațiu : era felul lui de a se concentra intens. În cele din urmă, s-a clintit și a oftat. Și-a mișcat gîtul scurt, de parcă i-ar fi înțepenit, și a ridicat fotografia de deasupra teancului.

— Aceasta trebuie să fie, spuse.

Aproape că i-am smuls-o din mînă.

— Dar este doar un rezumat al transferurilor de acțiuni, spusei dezamăgit. Era foaia intitulată H.S., Hipodromul Seabury, care inventaria toate cumpărările de acțiuni Seabury făcute de Kraye. Singurul lucru ce se putea observa la această foaie, ce mie mi se părea doar o folositoare privire sinoptică asupra totalului posesiunilor sale, era că fusese bătută la o altă mașină, nu cea a Zannei Martin. Dar asta cu greu putea să fie un motiv suficient pentru isteria lui Kraye.

— Uită-te atent la ea, spuse Noel. Poți să faci abstracție de cele trei coloane din stînga, pentru că ele sînt într-adevăr simple tabele de transferuri de acțiuni și nu văd nici o discrepanță în ele.

— Nu există, spusei. Am verificat.

— Ce zici de ultima coloană, cea mică, din dreapta ?

— Băncile ?

— Băncile.

— Ce este cu ele ? spusei.

— Cîte sînt diferite ?

Am parcurs lista destul de lungă, numărînd.

— Cinci. Barclays — Piccadilly. Westminster. — Birmingham. British Linen Bank — Glasgow. Lloyds — Doncaster. National Provincial — Liverpool.

— Cinci conturi bancare în cinci orașe diferite. Perfect. Un aranjament rezonabil din multe puncte de vedere. El poate să circule prin toată țara și întotdeauna are acces cu ușurință la banii lui. Eu însumi am conturi în trei bănci diferite : evit să încurc afacerile clienților mei cu ale mele personale.

— Știu asta. Și nu văd nici o semnificație în a avea numeroase conturi. Totuși, nu văd.

— Hm, spuse Noel. Cred că este foarte probabil ca el să se sustragă impozitelor pe venituri.

— Asta-i tot ? întrebai dezamăgit.

Noel mă privi amuzat, ținîndu-și buzele.

— Văd că totuși nu înțelegi.

— Ei bine, pentru Dumnezeu, nu cred că te-ai aștepta ca un om ca Kraye să plătească pentru fiecare penny pasibil de fiscalizare ca orice cetățean modest și cinstit.

— Nu, într-adevăr, încuviință Noel zîmbind larg.

— Sînt de acord că ar putea fi îngrijorat. La urma urmelor, l-au trimis și pe Al Capone la închisoare pentru evaziune fiscală. Dar aici, care este maximum de pedeapsă ?

— Ar primi doar un an cel mult, spuse el, dar...

— Și cu siguranță ar scăpa cu o sumă oarecare plătită drept compensație. Ceea ce nu se va întîmpla acum,

după ce m-a atacat pe mine. Chiar aşa să zicem, el ar primi pentru asta trei sau patru ani cred, iar pentru avarii cu intenţie şi mai puţin. El va fi afară şi va opera din nou mult prea repede. Bolt, cred, va fi dat afară sau ce altceva s-o face cu agenţii de bursă.

— Opreşte-te, spuse el, şi ascultă. Dat fiind că este foarte normal să ai mai multe conturi bancare, inspectorul fiscal care ţi-a fixat impozitul poate să-ţi ceară să semnezi un document în care să declari că i-ai mărturisit *toate* conturile tale bancare. Dacă nu menţionezi unul sau două, aceasta constituie o fraudă şi poţi fi urmărit penal. Deci, să presupunem că Kraye a semnat un astfel de document, omiţînd unul sau două sau trei din cele cinci conturi. Şi apoi află că există o fotografie a celor mai personale din hîrtiile sale, în care sînt trecute toate cele cinci conturi fără putinţă de tăgadă.

— Dar nimeni n-ar fi observat, protestai eu.

— Exact. Probabil că nu. Dar lui trebuie să i se fi părut extrem de periculos. Ei sînt deosebit de susceptibili la orice ar putea să-i dea în vileag. Am văzut o mulţime de felul ăsta în cariera mea.

— Chiar aşa... bombele sînt ceva mult prea drastic.

— În genere, depinde de suma implicată, spuse el rezervat.

— Adică ?

— Maximum de amendă pentru evaziune fiscală este de două ori taxa pe care n-ai plătit-o. De exemplu, dacă ai zece mii de lire, dar n-ai declarat decît două, ai putea fi amendat cu o sumă egală cu de două ori impozitul pentru cele opt mii de lire. Cu suprataxe şi aşa mai departe, ai putea să rămîi cu aproape nimic. O cădere destul de urîtă.

— Asta exprimat cu blîndeţe, spusei cu sfială.

— Mă întreb, zise Noel gînditor, adunîndu-şi laolaltă vîrfurile degetelor, cît de mare este suma nedeclarată de Kraye în cele cinci conturi bancare ?

— Trebuie să fie imensă, spusei, ca să merite bombele.

— Foarte probabil.

A urmat o tăcere prelungită. În cele din urmă am spus :

— Nu ești obligat, nici legal, nici moral, să informezi fiscul de cazuri de acest fel.

Dădu din cap.

— Dar am putea face o notă cu cele cinci bănci, pentru orice eventualitate.

— Dacă vrei, încuviință el.

— Apoi cred că aș putea să-i dau lui Kraye negativele și noile seturi de fotografii, spusei. Fără să-i zic o vorbă că aș ști de ce le vrea.

Noel se uita la mine întrebător, dar nu vorbea.

Zîmbii vag.

— Cu condiția ca el să facă o donație liberă, completă și definitivă a celor douăzeci și trei de procente de acțiuni ce le posedă, în favoarea societății hipodromului Seabury.

Lector DENISA COMĂNESCU
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar 25.XII.1986
Coli de tipar : 17

Com. nr. 60 392
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA